

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΠ/Α
Αριθμός Αδείας
3845
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2017 Θεόδωρου του Τύρωνος Μεγαλομάρτυρος, Μαρίας της Αγίας, Εύρεσις Λειψάνων Μηνά του Καλλικελάου Μάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΖ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2153

Η Arigatou επιχειρεί νά διεισδύση εις τήν ἑλληνικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν

Ό,τι γίνεται μέ τήν περίπτωση διείσδυσης τῆς Arigatou στό ΠΣΕ, ὁμοίως συμβαίνει καί μέ τήν προσπάθεια διείσδυσης τῆς αὐτῆς ὁργανώσεως στό χώρο τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Καί στίς δύο περιπτώσεις βρίσκονται ἐμπιστά πρόσωπα πού γίνονται ὁ συνδετικός κρίκος. Στήν περίπτωση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δύο

πρόσωπα, συνεργάτες τῆς Αρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, παίζουν τὸ ρόλο τοῦ μεσάζοντα μέ τὰ προγράμματα τῆς Arigatou:

1. Ὁ κ. Ἀγγελος Βαλλιαντάς, Σχολικός Σύμβουλος Θεολόγων καί ὑπεύθυνος προγραμμάτων ἐπιμόρφωσης ἐπιμορφωτῶν καί ἐκπαιδευτικῶν στό Διορθόδοξο Κέντρο

Γράφει ἡ κ. Ἑλένη Βασσάλου, Θεολόγος - Ὑπεύθυνος τοῦ γραφείου ἐπὶ τῶν αἰρέσεων τῆς ΠΕΘ

Πεντέλης, ἓνας ἐκ τῶν συντακτῶν καί ἀξιολογητῆς τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν ΠΣ γιά τὰ Ὁρθοσκευτικά 2011 καί 2014, καθὼς ἐπίσης, καί Σύμβουλος διαθρησκειακῆς καί ἠθικῆς ἐκπαίδευσης γιά παιδιὰ στό «The Interfaith Council on Ethics Education

for Children» - Συμβούλιο πού σχεδιάζει καί προωθεί πρωτοβουλίες γιά τή διάδοση τῶν ιδεῶν καί πρακτικῶν τοῦ Ἰδρύματος, σέ διάφορες χώρες τοῦ κόσμου, μέσα ἀπὸ Προγράμματα πού ἀφοροῦν στήν ἐκπαίδευση - διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν στίς

κοινές ἠθικές ἀξίες τῶν θρησκειῶν. Μαζί μέ τήν κ. Ἀγγελική Ἀκόμη καί μέ τοὺς Οὐνίτας; Δι' αὐτὸ ἤρχισεν ὁ «διάλογος τῆς ἀγάπης»; Παραδόξοτερον εἰς κρίσιν κάθε πιστοῦ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Πατριάρχου, ὅπως τὸν κατέγραψεν εἰς ἄρθρον του ὁ κ. Stefania Falasca διὰ τὴν ἐφημερίδα lastampa.it τῆς 5ης Δεκεμβρίου 2016 (εἰς μετάφρασιν):

«Ἡ οἰκουμένη σημασία τῆς ἐπισκέψεως Βαρθολομαίου ὑπογραμμίζεται ἀπὸ τὴν πεπονησμένη

«Μαθαίνοντας νά ζοῦμε μαζί... Μαθαίνοντας νά παίζουμε μαζί».

2. Ὁ κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Ἑρευνῶν καί Θρησκευμάτων, Προϊστάμενος Γραφείου Α' τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ), Ὑπεύθυνος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑμπε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

35 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Συνεπληρώθησαν τριάκοντα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος, Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος, ἱδρυτοῦ τῆς «Π.Ο.Ε.» καί τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ».

Τὸ Σάββατον 11 Φεβρουαρίου ἐτελέσθη ἱερὸν μνημόσυνον εἰς τὴν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Ἐκάλης, τοῦ ὁποίου κτίτωρ εἶναι ὁ μακαριστὸς πνευματικὸς μας.

Τὴν Τρίτην 14 Φεβρουαρίου 35 ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κοιμήσεως τοῦ (14.2.1982) εἰς τὸν ἴδιον Ἱ. Ναὸν ἐτελέσθη θεία Λειτουργία καὶ ἱερὸν μνημόσυνον, ὅπου ἐδόθη ἡ ὑπόσχεσις ἀπὸ τὰ πνευματικά του τέκνα ὅτι θὰ συνεχισθῇ, μέ τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου μας, ὁ καλὸς ἀγὼν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν μας καὶ τὴν πολυτάπθον Πατριδα μας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἑτεροφωνία εἰς μίαν «Σύναξιν»

Ἡ ἑτεροφωνία εἶναι γενικῶς θετική, ὅταν ἀφορᾷ εἰς ζητήματα κοινῆς συνεννοήσεως, ὥστε νὰ ἐξευρεθῇ ἡ καλυτέρα γνώμη. Ὅταν αὕτη ὁμῶς ἀφορᾷ εἰς θεμελιώδη καὶ παραδεδομένα ζητήματα ἀντὶ τὰ διευκολύνει προκαλεῖ σύγχυσιν. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος 140 τοῦ περιοδικοῦ «Σύναξις». Τὸ τεῦχος μετὸ τὴν ἀπολογία σημείωμα τοῦ κ. Αἰ. Παπαθανασίου καὶ τὴν συμβολὴν τῶν Στ. Γιαγκάζογλου, π. Ν. Λουδοβίκου, π. Δ. Μπαθρέλου, Β. Σταθοκόστα καὶ Χ. Σταμούλη ἀποπειράται μίᾳ ἀποτίμησιν τῆς Συνάξεως τοῦ Κολυμβαρίου. Αἱ τοποθετήσεις ὠστόσο ἀντιμάχονται ἀλλήλας. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς μετὰ ὅσα γράφονται παρὰ μόνον μετὰ καταφανεῖς ἀντιφάσεις ὅχι διὰ λόγους ὑποτιμῆσεως, ἀλλὰ μετὰ δόνησιν διὰ τὸ ὅτι ἀπουσιάζει ὁ διάλογος καὶ ἀπλῶς κατατίθενται ἐτοιμοὶ μονόλογοι.

Ὁ κ. Παπαθανασίου γράφει: «Τὸ νὰ μπορέσουν νὰ συναχθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα γεγονὸς χαρᾶς». Συνήχθησαν οἱ Ὁρθόδοξοι ἢ κάποιοι μεμονωμένοι Ἐπίσκοποι; Ὁ κ. Γιαγκάζογλου ὁμολοεῖ ὅτι ὑπῆρξε «**συμμετοχὴ ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εκπροσωποῦν τὸ πλῆρωμα** τῆς τοπικῆς τῶς Ἐκκλησίας» καὶ ὁ π. Δημήτριος ὅτι «οἱ εὐχαριστιακὲς κοινότητες, πρεσβύτεροι καὶ λαοί».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Εἰς τὴν δίνην τῆς... μετὰ Κολυμπαρίου ἐποχῆς

Τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Γέροντος Παΐσιου, Ἡσυχ. Ἱ. Μ. Κουτλουμουσιού

Μεγάλῃ ἀναστάτῳσι, πολλὺς θόρυβος καὶ ἀμετρὴ σύγχυσις ἐπικρατεῖ στίς μέρες μας σὲ ὅλο τὸν Πλανήτη, σὲ οικονομικὸ-στρατιωτικὸ-πολιτικὸ καὶ θρησκευτικὸ τομεά. Γνωστὴ βέβαια τυγχάνει ἡ γενεσιουργὸς αἰτία πού γέννησε ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γεννᾷ καὶ νὰ τρέφει τὴν ἐξέθλιψιν, τὴν ἀποδόμησιν καὶ τελικὰ τὴν ἰσοπέδωσιν τοῦ Ἀνθρώπου ὡς πρὸςσωπο-εἰκόνα Θεοῦ, ἀφοῦ τὸ διακύβευμα, σύμφωνα μετὸ «δόγμα» τῆς Ν.Τ.Π. εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἔλεγχος τῆς ἐλευθερίας του. Ἰκανοὶ καὶ ἔμπειροι ἀναλύτες σὲ κάθε ἓνα τομεά ὁ καθένας μετὸ τὸ δικό του τρόπο δίνει τὴν δική του ἐρμηνεία. Πολλὲς φορές μάλιστα καὶ μετὰ... ἀζήμιωτο. Γνωστὴ εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ συναλληλία πού ἀναπτύσσεται μετὰ τῶν συστημάτων αὐτῶν πρὸς κοινὴν ἐπίτευξιν τοῦ στόχου των. Εἶναι οἱ γνωστοὶ-ἀγνωστοὶ πού ὑποκινοῦν καὶ προωθοῦν ὅλα αὐτά, εἶναι οἱ ἀνθρώποι τῆς ματαιότητος, ἄρχοντες καὶ πολιτεῖς «τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων» [1]. Ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὡν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγὰια φρονούντες [2].

Στὰ καθ' ἡμᾶς ὁμῶς, ὡς Ἑλληνες καὶ ἰδιαίτητα ὡς Ὁρθόδοξοι, ὡς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Αρχαιολόγος

9ον - Τελευταῖον

Ἅγιος Κοσμάς καὶ Ὅσιος Παΐσιος

Ἦσως νὰ ἀναρωτηθῇ κανεὶς, ὅχι ἄδικα: τί νόημα ἔχει νὰ τὰ ψάγουμε ὅλα αὐτά; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὰ βάλει μετὰ τοὺς Σιωνιστῆς; Ἐδῶ ὁ Πρωτοπυργὸς καὶ οἱ Ὑπουργοὶ τοὺς τρέμουν! Δὲν εἶναι σωστὴ αὕτὴ ἡ στάση. Μήτε καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ἀπογοήτευσιν, παραδόξασε τὰ ὄπλα καὶ περιμένουμε τὸ τέλος. Ἄν ὁ καθένας σκεφτόταν, ἀντίθετα, ὅτι κάτι μπορεῖ νὰ γίνει, κάτι θὰ γινόταν. Ἐκκινώντας μετὰ τὸν ἑαυτὸ μας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

«Ὁ Πέτρος ζῇ μέσα στὸν Πάπα Φραγκίσκο», ὁμολογοῦν οἱ παπτικοὶ ἐν ἔτει 2017!

Ἡ «ΝΕΑ ΟΥΝΙΑ»: ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ Β' ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ κυρὸς Ἀθηναγόρας ἦτο σαφὴς, εἶχε βάλει στόχον τὸ κοινὸν ποτήριον. Ὁ κυρὸς Δημήτριος ἤρχισε τοὺς ἐλιγμούς καὶ ἐπέδωθε εἰς συμπτροσευχάς. Ὁ νῦν Πατριάρχης, πού ἀποπειράται νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πῶς θὰ τὴν φθάσῃ ὡς ἐκεῖ;

Διατὶ ὁ Πατριάρχης δέχεται τοὺς Οὐνίτας;

Πρὸ διμήνου ὁ Πατριάρχης ἐπέδεχθη ἐπισήμως «Ἐπισκόπους» τῶν Οὐνιτῶν, τοὺς ἔδωσε δῶρα καὶ συνέφαγε μαζί τους! Τὸ γεγονός ἀναφέρει ἡ ἐφημερίς «Καθολικὴ» τῆς 31ης Δεκεμβρίου 2016:

«Τὸ πρωὶ τῆς 16ης Δεκεμβρίου, ὁ Οἶκ. Πατριάρχης Βαρθολομαῖος δέχθηκε στὸ Φανάρι τὸν νέο ἐπίσκοπο τοῦ Ἀποστολικοῦ Βικαριάτου Κωνσταντινουπόλεως Σεβασμιώτατο Ruben Tierrablanca Gonzalez, καὶ τὸν

Γρατιανουπόλεως Δημήτριο, τέως Ἀποστολικὸ Ἐπίσκοπο τῶν Ἑλληνορθόδοξων Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι εὐχρίστηκαν στὸν Παναγιώτατο ὑεῖα καὶ μακροχρόνιου πατριάρχικης του διακονίας, καὶ πρὸς τοὺς ὁποῖους προσέφερε τὸ ἀμνηστικὸ μετάλλιο τῆς ἐπετείου. Ὁ Πατριάρχης τοὺς κάλεσε καὶ στήν πατριαρχικὴ τράπεζα. Ὁ νέος Ἀποστολικὸς Βικάριος εἶναι καὶ Ἀποστολικὸς Τοποτηρητὴς τῶν Ἑλληνορθόδοξων Καθολικῶν Κωνσταντινουπόλεως Σεβασμιώτατο Ruben Tierrablanca Gonzalez, καὶ τὸν

νορρῦθμων μεταναστῶν ἀπὸ τὴν Οὐκρανία καὶ τὰ Σλαβικά κράτη...».

Πρόκειται περὶ ἀγαθῆς φιλοξενίας; Ὁ ἓνας ἐκ τῶν δύο εἶναι μάλιστα καὶ ἐπικεφαλὴς ἐκείνων πού ἔρχονται ἀπὸ τὴν Οὐκρανίαν, μίαν χώραν εἰς τὴν ὁποῖαν ὑποφέρει ἡ Ὁρθόδοξία ἀπὸ τὴν Οὐνίαν δι' ὅσους γνωρίζουν τὴν κατὰστασιν. Χορεῖ εἰς κρίσιμα ζητήματα εὐγένεια; Ἔστω καὶ ἀπὸ ἡδικῆ ἀναστολῆν δὲν δα ἔπρεπε νὰ τοὺς δεχθῇ. Τί εἶναι ἐκεῖνο ὁμῶς πού ἀξιολο

γεῖ ὑπεράνω τοῦ πολέμου;

Διατὶ ὁ Πατριάρχης τονίζει τὴν «τριαδικὴν ἀγάπην»;

Ὁ Πατριάρχης μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν ἐπεσκέφθη τὸν παρελθόντα Δεκεμβρίον τὸν Μπαρί κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἐξεφώνησε διάλειξιν. Εἰς τὴν διάλειξιν αὐτὴν ἀντὶ τῆς δογματικῆς ἀκριβείας προστάχθη ἡ γνωστὴ ψευδοθεολογία τῆς ἀγαπολογίας: Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ ἄνθρωπινον

Πρόσωπον καὶ φύσις κατὰ τοὺς Πατέρας καὶ «μεταπατερικοὺς» θεολόγους

1ον

Πρὶν ἀπὸ τριάκοντα χρόνια ἐμφανίζεται στήν Εὐρώπην καὶ στήν Ἑλλάδα ἀπὸ μεταπατερικὸς «θεολόγους» ἡ «θεολογία» τοῦ προσώπου. Ὅτι δηλαδὴ τάχα τὸ πρόσωπον εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀλήθεια τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὅτι τάχα μόνον αὐτὸ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον. Ὅχι μόνον ἡ εἰκόνα ἀλλὰ καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Πῶς ὁμῶς ὀρίζεται; Τὸ πρόσωπον ὀρίζεται σάν σχέση ἐνός ἐγὼ μετὰ ἓνα ἐσύ. Ἑτυμολογικὰ γιὰ τοὺς «μεταπατερικοὺς» θεολόγους τὸ πρόσωπον βγαίνει ἀπὸ τὸ πρὸς καὶ ὀψιν. Δηλαδὴ εἶναι ἓνα ἐγὼ πού βρίσκεται μπροστὰ στήν ὀψιν ἐνός ἐσύ καὶ σὲ σχέση μαζί του. Ἄν δὲν ὑπάρχει ἡ σχέση δὲν θὰ μπορέσουμε ποτε νὰ ὀρίσουμε ἓνα πρόσωπον. Ἡ σχέση τοῦ ἐγὼ μετὰ τὸ ἐσύ δημιουργεῖ τὴν κοινωνίαν τῶν προσώπων πού σχετίζονται συνεχῶς μετὰ τοὺς καὶ αὐτοκαθορίζονται. Ἡ κοινωνία τῶν προσώπων, δηλαδὴ τῶν ἐτεροπτήτων, χρειάζεται καὶ τὴν κοινωνία μετὰ τῶν πρῶτων. Ἄνευ αὐτῆς τῆς κοινωνίας καὶ πρὸς πρῶτον δὲν θὰ μπορέσει ποτε νὰ ὑπάρξῃ ἐνότης. Τὸ πρόσωπον ὀριζόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπὸ τοὺς «μεταπατερικὸς θεολόγους» ἰσχυρίζονται ὅτι τὸν ὀρισμὸ τοῦ προσώπου ὡς σχέσεως τοῦ ἐγὼ μετὰ τὸ ἐσύ, πού καθιστὰ τὸ εἶναι καθ' ἑαυτοῦ καὶ ὑπερβαίνει τὴν ὄψιν ἀναγκαῖότητα τῆς φύσεως, δὲν ὀφείλουμε στοὺς Καππαδόκες καὶ

Τοῦ κ. Γεωργίου Ἰωάννου Καραλή, Δρ. Θεολογίας

σεῖ μετὰ τοὺς ἄλλους. Πρωτεργάτες αὐτοῦ τοῦ ἐγχειρήματος ἦσαν οἱ «παρισνοὶ θεολόγοι» τοῦ ἁγίου Σεργίου, μετὰ τοῦ κυρίου Γιανναρά, τοῦ κυρίου Ζηζιούλα,

Ὁ Σεβ. Περγάμου φιλεῖ τὴν χεῖραν τοῦ κ. Φραγκίσκου

ἀκόμα λαϊκοὺ καὶ μετέπειτα ἐπισκόπων Περγάμου καὶ καθηγῆν τοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ «παρισνοὶ μεταπατερικοὺς θεολόγοι» ἰσχυρίζονται ὅτι τὸν ὀρισμὸ τοῦ προσώπου ὡς σχέσεως τοῦ ἐγὼ μετὰ τὸ ἐσύ, πού καθιστὰ τὸ εἶναι καθ' ἑαυτοῦ καὶ ὑπερβαίνει τὴν ὄψιν ἀναγκαῖότητα τῆς φύσεως, δὲν ὀφείλουμε στοὺς Καππαδόκες καὶ

ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς οἱ ἀξέπαινες, σύντονες καὶ μεθοδικὲς ἐρευνες καὶ ἀνακρίσεις πού τότε Εἰσαγγελῆως Πρωτοδικῶν κ. Ἀγγελῆ. Κατὰ καὶ μετὰ τὴν κατὰσχέση πού ἐγένετο τὸ ἀρχεῖο τοῦ Κέντρου Ἐφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδος (τοῦ γνωστοῦ ΚΕΦΕ ἡ Σαϊεντολογία, ὅπως κοινῶς λέγεται), ἀποκαλύφθηκε πῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴ εἰκόνα τῆς παραθρησκευτικῆς αὐτῆς ὁργανώσεως, μετὰ προσωπολογικῆς τελεωγραφίας, (μέχρις ἀθετήσεως καὶ αὐτῶν τῶν γονέων), κρυβόταν ὁλόκληρο δίκτυον παρακολουθήσεως πολιτικῶν, ἱεραρχῶν, δημοσιογράφων, διανοουμένων ἐκδικῆς κατηγορίας καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Προδήλως τὰ χρήσιμα αὐτὰ στοιχεῖα δὲν συγκεντρώνονταν...ἀπὸ χόμπυ, ὅπως π.χ. τὰ

γραμματόσημα.

Ἐχει γίνῃ γνωστὸ ὅτι ἡ ὁργάνωσις αὕτὴ ἔχει διασυνδέσεις μετὰ μηχανισμοὺς στὰ θεσμικά ὄργανα τῶν ΗΠΑ, καὶ σὲ κέντρα ἀποφάσεως ἐκεῖ καὶ στήν Εὐρώπην. Νὰ σημειωθῇ ὅτι σὲ μεγάλες χώρες τῆς Εὐρώπης (Γαλλία, Γερμανία κ.ά.) ἡ ὁργάνωσις αὕτὴ ἔχει δικασθεῖ καὶ καταδικασθεῖ τελεσιδικῶς πολλὰς φορές. Ἀπὸ παράγοντες δὲ τῆς Ἐκκλησίας μας πιστεύεται πῶς ἡ ὁργάνωσις αὕτὴ μετὰ τὴν πολιτικὴ τῆς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς (ἐξένους) πράκτορες ἡ τουλάχιστον ἀποφασιστικῆς ἐπηρεάζει τὴν Ἑλληνικὴν κυβερνήσιν στὴν σκληρὴ στάση τῆς ἀπέναντι στήν Ἐκκλησίαν.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀληθὲς καὶ ἀπὸ τὴν «ἐκδίκηση» τῶν Σαϊεντολόγων! Μὲ τίς διασυνδέσεις τῶν στὸν Ἑλλαδικὸν χώρο

«Ἐμφυλες ταυτότητες»: Ἀποδόμησης καὶ ὑποκρισία

Γράφει ὁ Αρχιμ. Αὔγουστινὸς Γ. Μύρου, Δρ Θ. ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μ. Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὴν ὑλοποίηση στὸ Γυμνάσιον Θεματικῆς Ἑβδομάδος Ἐνημέρωσης καὶ Εὐαίσθητοποίησης σὲ ζητήματα Διατροφῆς, Ἑθισμού - Ἐξαρτήσεων καὶ Εμφύλων Ταυτοτήτων προκαλεῖς πανελλήνιο σάλο γιὰ τὸν τρίτο ἀξόνά της, τὸν σχετικὸν μετὰ τῆς «Ἐμφυλες Ταυτοτήτες», ἀφοῦ θεωρήθηκε ἐπιχειρήσιν ἀποδόμησιν τῆς ὀντολογικῆς ὑπόστασης τοῦ ἀνθρώπου. Στὴ συνέχεια ἡ προσπάθεια νὰ γίνοντι διευκρινίσεις γιὰ τὸ συγκεκριμένον ζήτημα ἀποκάλυψε τὴν ὑποκρισίαν, μετὰ τὴν ὁποῖα οἱ ὑπεύθυνοι διαχειρίζονται καὶ προωθοῦν ἐξουσιαστικὰ καὶ καταναγκαστικὰ τὴν ἐπιβίβη ἀντιλήψεων, ὅχι μόνον ἀντιθέτων πρὸς τὴν πίστη καὶ τὴν παράδοση τοῦ λαοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ἀσθήρικτων ἐπιστημονικά.

Παραθέτω ἀπόσπασμα ἀπὸ τῆς διευκρινιστικῆς δηλώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Κωνσταντίνου Γαβρόγλου: «Τώρα τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο κατὰ κάποιον τρόπο ἔχει παρεξηγηθεῖ, δὲν ἱσχύει. Στὰ σχολεῖα θέλουμε νὰ συζητηθοῦν οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὰ ἀνδρὰ καὶ τὰ κορίτσια, στὸν ἀνδρὰ καὶ τῆς γυναῖκες, ἡ ἰσότης τῶν φύλων».

Μὲ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν τῶν παραπάνω δηλώσεων ἀναπηροῦν μέσῃ μὲς αὐθόρμητα κάποια ἐρωτήματα: Ποιὸ εἶναι τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο «ἔχει κάπως παρεξηγηθεῖ»; Τὸ ὅτι ἡ ἐγκύκλιος στὸν τρίτον ἀξόνα θεματολογίας ἀναφέρεται ἀπλῶς καὶ μόνον στίς σχέσεις ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ στὴν ἰσότητα τῶν φύλων, ἐνῶ οἱ ἐπικριτὲς τῆς φαντάζονται καὶ ἀναφορὰ στήν ἀπο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Οἱ ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἄνθρωποι

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Ὁ ΣΥΝΕΛΙΑΘΗΣ καὶ ἄξιος κληρικὸς σχεδὸν καθημερινὰ διαπιστώνει ὅτι τὸ ποίμνιόν του δὲν βρίσκεται στήν κατάστασιν πού δα ἔπρεπε καὶ ὁ ἴδιος ἐπιθυμῇ. Οἱ περισσότεροι ἐνόριτες του εἶναι ἀποσυνδεδεμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μόνον ἀπὸ κοινωνικῶς ὑποχρεώσεως τὴν ἐπισκέπτονται. Δηλώνουν, ὁμῶς, ὅτι εἶναι χριστιανοί, χωρὶς βέβαια νὰ αἰσθάνονται τίς ὑποχρεώσεις τους καὶ νὰ τηροῦν τίς ἐντολές. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν εὐαίσθησιαν καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἱερέα τοὺς ποὺς ἀφήνει ἀδιάφορους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στίς περιπτώσεις πού ὁ ἱερέας τοὺς εἶναι ἐνάρετος καὶ ἐπιτελεῖ τὰ καθήκοντά του μετὰ φόβου Θεοῦ. Πρό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ὁ «τολμήσας» νὰ τὰ βάλῃ μαζί τους τίμιος καὶ εὐνοεσθητὸς Εἰσαγγελέας, μετατέθηκε ἀπὸ τὴν Ἀθήναν καὶ φυσικὰ ὁ Φάκελος «Σαϊεντολογία» ἐπῆγε σὲ ἄλλα...χέρια!

Ὅχι μόνον αὐτό. Ἀλλὰ ἀκόμη, φανεροὶ καὶ φανατικοὶ ὑποστηρικτὲς τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἔγιναν ἐξωκοινωνοῦσε πρὸς τοὺς ὁμοφύλους, γιὰ ὁρισμένους σκοποὺς, ὅπως εἶδαμε παραπάνω.

Ὅπως ἐλέχθη, οἱ ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντορθόδοξες ὁργανώσεις καὶ ὁμάδες πού δροῦν εἰς τὴν Πατριδὰ μας ἀνεξέλιγτα εἶναι ἐκατοντάδες. Πολλὰς ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἔχουν ὁμῶς καταφέρει νὰ παρὰσῶνται συμπατριῶτες μας στὰ δικτὰ τους, ἀρκετοὺς δὲ ἔχουν ἀναδείξει στελέχη τοὺς καὶ σκληροὺς πολεμίους τῆς Πίστews καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες, ὅπως ὁ σατανισμός, καὶ ἔχουν θυσιασθεῖ στὸν βωμὸ τῶν ἀνοήτων δοξασιῶν τοὺς πολλὰς ἀνθρώπινες ζωές.

Στὴν Πατριδα μας εἴχαμε πρὶν λίγα χρόνια ἀλλὰ καὶ ἐφέτος τὰ καλοκαίρι στήν Γλυφάδα τὰ πρῶτα θύματα τῶν σατανιστῶν! Αὐτοὶ πού «κόπτονται» γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν...μειονοτήτων καὶ ἐπιζητοῦν τὴν κατάργησιν τῆς διωγμῶν τοῦ προσηλυτισμοῦ, συνειδητοποιοῦν ἄραγε τοὺς κινδύνους αὐτοὺς; Σκέπ

Γεγονοτασχολία

Ἡ Μεγάλη Κρίσις

Η ΤΡΙΤΗ Κυριακή του Τριωδίου είναι αφιερωμέ- νη στο πιό φοβερό γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ιστο- ρίας, στή μέλλουσα Κρίση, ὡς ἀπαράιτητος προ- βληματισμός τῶν πιστῶν αὐτή τήν ἀγωνιστική περίοδο. Μέ τήν ἀνάμνηση τῆς Μεγάλης Κρίσε- ως, μέ τήν ἀνάγνωση τῆς σχετικῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, καί μέ τήν σχετική ὑμνολογία τῆς ἡμέ- ρας, μπορούμε νά συναισθανθοῦμε τή μεγάλη εὐθύνη μας ἀπέναντι στόν εὐαγγελικό νόμο, τού ὁποίου ἡ τήρηση εἶναι προϋπόθεση γιά τήν προ- σωπική μας κρίση. Νά συνειδητοποιήσουμε πῶς ἡ ἐπί γῆς ζωή μας δέ θά μείνει ἀκριτῆ, ἀλλά θά δώσουμε λόγο γιά ὃ,τι κάναμε καί γιά ὃ,τι δέν κά- νουμε μέ τή βιωτή μας, ἀφοῦ θά ἀποδώσουμε «περί αὐτοῦ Λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ.12,36) μᾶς διαβεβαίωσέ ὁ Κύριος. Τότε «ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνά- στασιν ζωῆς, οἱ δέ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνά- στασιν κρίσεως» (Ἰωάν.5,29). Ἡ μεγάλη καί φο- βερή μέλλουσα Κρίση θά εἶναι ἓνα μεγαλειώδες καί συνάμα φοβερό γεγονός. Παρόμοιο δέ θά ἔχει

συμβεῖ στήν ἱστορία τοῦ κόσμου ὥς τότε. Ἡ δευτέ- ρη παρουσία τοῦ Κυρίου δέ θά εἶναι ἀθόρυβη καί ταπεινή, ὅπως ἡ πρώτη, ἀλλά γεγονός μεγαλοσύ- νης καί θριάμβου. Τότε «κάμψει πᾶν γόνυ» (Ρωμ.14,11) ἐνώπιόν Του, καί οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς θά τρέμουν σάν ξεροχόρτα ἀπό τό φύσημα τοῦ ἀνέμου! Ἡ ἐνθύμηση τῆς φοβερῆς μελλούσης Κρίσεως στήν ἀρχή του Τριωδίου εἶναι ἀπαραίτη- τή, διότι ἀπώτερος σκοπός τοῦ ὅλου πνευματικοῦ ἀγῶνα μας εἶναι νά βρεθοῦμε ἐκ δεξιῶν τοῦ Δε- σπότη μας Χριστοῦ, κατά τήν μεγάλη Κρίση. Κα- λούμεστε λοιπόν αὐτή τήν εὐλογημένη περίοδο νά ἐγκαίνιασουμε μία νέα πορεία, ἡ ὁποία θά ὁδη- γεῖ τὰ πνευματικά μας βήματα πρὸς τόν οὐράνο. Κυρίαρχη σκέψη μας θά πρέπει νά εἶναι τό πῶς θά σταθοῦμε, κατά τήν ὥρα τῆς φοβερῆς Κρίσε- ως, ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ Μεγάλου Κριτοῦ. Τέ- λος καλούμαστε νά ἔχουμε διαρκῶς στήν ἐνθύμη- σή μας τήν μεγάλη ἀλήθεια, πῶς τό κλειδί τοῦ πα- ραδείσου εἶναι ἡ ἐμπρακτῆ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἐνδείς ἀδελφούς μας!

Ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Αλεβιζόπουλος διὰ τοὺς διαλόγους

ΕΝΑΣ ἀπό τοὺς σημαντικότε- ρους σύγχρονους κληρικούς υπῆρξε καί ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Αλεβιζόπουλος, ὁ ὁποῖος θεμελίωσε στήν Ἑλλάδα τὸν ἀντιαιρετικό ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας. Βρῆκαμε στὸ διαδίκτυο μία δήλωσή του γιὰ τοὺς θεολογικούς διαλόγους, ποὺ διεξῆγε ἡ Ἐκκλησία μας μέ τοὺς ἐτεροδόξους καί τοὺ ἐτε- ροθρήσκους: «Ἡ Ἁγία Γραφή καί τὸ ποιμαντικό μας καθῆκον ἐπιβάλλουν τὸν ποιμαντικό διά- λογο. Ὁ διάλογος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ ἀποβλέπει στὸν συγ- κρητισμό καί στήν ἐναρμόνιση τῆς πίστεώς μας μέ τῖς ἐξωχρί- στιανικὲς τάσεις καί κοσμοθεω- ρίες, μέ τῆς ἑκτός Χριστοῦ “συν- ταγῆς σωτηρίας”. Ὁ διάλογος κ- νεῖται βεβαίως στὸν πολιτιστικό- φιλοσοφικό χώρο τῶν ἀνθρώ- πων, στοὺς ὁποίους ἀπευθυνό-μαστε. Ὅμως δὲν γίνεται μέ τῖς δικές μας δυνατότητες καί μ’ ἀνθρώπινα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ μέ τῆ δύναμη τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί ἀποβλέπει στή με- τάδοση τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Πρὶν μπουῖνε σ’ ἓνα τέτοιο ποιμαντικό-ἀπολο- γητικό διάλογο εἶναι ἀνάγκη νά λάβουμε σοβαρά ὑπόψη μας πῶς καλούμεθα σέ μία πραγ- ματική “πάλη” καί πῶς αὐτὴ ἡ πάλη ἀφορᾷ “τὸν κοσμοκράτο- ρα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τού- του, τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις”, ποὺ χρη- στοποιοῦν συχνὰ τεχνάσματα ἀπάτης. Δὲν πρέπει νά ἀγνοοῦ- με τὸ δαιμονικό στοιχεῖο, ποὺ ἐκφράζεται μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπάτης, συνηθισμένο σὲ πολλὰς νέες αἱρέσεις καί παρα- θρησκευτικὲς ομάδες. Μὲ τὴν “παντοπία τοῦ Θεοῦ” πρέπει νά ἀρχίσουμε αὐτὸν τὸν ἀγῶνα μὲ ἓνα καί μοναδικό σκοπὸ. Νά καλέσουμε τοὺς ἀνθρώπους νά συμφιληθοῦν μέ τὸν Θεὸ· ὅχι νά ἀναζητήσουμε “κοινὰ ση- μεῖα”, θεμελιωμένα στήν αὐτό- νομη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώ- που γιὰ “θεογνωσία” ἢ γιὰ “αὐτοπραγμάτωση”. (Ιστολ. Ἀκτίνες) Δυστυχῶς εἶχε δικίο ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος!

Ἡ τραγικὴ θέσις τῆς γυναικὸς εἰς τὸ Ἰσλάμ

ΤΑ ΑΝΕΠΙΘΥΛΤΑ ἐγκλήματα κατὰ τὸν γυναικῶν καί ὄχι μόν- ο, συνεχίζονται ἀμεταία ἀπὸ τοὺς δαιμονικούς «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ». Δεῖτε τὴν εἰδηση: «τῇ σκότωση ἀπειθὴ βγκὴ καί ψῶνια χωρὶς νά συνοδεύεται ἀπὸ ἄρρενα συγγενῆ τῆς. Οἱ Ταλιμπάν, ποὺ ἐλέγχουν τὸ Λά- τι, ἐπιβάλλουν σκληρὲς πολι- τικὲς διακρίσεων. Στὸ Ἀφγα- νιστάν σκότωσης μία γυναικί, κατηγορούωντας τὴν γιὰ πράξῃ ἀπιστίας εἰς βάρος τῶν γυ- ναικῶν, ἀπαγορευόντάς τους μεταξὺ ἀλλῶν νά μιλοῦν μεγα- λόφωνα σὲ δημόσιους χώρους καί νά ἐμφανίζονται σὲ ΜΜΕ. Ὅσες ἀμφηφῶν τὶς διαταγὲς αὐτὲς ἀπειλοῦνται μέ δημόσια μαστίγωση καί ἐκτέλεση σὲ γῆ- πεδο ποδοσφαίρου. Ὁ σύζυ- γος τῆς ἀτυχῆς γυναικίς ἔλει- πε στὸ Ἰράν καί σύμφωνα μέ ἐκπρόσωπο τοῦ κυβερνήτῃ τῆς ἐπαρχίας δὲν ἔχουν παιδιά. Μέχρι στιγμῆς δὲν ἔχει γίνει κα- μία σύλληψη ἀπὸ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία» (Ιστολ. tribune.gr)!

Ἡ θέσις τῆς γυναικίς στὸ Ἰσλάμ εἶναι ἀπερίγραπτα ὑπο- βαθμισμένη. Ρητὰ ἀναφέρει ὅτι ἡ γυναικί ἔχει ἅλλη φύση, κα- τήρη, ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ἀνδρός. Δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ, γιὰ νὰ υπηρξεῖ καί νὰ εὐχαριστεῖ τὸν ἄνδρα. Γι’ αὐτὸ καί ἔχει καθιερωσέν τὴν πολυγαμία μόνον στὸν ἄνδρα. Ὁ ἰσλαμικός «παράδοξος» δη- μιουργήθηκε νὰ εὐχαριστιέται ὁ ἄνδρας μέ τῖς 60 «αἰώνιες παρθένες», σὲ ἀντίθεση μέ τὴ γυναικί, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἀναφέρεται τίποτα γιὰ «παρ- δεσιόειν» δική τῆς εὐχαρίστη- ση! Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἁγία θρη- σκεία», μέ τὴν ὁποία συναλ-

οίστηρλαττημένοι καταναλωτὲς ὁρμῶν σὲ αὐτὰ νὰ «ἐπιψαφελ- θοῦν» ἀπὸ τῖς προσφορὰς. Ἀλλὰ ἡ ὁρμή τους ἐνέχει ψυχονευρω- τικὰ χαρακτηριστικά. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «“Ἡδὸν” γιὰ τοὺς μα- νιώδεις καταναλωτὲς. Ἡ ἁλιώς «Μαύρη Παρασκευὴ”. Πολλοὶ ἔχουν ἀκούσει τὸν ὄρο, λίγοι ξέ- ρουν πῶς προέκυψε. Ἡ πρώτη Παρασκευὴ μετὰ τὴν Ἡμέρα τῶν Εὐχαριστιῶν (thanksgiving) στὶς ΗΠΑ εἶναι ἡ “χαρὰ” τοῦ ἀγορα- στικού κοινού, καθὼς πρόκειται γιὰ τὸ κατ’ ἐξοχὴν 24ωρο τῶν με- γάλων ἐκπτώσεων. Πολλὰ κατα- στήματα ἀνοίγουν ἀπὸ τῖς 12.00 τὸ βράδυ, ἐνῶ καταναλωτὲς ἔχουν ᾗθρ στήθεῖ σὲ οὐρὲς χιλο- μέτρων ἑτοίμοι νά διασχίσουν τὴν εἰσοδὸ μέ ἓνα σπρίντ. Στὸν ἐσωτερικὸ χώρο τῶν μαγαζιῶν δημιουργεῖται χάος. Ἡ “Μαύρη Παρασκευὴ” ἔχει συνδυαστεῖ μέ τὴν ὑστερία. Οἱ φύλακες ὄδνα- τούν νά σταματήσουν τὸν ἐξέφρε- νο πλῆθος ποὺ συχνὰ – πυκνὰ ἔρχεται σὲ τὰ χέρια προσπαών- τας νά κατοχυρώσει ἐνα προϊόν σὲ προσφορά. Ἡ διεκδίκηση ἐνὸς προϊόντος μπορεί νά γίνει τόσο βίαιη, ποὺ οἱ ἀνθρώρες κά- νουν λόγο γιὰ ἐφῆτα νεκρούς καί 98 τραυματίες ἀπὸ τὸ 2006 στὶς ΗΠΑ, στὶς συγκεκριμένες Παρα- σκευὲς τοῦ χρόνου!» (Ιστ. inewsgsr.com)! Πρόκειται ἀναμφί- βολα γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐκφρη- λιστικά φαινόμενα τῆς συγχρό- νου δυτικῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἔχει ἀναγάγει τὴν κατανάλωση σὲ ὕψιστο ἰδανικό καί τρόπο ζωῆς! Εἶδαμε καί ἐφέτος στήν τη-

λίσσονται οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές!

Ἡ ὑστερία τῆς «μαύρης Παρασκευῆς»

ΥΠΑΡΧΕΙ καί ἡ «Μαύρη Πα- ρασκευή». Δὲν πρόκειται γιὰ θρησκευτικὴ εὐρητή, ἀλλὰ γιὰ ἐμπορικὴ, ἡ ὁποία ἔχει λάβει παγκόσμιο χαρακτήρα! Γιὰ μία ἡμέρα τοῦ χρόνου, ὅπου τὰ με- γάλα καταστήματα «βγάζουν στὸ σφυρί» τὰ προϊόντα τους καί οἱ

Ἀπίστευτον: Οἱ λαθρομετανάσται δύνανται νὰ μᾶς μνησύνω δωρεάν!
ΚΑΝΕΙΣ δέ θά μπορούσε νὰ φαντασθῇ τὸ εὐρύς τῶν δικαιωμάτων, ποὺ χορηγήσε ἡ «σεβαστή» μὲς κυβέρνηση στὰ μιλιοῦνια τῶν λαθρομε- ταναστῶν, οἱ ὁποῖοι «βρύ- λιαζαν» τὴ Χώρα μας. Τέτοια δικαιώματα καὶ διευκολύν- σεις οὐτε στὸ ἐλάχιστο δὲν μποροῦν νὰ ἀπολάσσουν οἱ Ἑλλήνες πολῖτες! Δεῖτε ἓνα πρόσφατο, ἀκρῶς σκανδα- λιστικό, δικαίωμα τους: νὰ σέρνουν τοὺς Ἑλλήνες στὰ δικαστήρια δωρεάν! «Μὲ τὸν πρόσφατα ψηφισμένο νόμο 4416/2016, ὁ ὁποῖος μετὰ τοὺς ἄλλων ζητημάτων ρύθμισε καὶ θέματα παραβό- λων καὶ τελῶν στὶς ποινικὲς δίκες, προστέθηκαν καὶ τὰ λεγόμενα “ρατσιστικὰ ἐν- κλήματα” μετὰ τοὺς ἀδικη- μάτων, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ “παθὼν” ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση καταβολῆς παραβόλου προκειμένου νὰ καταθέσει ἐγκληση. [...] Τί σημαίνει αὐτὸ μέ ἀπλὰ λό- για; Ὅτι ὁ Ἑλληνας, ἐν θέλει νὰ ὑποβάλει ἐγκληση γιὰ ὁποιαδήποτε ἀδίκημα ἔχει τελεστέι εἰς βάρος του ἀπὸ τὸν ὁποιονδήποτε δράστη, ὑποχρεοῦται στὴν καταβολὴ παραβόλου. Ἀντίθετα, ὁποῖ- οςδὴποτε ἀλλοδαπὸς θά ἰσχυρίζεται στὸ ἐξῆς ὅτι ἐπε- σε θύμα ρατσισμοῦ ἢ διακρι- σεων, θά μπορεῖ ἐλεύθερα καὶ ἀτελῶς, χωρὶς κανένα οἰκονομικὸ κόστος γιὰ τὸν ἴδιο, νὰ μνησύνῃ τὸν ὁποιν- ὄνδήποτε Ἑλληνα πολῖτη» (Ιστ. Ξυπνήστε Ρέ)! Προ- φανῶς τὸ ἐπόμενο δικαίωμα ποὺ θά τοὺς δώσει ἡ κυβέρ- νηση εἶναι νὰ μπουκάρουν στὰ στήπια μας καί ἐμεῖς νὰ μὴ μπορούμε νὰ ἀντιδρά- σουμε, διότι θά κατηγορηθῶ- με γιὰ... ρατσιστές! Δυστυχῇ Πατριδὰ, πῶς σέ κατάντη- σαν!

λεόραση αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο «κα- ταναλωτικό πανηγύρι» τῆς ὕστε- ρας! Ἀλλοίμονο!

Ἐκκλησιαστικὸν βραβεῖον εἰς ὑποστηρικτὴν τῶν ἀμβλώσεων!

ΕΓΙΝΕ τοῦτο: Ὁ Ἀρχιεπίσκο- πος Ἀμερικής κ. Δημήτριος βρά- βευσε μέ τὸ «Ἀθηναγόρειο Βρα- βεῖο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμά- των» διαπρύσιο ὑποστηρικτῇ τῶν ἀμβλώσεων καὶ τοῦ «γά- μου» τῶν ὁμοφυλοφίλων! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Μὲ τὸ Ἀθηναγό- ρειο Βραβεῖο Ἀνθρωπίνων Δι- καιωμάτων, βράβευσε τὸ Τάγμα τῶν Ἀρχόντων» τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα- τριαρχείου, ἐνα ἀπὸ τοὺς πιὸ διαβόητους ὑποστηρικτῆς τῆς ἐκτροπῆς, τοῦ “γάμου” τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τῶν “transε- ξουαλ τουαλετῶν” στὰ σχολεῖα, τὸν κυβερνήτῃ τῆς Νέας Ὠρ- κῆς Andrew Cuomo (Ἀντριου Κουόμο). Ἡ βράβευση ἐγίνε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Δημή- τριο στὶς 15 Ὀκτωβρίου στὸ New York Hilton, παρουσία τοῦ προέδρου τῆς Ν.Δ. Κυριάκου Μητσοτάκη. [...] Τὸ βραβεῖο ἀποτελεῖ ἀναγνώριση τοῦ Συο- πὸ στήν ὑποστήριξη καί τὴν κα- ταλυτικὴ συμβολὴ τοῦ στήν προσπάθεια ἀνοικοδόμησης τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικο- λάου στὸ νότιο Μανχάταν, ποὺ μοναδικὸ τόπο λατρείας ποὺ καταστράφηκε ἀπὸ τῖς τρομο- κρατικὲς ἐπιθέσεις τῆς 11ης Σε- πτεμβρίου 2001. Ἡ ἱστοσελίδα τῶν Ἀρχόντων ἐξηγεῖ ὅτι ὑπῆρξε “ὁ ἀνθρώπος κλειδί” στὴ διαδικασία ἐξασφάλισης μὴς συμφωνίας μέ τὴν Ἀμερικὴ Ἀρχὴ τῆς Νέας Ὠρκῆς καί τοῦ Νιοῦ Τέρσερ γιὰ τὴν ἀνοικοδό- μηση καί τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλη- σίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί τοῦ Ἑθνικοῦ Παρεκκλησίου στὸ Παγκόσμιο Κέντρο Ἑμπορίου» (Ιστ. redskywarning. blog- spot.gr)! Τὸ παπικό δόγμα: «ὁ σκοπὸς ἀνάγει τὰ μέσα», σὲ πλήρη ἐφαρμογὴ καί στήν Ὁρθοδοξία μας!

Ἰδοὺ ὁ βραβευθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δημήτριον

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγου- μένου σχολίου μας παρουσιάζου- με τὸ «Βίο καί τὴν πολιτεία» τοῦ κ. Andrew Cuomo (Ἀντριου Κουό- μο), γιὰ νὰ καταλάβετε ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἔλαβε τὸ ἐκκλη- σιαστικό βραβεῖο ἀπὸ τὸν Ἀρχι- επίσκοπο Ἀμερικής, ὅπως ἔγραψε ὁ π. Mark Hodges (Life Site News): «Ὁ Cuomo εἶναι φανερός ὑποστηρικτῆς τόσο τῶν ἀμβλώ- σεων ὥσο καί τοῦ τρανσεξουαλι- σμοῦ. [...] Εἶναι αὐτὸς ποὺ ὑπερ- ἀσistiχέ τὴ νομοθεσία ποὺ δί- νει τὸ “δικαίωμα” σὲ μία μῆτερα νά κάνει ἐκτρωσὴ μέσω φηλητρί- ριου ποὺ ἐγχέεται μέσα τῆς καί μέσα στήν καρδιά τοῦ μωροῦ. Στὴν πολιτεία τοῦ Συομο, μία γυ- ναίκα μπορεί νὰ διακόψῃ τὴν κύ- κληση, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἐπειδὴ ὁ νομοθέτης τῆς Νέας Ὠρκῆς ἐπιτρέπει τὸ ὁ,τιδήποτε ποὺ ἐρμηνεύεται ὅτι “σχετίζεται μέ τὴν εὐεξία τοῦ ἀσθενοῦς” ὡς δικαιολογία. [...] εἶναι καί ἐνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ὑπερα- σπιστές τοῦ σοδομομοῦ στὶς ΗΠΑ. [...] ποινικοποίησε ἀκόμα τοὺς θεραπευτέις ποὺ βοηθοῦν τοὺς ἀνηλίκους νά ξεπεράσουν ἀισθηματὰ ἀνεπιθύμητης ἑλξης γιὰ ἄτομα τοῦ ἴδιου φύλου καί χα- ρακτηρίσε τοὺς Χριστιανούς ποὺ θέλουν νὰ βοηθήσουν αὐτὰ τὰ άτομα ὡς “μὴ ἀνεκτικούς” καί “μ- ισήες”. [...] ἐπέβαλε τοὺς νόμους ποὺ ἐπιτρέπουν στοὺς transε- ξουαλ νὰ χρησιμοποιοῦν ὁποῖον δημόσιο χώρο (τουαλέτα ἢ ἀπο- δειτήρια) θέλουν παντοῦ, σὲ δη- μόσιες ὑπηρεσίες, χώρους ἐργα- σίας, καταστήματα, νοσοκομεία, ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, ἐγκατα- στέδες ἀναψυχῆς κλπ.» (Ιστ. redskywarning.blogspot.gr)! Ὅταν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγκατα- λείμει τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸς κα- ταντὰ θηρίο ἀνήμερο! Καί τέτοιο εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν οἰκουμ- ενιστῶν!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

Στὶς 17 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυ- ρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντί- ου. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος κατα- γόταν ἀπὸ τὸ Νεοχώριο Βυ- ζαντίου, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν μεγάλωσαν μέ φόβο Θεοῦ. Σέ νεαρὰ ἡλικία ὁμως ἀπὸ ἀπρΟΣεξία του καί ἀπὸ παρακίνηση τῶν Ἀγα- ρηνῶν τούρκεψε καί προσλή- φθηκε στήν υπηρεσία τοῦ Σουλτάνου. Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια, λόγω τῆς πανώλης τοῦ μιστίεψι τὴν περιοχῇ, ἤλθε στὰ λογικά του, μετα- νόησε καί προστάθηκε νά ἀποδράσῃ. Τέλος τὰ κατᾶφε- ρε καί ὁδηγήθηκε στήν Χίο κοντὰ σέ ἓνα πνευματικό, ὅπου ἀφιερώθηκε στήν νη- στεία καί στήν προσευχὴ καί τὸ ἄρεσε νὰ διαβάξῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Πολυδώρου, τὸ ὁποῖο τὸ ἄναψε τὸν πῦθο νά μαρ- τυρήσῃ. Φλεγόμενος νά ὁμολογήσῃ τὴν πίστη του καί φοβόμενος μὴ βάλῃ σέ δοκιμασία τοὺς πνευματικούς του πατέρες, μέ τοὺς ὁποίους διέ- μενε, ἐπειδὴ ἦταν περίοδος τεσσαρακοστῆς,

τῆς τεσσαρακοστῆς τοῦ 1795. Τὸ μαρτυρικό του σῶμα ἔλαμπε ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, οἱ δέ χρι- στιανοὶ ἀπὸ εὐλάβεια ἔκοβαν κομμάτια ἀπὸ τὸ πουκάμισό του καί τὰ βουτούσαν στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγές, τὰ ὁποῖα θαυματουργο- ῦσαν.

Θεὸς καὶ ὕλη

Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Θ. Ποντίκας, Δημοσιογράφος - Συγγραφέας

Τὸ ἔργο τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου, ὅπως καί κάθε ἔργο μικρὸ ἢ καί μεγάλο, εἶναι ἀσαφὺς ἀποτε- λεσμα, πρὶὸν ἐργασίας καί ἐνέργειας σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ποὺ καταβάλλεται, γιὰ νὰ κατα- σκευασθεῖ τὸ ἔργο.

Στὸ ἐρώτημα-δίλημμα: ποῖος δημιούργησε τὸν Κόσμο; Ὑπάρχουν δύο τελεῖως διαφορετικὲς καί ἀκρῶς ἀντιθέτες ἀποψέις - κρίσεις: Ἡ ἀποψη τῶν υλιστῶν-αθεϊστῶν, ποὺ δέχονται ὡς δημιουργὸ ἀίτια τὴν ὕλη, καί ἡ ἀποψη τῶν χριστιανῶν ποῦ, σὲ ἀντίθεση μέ τοὺς υλιστές, δέχονται ὡς δημι- ουργὸ αἰτία τὸ ΠΝΕΥΜΑ, τὸ Θεό, «πνεῦμα ὁ Θε- ὸς» (Ἰωάν. ῶ' 24).

Σύμφωνα μέ τὴν «ἀρχὴ τῆς ἀντιφάσεως», ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει «ἀρχὴν βεβαιότητας πασῶν», γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα, ἀντικείμενο ἔρευνας, δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ ἔχει καί θετικὴ καί ἀρνη- τικὴ ἀποψη-κρίση. Γιὰ παράδειγμα: μετὰ τοὺ δύο ἀντιθέτων ἀποψέων - κρίσεων, αὐτὴ τὸν υλιστῶν, ποὺ δέχονται ὡς δημιουργὸ αἰτία τὴν ὕλη, καί ἡ ἐκείνῃ τῶν χριστιανῶν, ποὺ δέχονται ὡς δημι- ουργὸ αἰτία τὴν ὕλη, καί ἐκείνῃ τῶν χριστιανῶν, ποὺ δέχονται ὡς δημιουργὸ αἰτία τὸ ΠΝΕΥΜΑ, τὸ Θεό, ἡ μία, σὲ κάθε περίπτωση, εἶναι ἐσφαλμένη, ψευδής, καί ἡ ἄλλη σωστή, ἀληθινή.

Τὸ «Σύμψνω» περὲχει πραγματικότητες, ὅπου τὸ σύνολο τῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Φιλοσοφίας δὲν ἔχει σημεῖα προσέγγισης, ὥστε νὰ κατανοήση πλήρως καί τὴν ἀλήθεια. Ὁ κόσμος τῆς ὕλης καί τῶν αἰσθήσεων, ἡ δομὴ καί ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο εἶναι συγκροτημένος καί προβάλλεται ἄρε- σα στήν ἀντίληψί μας, δὲν εἶναι τὸ πᾶν, ὃ,τι ὑπάρχει στὸν Κόσμο.

Ἀπὸ τὴ στιγμῇ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐπικεντρώνει καί κατευθύνει ἀποκλειστικά καί μόνον τὴν ἔρευνα καί τὸ ἐνδιαφέρον του στὴν ὕλη καί τῖς ἰδιότητές τῆς, χωρὶς νὰ δέχεται τὴν ψυχὴ ὡς ξεχωριστὴ οὐνότητα ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀσφαλῶς κυριαρχεῖ πᾶν- ως στὸ ἀντικείμενό του. Ὡστόσο ὁμως, προκύ- πτει ἀναπόφευκτα τὸ ἐρώτημα: μόνον αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο ὑπάρχει, ἡ ὕλη; Καί ἡ ψυχὴ; Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀγνοοῦμε, στήν οὐσία νὰ περι- φρονεῖμε, κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε ἀπώλυτο ἄγνοια;

Ὁ Πλάτων λέει πῶς «τὸ φοβερότερο εἶδος τῆς ἄγνοιας εἶναι νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι γνωρίζει κάτι, ποὺ δὲν γνωρίζει». Καί ἡ ἀρνηση μᾶς πραγμα- τικότητας, ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀπόρριψη μίας πραγματικῆς κατάστασης, ὅπως αὐτὴ τῆς ψυχῆς, ὁδηγεῖ πάντοτε στήν πλάνη καί τὴν ἀπο- τυχία τοῦ σκοποῦ, τοῦ ἐπιδιωκόμενου. Ὅταν μῦλι- στα «ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπερ πᾶν ἄλλο ἐκ τῶν ἀνθρώπινων, μετέχει τοῦ θείου» (Σωκρά- τῆς).

Ὅσοι ὁμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐπιμένουν στήν ἀποψη, ὅτι δημιουργὸς αἰτία τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ

Ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλλάδα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Η ΙΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΥΘΥΝΗ

Ἐρχομα τώρα στήν ὥς αὐτονόγη καί τελικὴ παράγραφο τοῦ παρόντος θέματος.

Ποῖα ἡ δικὴ μας εὐθύνη ἐν ὧμει τοῦ ἁδουα- πτήτου πολέμου, κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστε-

Πνευματικὴ ἐξόρμησις εἰς τὰ ἑλληνόφωνα χωρία τῆς Καλαβρίας καί τὰ Ὁρθόδοξα προσκυνήματα τῆς κάτω Ἰταλίας καί Σικελίας

Στὰ πλαίσια τοῦ πνευματικοῦ καί ἱεραποστολι- κοῦ τοῦ ἔργου ὁ Ἀρχιμ. Νεκτάριος Κυύλος, Δι- ενετήσις τῆς Θρησκευτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ε.Λ.Σ., καί ἱεροκρυπτός τῶν Σωμάτων Ασφα- λείας διοργανώνει ἀπὸ 24 Ἀπριλίου ἕως 2 Μαΐ- ου μεγάλην πνευματικὴ ἐξόρμηση στήν Κάτω Ἰταλία καί Σικελία μέ σκοπὸ τὴν γνωριμία μέ τὰ ἑλληνόφωνα χωρία τῆς Κάτω Ἰταλίας καί τὰ ὀρθόδοξα προσκυνήματα ποὺ ὑπάρχουν στήν Καλαβρία.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ὑπάρχουν μοναστήρια καί ἐκκλησίαις ἀφιερωμένες σὲ τοπικούς ἁγίους, ὅπως τὸν ὅσιο Ηλία, τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θερι- στή, τὸν Ἅγιο Λέοντα ἐπίσκοπο Κανάνης, τὴν Ἁγία Ἀγάθη καί πολλοὺς ἄλλους.

Ὅποιοι ἐπιθυμεῖ νὰ συμμετάσχει θά πρέπει νὰ ζητήσῃ πληροφορίες ἀπὸ τὸν π. Νεκτάριο ἢ νὰ δηλώσῃν στὰ τηλέφωνα 210-6916678 καί 6944144325 καί 2107788142.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέτουν τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐνίσχυση καί εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίου Ὁρθόδοξος Ἑνωσις». Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-7. IBAN: GR 120110129000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ «Ο.Τ.» δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτήρα καί τὰ ἔξο- δα ἐκδόσεως του στήριζονται ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσὴν καί διάδο- σιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

ως καί Ἐκκλησίας ἀπὸ τῖς ἐτερόκλητες, ὡς ἄνω δυνάμεις, ἀλλὰ καί ἄλλες.

Νομίζω πῶς ὅλοι θά συμφωνοῦμε ὅτι ἡ θέσις μας δὲν εἶναι στὶς κερκίδες, ἀλλὰ στὸν στίβο τὸν ἀγωνιστικό. Δύο κυρίως τὰ βασικὰ μέτωπα τὸν ἀγῶνός μας. Ὁ σύντονος πνευματικὸς ἀτομικός κατάρτισμός μας καί ἡ συστηματικὴ διασφύτιξη τῶν ἀδελφ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Τὸ ἰδεολογικὸν ὑπόβαθρον τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

Τοῦ κ. Δημητρίου Βογιατζή, Θεολόγου καθηγητοῦ τοῦ 3ου ΓΕΛ Ὑμητοῦ

3ον - Τελευταῖον

Οἱ στόχοι αὐτοὶ παραπέμπουν στὸ βρετανικὸ θρησκευιολογικὸ μοντέλο, ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ ἐφαρμοζοῦνται στὴν Εὐρώπη, μετὰ τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν ὁμολογιακῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ περισσότερες χώρες. Στὸ μοντέλο αὐτὸ διδάσκει ἕνα διαθρησκευακὸ θρησκευτικὸ μάθημα μὲ διαλογικὴν χαρακτῆρα μὲ ἐμφαση στὴ συγκριτικὴ μελέτῃ τῶν θρησκειῶν, τὸ ὁποῖο ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τοὺς μαθητές, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ τους πίστη. Τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ δομὴ τοῦ μαθήματος αὐτοῦ ἀκολουθεῖ τὶς ἀρχὲς τοῦ θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ. Ὁὰ πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ διαφορά τοῦ θρησκευιολογικοῦ ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο μάθημα δὲν βρίσκεται στὴν ποσότητα τῆς διδασκόμενης ὕλης γιὰ κάθε θρησκεία, ἀλλὰ

στὸν τρόπο καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Στὸ διαθρησκευακὸ μάθημα δὲν δίνεται προτεραιότητα στῇ διδασκαλίᾳ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ σχεδίου τῆς θείας Οἰκονομίας, ἀλλὰ στὴν ἀνάλυση τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου καὶ τὴν παρουσίαση διδασκαλιῶν τῶν μεγάλων θρησκειῶν γιὰ διάφορα θέματα, μὲ στόχο οἱ μαθητές νὰ διαμορφώσουν τὶς δικές τους προσωπικὲς ἀντιλήψεις καὶ στάσεις. Ἡ ὀρθόδοξη παράδοση διδάσκειται κυρίως ὡς μία ἰδιαίτερη τοπικὴ πολιτισμικὴ καὶ θρησκευτικὴ παράδοση μεταξὺ τῶν ἄλλων μεγάλων θρησκευτικῶν παραδόσεων, ἐνῶ ἡ «ἀνάπτυξη τῆς ἠθικῆς συνείδησης» ὡς προσδοκώμενη ἐπάρκεια δὲν πραγματοποιεῖται μὲ βάση τὶς χριστιανικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξίες, ἀλλὰ βάση κάποιο ἄλλο ἠθικὸ σύστημα ἀναφοράς.

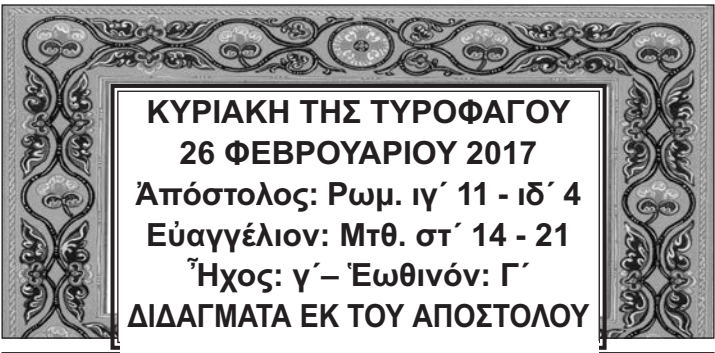
Ἡ ἀπόφαση τοῦ ΕΑΔΑ, στὴν ὁποία ἀναφερθήκαμε, θεωροῦν ὅτι σχετίζεται καθοριστικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς θρησκευιολογίας στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Τὸ ζήτημα αὐτὸ καταλήγει στὸ ἐξῆς διλήμμα: Θέλουμε μία παιδεία ἐλευθερίας καὶ σεβασμοῦ στὶς προσωπικὲς ἐπιλογὲς καὶ στὴ συλλογικὴ ταυτότητα τῆς πλειοψηφίας τῶν μὴ παιθιῆς τῶν ὑποκαοῖς στὶς ἀπαιτήσεις μῆδς μειοψηφικῆς στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία ἰδεολογίας, αὐτὴς τοῦ ἀειστικοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ»; Τὸ διλήμμα αὐτὸ ἡ ἀπάντησή βρίσκειται στὴν ἐπιλογή τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου καὶ ὀχι τῆς ὁμοιομορφίας τῆς θρησκειοπαιδαγωγικῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ακριβῶς αὐτὴ ἡ υποχρεωτικὴ ἐπιβολὴ τοῦ οὐδέτερου κοσμικοῦ μοντέλου ἀπορρίφθηκε μὲ τὴν προσφατὴ ἀπόφαση τοῦ ΕΑΔΑ. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ εὐστοχα ἐπισημαίνει, ὅπως ἦδη εἰπώθηκε, ὅτι ἡ ἀνεκτικότητα καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ διαφορετικοῦ δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων σὲ δημόσιους χώρους (καὶ στὸ σχολεῖο), στὸ ὄνομα μῆδς κοσμικῆς κρατικῆς οὐδετερότητας, ἀλλὰ μὲ τὴν παροχὴ τῆς δυνατοτήτας ἐλευθερίας ἐκφάρασης καὶ ἐντονης προβολῆς τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῆς πλειοψηφίας, μὲ παράλληλο σεβασμὸ τῶν πεποιθήσεων τῶν μειοψηφιῶν. Ἀναλογικὰ κρινόμενος ὁ προσανατολισμὸς τῆς ἑλληνικῆς παιδείας στὴν ἑλληνικὴ καὶ ὀρθόδοξη παράδοση, ὅπως ὀρίζετὶ τὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα, εἶναι ἀπόλυτα συμβατὸς μὲ τὴν σύγχρονη εὐρωπαϊκὴ διάσταση τῆς παιδείας, ὅπως τὴν περιγράφει καὶ τὴν ὀριοθετεῖ ἡ ἀπόφαση γιὰ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα.

«Τὰ ἔργα τοῦ σκότους»

Ὅλοι καταλαβαίνουμε, ποῖα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ σκότους! Ἄλλως τε, τὰ ἀναφέρει στὴ συνέχεια, ξεκάθαρα καὶ λεπτομερῶς, «μὴ κῶμιος καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδι καὶ ῥήλῳ ... καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσεις εἰς ἐπιθυμίας». Ἐργα τοῦ σκότους, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ὁ ἄνθρωπος τὰ πράττει μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ὁποῖα, ντρέπεται ἀκόμη καὶ νὰ τὰ ξεστομίῃ. Ἐργα τοῦ σκότους εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ ὀρίζονται μὲ τὴν συγκεκριμένη αὐτὴ ὀρολογία. Εἶναι τὰ ἔργα ἐκεῖνα ποὺ γίνονται στὸ σκοτάδι, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀρέσκονται στὸ σκοτάδι καὶ ποὺ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸν «ἄρχοντα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ τὰ ἔργα, εἶναι ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκεῖ στοὺς Γαλάτες διαβερβαίνει ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα πρᾶσσοντες Βασιλεῖαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Γαλ. Ε' 19-21).

Αὐτὰ τὰ ἔργα εἶναι ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα τὸ ἱερὸ κείμενο μᾶς ἐφιστᾷ τὴν προσοχή. Φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράττῃ ὅ, τι θέλει. Ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει βάλει σκοπὸν τὸν τῶν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν θὰ πρέπει νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ αὐτὰ.

ΘΡΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

«Αποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός»

Μία ὑπόδειξη, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ μία προσπάθεια εὐαισθητοποίησης, βλέπουμε στὰ παραπάνω λόγια τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος, τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου ποὺ εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα πρὶν μποῦμε στὴν Ἀγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ὑπόδειξη ἀπὸ τὸν μέγα Ἀπόστολο Παῦλο, «τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Μία ὑπόδειξη ποὺ ἀποβλέπει στὴ σωστὴ πνευματικὴ μὴ πορεία σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη ζωῇ, ἀλλὰ καὶ στὴν «εὐπρόσδεκτον» ἀπολογία μας ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ. Μία ὑπόδειξη, γεμάτῃ ἀγάπη καὶ εὐγένεια συγχῆς, χωρὶς περιστροφές καὶ «ῥωαιολογίες» καὶ χωρὶς τῆς συνήθεις κοσμικῆς κολακείας, ποῦ, ὀθθεν, προσπαθοῦν νὰ «καλοπιάσουν» τοὺς «κύσκολους» χριστιανούς, προτείνοντάς τους «λύσεις» ἀντι-ευαγγελικές.

«Τὰ ἔργα τοῦ σκότους»

Ὅλοι καταλαβαίνουμε, ποῖα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ σκότους! Ἄλλως τε, τὰ ἀναφέρει στὴ συνέχεια, ξεκάθαρα καὶ λεπτομερῶς, «μὴ κῶμιος καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδι καὶ ῥήλῳ ... καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσεις εἰς ἐπιθυμίας». Ἐργα τοῦ σκότους, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ὁ ἄνθρωπος τὰ πράττει μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ὁποῖα, ντρέπεται ἀκόμη καὶ νὰ τὰ ξεστομίῃ. Ἐργα τοῦ σκότους εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ ὀρίζονται μὲ τὴν συγκεκριμένη αὐτὴ ὀρολογία. Εἶναι τὰ ἔργα ἐκεῖνα ποὺ γίνονται στὸ σκοτάδι, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀρέσκονται στὸ σκοτάδι καὶ ποὺ καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸν «ἄρχοντα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ τὰ ἔργα, εἶναι ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκεῖ στοὺς Γαλάτες διαβερβαίνει ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα πρᾶσσοντες Βασιλεῖαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι» (Γαλ. Ε' 19-21).

Αὐτὰ τὰ ἔργα εἶναι ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα τὸ ἱερὸ κείμενο μᾶς ἐφιστᾷ τὴν προσοχή. Φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ πράττῃ ὅ, τι θέλει. Ὅμως ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει βάλει σκοπὸν τὸν τῶν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν θὰ πρέπει νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ αὐτὰ.

«Ἀληθῆς νηστεία ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις»

Δὲν εἶναι δὲ τυχαῖον τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει, τὸ συγκεκριμένο Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, νὰ διαβάζεται σήμερα στοὺς ἱερούς Ναοὺς. Σήμερα, ἀφοῦ ἀπὸ αὔριο, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς. Ἐνα στάδιον γεμάτο ἀπὸ πνευματικὰ ἀγωνίσματα. Ἐξέχουσα δὲ θέμα μεταξὺ τῶν ἀγωνισμῶν, κατέχει ἡ Νηστεία.

Πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς, θεωροῦμε νηστεία, μόνο ἐκείνη τὴν ἀποχὴ ἀπὸ κάποια συγκεκριμένα τρώφιμα. Αἰσθανόμεθα δέ, ὅτι ἐπιτύχαμε τὸν σκοπὸν μᾶς, ὅταν τελειώσῃ ἡ νηστεία τῆς Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἔχωμε καταφέρει ἴσως καὶ τὸ ... «ἀλάδωτον!» Ἡ Ἐκκλησία μας, θέλοντας νὰ μᾶς δώσῃ τὴ σωστὴ διάσταση τῆς νηστείας, σὲ σχέση μὲ τὰ ἔργα τοῦ σκότους, θὰ ψάλῃ εἰς τὴν ἐσπερινὴν ἀκολουθίαν τῆς Καθαρὰς Δευτέρας ὅτι, «ἀληθῆς νηστεία ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις».

Μία νηστεία καθαρῶς γαστρονομικὴ, θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ὀνομάσουμε, «δαίτια ἀδυνατίσματος». Εἶναι ὅμως αὐτόνητο, ὅτι στήν προκειμένη περιπτώση, μία τέτοια θεωρήση εἶναι δευτερεύουσα. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες συμφωνοῦν ὅτι ἡ νηστεία τῶν τρωφῶν, ἀπλῶς συνεργεῖ στὴν νέκρωσι τῶν παθῶν, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πρῶτο ζητούμενο.

«Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;»

Καὶ ἐνῷ τὰ συγκεκριμένα αὐτὰ ἔργα πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγωμε, στὴ συνέχεια ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς περιορίζει τὴν προσοχὴ στὸν ἐαυτὸ μας. Εἶναι, δυστυχῶς, παρατηρημένο ὅτι ὅταν κάνουμε κάποιον ἀγῶνα, ὁ «πατριπῆγρος» ἐχθρὸς μᾶς, στρέφει τὴν προσοχήν μᾶς στοὺς ἄλλους. Εἶτε γιὰ νὰ μᾶς ρίξῃ στὸν ἐνωϊσμό, νομιζόντας ὅτι εἵμαστε καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἶτε γιὰ νὰ μᾶς ὑποχρέωσῃ νὰ τοὺς κρίνωμε, εἶτε ἀκόμη καὶ νὰ θεωρήσωμε ὅτι ἦδη ... κατακτήσαμε τὸν Παράδεισον!!!

Ὅχι ἀδελφοί μου! Ἡ ἀνυσχησις ποὺ τὸ κάνει ὁ ἄλλος ... Δὲν εἵμαστε ἐμεῖς οἱ κριτές καὶ οὐτὲ μᾶς ἀνέθεσε κανεὶς αὐτὴ τὴν ἀρμοδιότητα. Θυμώμαστε, υποθέτουμε, ἐκεῖνα τὰ ἀνεπαίσθητα λόγια τοῦ Κυρίου μας, «τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σὺ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;» (Ματθ. Ζ' 3)! Καὶ ἀν ἀκόμη θεωροῦμε ὅτι εἵμαστε σὲ πολὺ καλύτερη πνευματικὴ κατάσταση ἀπὸ τὸν κάθε ἀδελφόν μας, ἄς μᾶς συνέχουν, πρῶτον μὲν, ὅτι τὰ κριτήρια τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ πὸ διαφορετικὰ ἀπὸ τὸ δικὰ μας καὶ δεύτερον, ὅτι, ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει συνήθως, γιὰ νὰ μᾶς ταπεινώνῃ, νὰ πέφτωμε στὶς ἴδιες πτώσεις μὲ 'κείνες ποὺ κατηγορήσαμε.

Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἐπιτρέπειται εἶναι, οἱ πτώσεις τῶν ἄλλων νὰ γίνονται «μαθήματα» γιὰ τὴν δικὴ μας διόρθωση.

«Τὰ ὅπλα τοῦ φωτός»

Εἶναι τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο! Ἡ ἀπάρνησις καὶ ἀπονέκρωσις τῶν παθῶν, γίνεται μὲ τὴν βοήθεια τῶν «ὀπλῶν τοῦ φωτός». Αὐτὰ δὲ τὰ ὅπλα, εἶναι τὰ ἀντίθετα πὸν προαναφερθέντων παθῶν καὶ ἀμνηστῆμάτων. Εἶναι οἱ ἀρετές ἐκείνες ποὺ, συνεργήσους τῆς Θείας Χάριτος, τῆς Θείας Βοηθείας καὶ ἀρωγῆς, κατανικοῦν τὰ συγκεκριμένα πάθη. Ἡ μέθῃ ἐπὶ παραδειγματι νικάται ἀπὸ τὴν ἐν μέτρῳ χρῆσιν τῶν ποικίλων τρωφίμων. Ἡ ἀσέλγεια κατευνάζεται ὑπὸ τῆς σεμνότητος. Ἡ ἐρις (φιλονικία), ὑπὸ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ὁ «ῥήλος» (ῥήλεια, φθόνος), ὑπὸ τῆς ἀγάπης. Ὁ ἀγωνιστῆς Χριστιανὸς μὲ αὐτὰ τὰ ὅπλα γίνεται ἀκατάμηχτος καὶ ὁ Διάβολος ὑποχωρεῖ καὶ ἀδυνατεῖ ...

Μὲ τέτοια ὅπλα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κατακτῆσωμε τὰ πάθη καὶ ἀκόμη περισσότερο ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπιτύχωμε στὸν ἀγῶνα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου, Ἱερόκηρυξ Ἱερᾶ Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΛΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρδοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

55ον

Ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου στὴ Ρώμῃ τὸ 1959, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ πρῶτος ὀρθόδοξος ἱεράρχης μετὰ ἀπὸ αἰῶνες ποὺ συνάντησε τὸν Πάπα, φανέρωσε ὅτι τὰ πράγματα ἦταν εἵτοιμα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔπειτα νὰ προχωρήσουν ταχύτατα. Εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ διάλογος ἀνάμεσα στὸν Ἀμερικῆς Ἰακώβο καὶ τὸν πάπα Ἰωάννη ΚΓ'. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος προσφωνεῖ τὸν Πάπα ὡς νέο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπιφορισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ εἰτοιμάσῃ τὴν ὁδὸ. Καὶ ἡ ἀναπόκριση τοῦ Πάπα εἶναι ἄμεση. Ἀπαντᾷ παραπέμποντας στὴν Β' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ ποὺ προετοιμαζόταν τότε: «Σκοπὸς τῆς νέας Συνόδου εἶναι ἡ ἐπαγένωσις τῆς Ἐκκλησίας». Οἱ δύο συμφωνοῦν στὴ συνέχεια ὅτι ἡ ἔνωσις αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ γίνῃ μὲ βάση τὸ σύνθημα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης: ἐλευθερία, ἰσότητα, ἀδελφότητα. Γιὰ νὰ κλείει τελικὰ ὁ Πάπας προσδίδοντας συγκεκριμένα τὶς βασικὲς ἀρχές αὐτῆς τῆς ἔνωσης: «Ἡ ἔνωσις θὰ εἶναι ἔνωσις καρδιῶν. Ἐνωσις προσευχῆς. Ἐνωσις – καρπὸς ἀναλήττης τοῦ ἐνὸς τοῦ τοῦ ἁλλοῦ»[1]. Ὅπως εἶδαμε στὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα, ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀνταποκρίθηκε μὲ τὴν ἐκ μέρους του ἀγάπη ἀνευ ὀρων καὶ ὀρίων πρὸς τὸν Πάπα. Πῶς ὅμως εἶχαν τὰ πράγματα ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ;

Ὦντως ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνέμεσα στοὺς βασικοὺς τῆς στόχους ἔθεσε τὴν ἐπαγένωσις τῆς Ἐκκλησίας. Ὦντως ὁ Παπισμὸς ἄλλαξε τὸ ὕφος τῆς γλώσσας του, οἱ πρῶνι ἀγιαστικὰ καὶ αἱρετικοὶ ἔγιναν «οἰσιτάμενοι ἀδελφοί» καὶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς ἡ διπλωματία τοῦ διαλόγου, τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου, ἀντικατέστησε τὴν παλαιὰ τακτικὴ τῶν οὐνίκων ταγμάτων τοῦ Βατικανοῦ σὲ ὅλο τὸν κόσμῳ. Ἡ οὐσία ὅμως παρέμεινε ἡ ἴδια. Ἡ ἔνωσις γιὰ τοὺς παπικούς τότε καὶ σήμερα σημαίνει ἐπίστροφὴ τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὴν «πατρικὴν στέγην» τοῦ Βατικανοῦ[2]. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημη θέση τῆς Β' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ὁποία διατυπώνεται στὸ περίφημο «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ», ὅτι μόνο μία Ἐκκλησία ὑπάρχει, ἡ «Καθολικὴ Ἐκκλησία» καὶ ὅτι ὅλες οἱ ὑπόλοιπες Ἐκκλησίες «ἐχώρισαν ἀπὸ τὴν πλήρη κοινωνίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Καὶ προφανῶς μὲ φιλοφροσύνη ἀπευθυνόμενος πρὸς τὶς Ἐκκλησίες αὐτὲς ἀποφασίζει: «ὅσοι πιστεύουν εἰς Χριστὸν καὶ ἐλάβον ἐγκύρωσι τὸ Βάπτισμα, τελοῦν ἐν ποίᾳ τῇ κοινωνίᾳ, ἔστω ἄτελε, μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας»[3]. Καὶ ὅλας οἱ ὑπόλοιπες Ἐκκλησίαι ... ὑπόκεινται εἰς ἐλλείψεις» καὶ μόνο ἡ ἔνωσή τους μὲ «τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» εἶναι σὲ θέση νὰ τοὺς ἐξασφαλίσει τὴν «πληρότητα τῶν μέσων τῆς σωτηρίας»[4]. Ἀλλωστὲ σὲ κανένα δογματικὸ ζήτημα δὲν ἔκανε πίσω ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ. Ἀντίθετα τὸ πρῶτο καὶ τὸ ἀλθῆτον τοῦ Πάπα ἀπέλεξεσαν κεντρικοὺς ἀξόνες τῆς Συνόδου. Τὸ δόγμα περὶ ἀληθινοῦ ἐνισχυθῆναι ἀκόμα, οἱ πι-στοὶ πρέπει νὰ ἀποτάσσονται στὸν Πάπα ὅχι μόνο, ὅταν ἐκεῖνος διδάσκει ἀπὸ καθέδρας, ἀλλὰ οφείλουν «θρησκευτικὴν ὑπακοήν τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ νοῦ, κατὰ μοναδικὸν τρόπον, εἰς τὸ αὐθεντικὸν καὶ διδακτικὸν ἄξιωμα τοῦ ρωμαίου ποντιφίκου, καὶ ὅταν οὗτος δὲν ὀμιλᾷ ἀπὸ καθέδρας». Τονίστηκε γιὰ ἄλλη μία φορά ἡ «πλήρης, ὑπεράτμη καὶ οἰκουμένη ἐξουσία» τοῦ Πάπα ὡς ἀντιπροσώ-που τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἐκκλησία[5].

Ἐπομένως ὁ οἰκουμενισμὸς τοῦ Βατικανοῦ ση-τρίζεται πᾶνν στὸν μῦθο τοῦ παπικοῦ πρωτεῖου καὶ ἀαλήθειας. Ἀπλῶς ἡ τακτικὴ ἄλλαξε. Δὲν τονίζονται πλέον τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ χωρίζουν, ἀλλὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐνώνουν, προκειμένου νὰ βρεθοῦν ὅλοι οἱ χρι-στιανοὶ μαζὶ κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ παπισμοῦ. Γι' αὐτὸ ἐγίνε ἀλλωστὲ καὶ τὸ ἀνοιγμα στὸ Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ στὶς κοινές προσευχές γιὰ τὴν ἑότητα αὐτῇ καὶ τῇ μυστηριακῇ κοινωνίᾳ μὲ τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐτσι ὅταν συμπεροσέχονται ὀρθόδοξοι μὲ ρωμαιοκαθολικούς, οἱ ὀρθόδοξοι ἀντικα-νονικῶς δέονται στὸ περιβάλλον αὐτὸ ὑπὲρ τῆς

Τηλε-δυσφημιστής

Δημοσιογράφος ἐπιχειρεῖ νὰ δυσφημίσῃ τὸν Ο.Τ. προπαγανδίζων ἀσύστολα μεροῦν, τὰ ὁποῖα τοῦ ὑποβάλλουν κέντρα ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πλη-ξοῦν τὸν ἀντιοικουμενιστικὸν ἀγῶνα. Ὁ ἴδιος ἀπο-προσανατολίζει τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τὸν ὁμολο-γιακὸν ἀγῶνα, καθὼς παρουσιάζει ἀσήμαντα γε-γονότα ὡς «φοβερά καὶ τρομερά», ἐνῶ δικαιο-λογεῖ πλήρως παραβάσεις τῶν 1. Κανόνων, ὅταν αὐτὰ γίνονται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντι-νουπόλεως. Ἀποτροπισακτικὸν εἶναι ὅτι ἐπαίνει μα-σόνους πολιτικούς, ἀλλὰ καταφέρει ἐναντίον κληρικῶν τῆς ἐπαρχίας, οἱ ὁποῖοι δίδουν τὴν μαρ-τυρίαν τους ἐναντι τῶν Ἐπισκόπων τους.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἄς ἀναφερθῇ ἐπίσης ὅτι ὁ Ο.Τ. ἐγκαλεῖται ὅτι ὑποστηρίζει τὴν θέσιν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχει ἀποφανθῇ διὰ τὸ Κολυμβάρι. Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ὅτι: Πρῶτον, ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῶν παρελθόντων Νοέμβριον ἀπεφασί-σεν ὅτι τὰ κείμενα τοῦ Κολυμβαρίου παραπέμπου-ντα εἰς ἐπιτροπὰς διὰ διερεύνησιν. Δεύτερον, πλήθος Ἱεραρχῶν ἐδῆλξαν δημοσίως ὅτι δὲν ἔχει ληφθῇ καμία ἀπολυτὼς ἀπόφασις. Τρίτον, τὸ «Πρὸς τὸν Λαόν» τὸ ἐξέδωσεν ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύ-ν-

πεινοφροσύνη.

Πολλὰς φορές συναντοῦμε καὶ τὴν νοθευμένη ἀρετὴ, ἡ ὁποία ἐπίσης δημιουργεῖ φημὶ, ἀλλὰ μὴ ἀναποκρινόμενην στὴν πραγματικότητα. Ἐννοῶ τὴν ὑποκριτικὴ ἀρετὴ, τὴν ἀρετὴ τοῦ φαρισαίου ποὺ προσευχόταν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀναβρόμε-νος στὴν ἀρετὴ του, κρύβοντας διηνεχῆς τὴν οἰκοδομήν, γιὰ νὰ το-νίσῃ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς τα-πεινοφροσύνης, ἡ ὁποία μοιάζει νὰ τὸν παρασερῇ ἐπὶ τὴν σφοδρότητα πυρργο, ποὺ κρατεῖ τὴν οἰκο-δομὴ καὶ δὲν τὴν ἀφῆναι νὰ πέ-σει οὔτε ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν ἀνέμων, οὔτε ἀπὸ τὴν ὀρμὴ τῆς βροχῆς, οὔτε ἀπὸ τὴ βία τῶν ἀνέμων, ἀλλὰ τὴν καθιστᾷ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἐπιβουλή καὶ τὴν ἀναδεικνύει τόσο ἀκαταμά-χητη, σὰν νὰ εἶναι κατασκευα-σμένη ἀπὸ διαμάντι.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς, τῇρώντας πάντα τὸ μέτρο. Δὲν πρέπει νὰ περιβά-λει τὸν ἐαυτὸ τοῦ μὲ ἀλαζονικὴ δόξα, οὔτε καὶ νὰ παραμελεῖ τὴν ἀρετὴ μὲ πρόφραση τῆς τα-

ἀληθινῇ ἀρετῇ δὲν εἶναι μπρο-στὰ μας. Συνήθως βλέπουμε τὴν ὑποκριτικὴ ἀρετὴ καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὴ γίνονται σχόλια καὶ ἡ λαὸς ἐπιπόλαια χειροκροτεῖ τοὺς φαρισαίους καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἀπογοητεύεται καὶ ἀπομα-κρύνεται ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, γιὰ νὰ χειροκροτήσῃ κάποια ἄλλα, ποὺ ἐπίσης ἐντυ-πωσιάζουν μὲ τὴν ψευτικὴ ἀρε-τή τους. Ἡ ἀρνητικὴ αὐτὴ πρᾶγ-ματικότητα ποὺ ἔχει ρίζες βα-θιές, μᾶς κόβει τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ δοῦμε κάτι καλὸ καὶ ἀνώνυμον στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κοινωνία.

* * *

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποιάς αλλαγάς υπέστη έξ αιτίας αυτής τής υπογραφής

47ον.– Τελευταίον Κατάληξις και εφαρμογή

Στὴν συνέχεια ή Συνθήκη τοῦ Maastricht καταργεῖ δύο σημαντικά άρθρα τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης. Συγκεκριμένα, **καταργεῖ τὸ ἄρθρο 236** καί ἐτσι **ἀφαίρει τὴν δυνατότητα ἀπὸ τὰ κράτη μέλη νὰ τροποποιήσουν στὸ μέλλον τὴν Συνθήκη**:

«**Η κυβερνήση κάθε Κράτους μέλους ή ή Ἐπιτροπή δύναται νὰ υποβάλει στὸ Συμβούλιο σχέδια ἀναθεωρήσεως τῆς παρούσας συνθήκης.**

Ἄν τὸ Συμβούλιο, κατόπιν διαβουλευέσεως μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καί, κατὰ περίπτωσιν, μὲ τὴν Ἐπιτροπή, διατυπώσῃ γνώμη ὑπὲρ τῆς συγκαλέσεως συνδιασκέψεως ἀντιπροσώπων τῶν κυβερνήσεων τῶν Κρατῶν μελῶν, ή συνδιάσκεψιν αὐτή συγκαλεῖται ἀπὸ τὸν πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου, **γὰ νὰ καθορισθῶν ἀπὸ κοινού οἱ τροποποιήσεις ποὺ πρέπει νὰ ἐπέλθουν στὴν παρούσα συνθήκη.**

Οἱ τροποποιήσεις τίθενται σὲ ἰσχὺ μετὰ τὴν κύρωσιν τοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ Κράτη μέλη κατὰ τοὺς συνταγματικούς τοὺς κανόνες».

Ἐπιπλέον, ή Συνθήκη τοῦ Maastricht **καταργεῖ καί τὸ ἄρθρο 237** τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης.

«Κάθε εὐρωπαϊκὸ κράτος μπορεῖ νὰ ζητήσει νὰ γίνῃ μέλος τῆς Κοινότητος. Ἀπευθύνῃ τὴν αἴτησή του στὸ Συμβούλιο, τὸ ὁποῖο ἀποφασίζει **ὁμόφωνα**, ἀφοῦ ζητήσει τὴ γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς καί μετὰ **ἀπὸ σύμφωνην γνώμην τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, τὸ ὁποῖο λαμβάνει ἀπόφαση μὲ τὴν ἀπόλυτη πλειοψηφία τῶν μελῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτερίζεται.**

Οἱ ὅροι τῆς προσχωρήσεως καί οἱ προσαρμογές στὴν παρούσα συνθήκη ποὺ καθίστανται ἀναγκαῖες ἀποτελοῦν **ἀντικείμενο συμφωνίας μεταξὺ τῶν Κρατῶν μελῶν καὶ τοῦ αἰτούμενου κράτους.** Ἡ συμφωνία αὐτὴ **υπόκειται στὴν κύρωσιν ἐκ μέρους ὁλων τῶν συμβαλλουσέων κρατῶν κατὰ τοὺς συνταγματικούς τοὺς κανόνες».**

Ἡ Συνθήκη, λοιπόν, ἀφαίρει ἀπὸ τὰ κράτη μέλη τὴν δικαιοδοσία ποὺ εἶχαν μέχρι τότε καί ἀφορούσε στοὺς ὅρους προσχωρήσεως ἐνὸς νέου μέλους ἀλλὰ καί σὲ ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις προσαρμογῆς ποὺ ἐνδεχομένως θὰ ἐπρεπε νὰ γίνων.

Ὁ βασικὸς λόγος ποὺ διεγράφη τὸ ἄρθρο 237 εἶναι **μὲν νὰ περιελαθε ὁ ἔλεγχος τῆς διευρύνσης τῆς Ἐνώσεως στὰ διορισμένα Ὑπόργανα τῆς ἀντὶ τῶν κρατῶν μελῶν** ἀλλὰ, κυρίως, πῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνέργεια κριβεῖται ή φασιστικὴ πρόθεσιν τῶν ἰθυνόντων τῆς Ἐνώσεως προκειμένου νὰ **καταργήσουν τὰ Σύντάγματα τῶν κρατῶν μελῶν**. Γὰ τοὺς δημιουργοὺς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως εἶναι ἀδιανόητ ή Σύνταγματικὴ κατοχύρωσις κάθε νέας συμφωνίας, **ἰδιαίτερως ὅταν τὸ κάθε κράτος μέλος ἔχει τὸ δικό του ανεξάρτητο Σύνταγμα!**

Ἡ κατάργησις τοῦ ἁρθρου 237 ἀπέτελεσε, ἐπίσης, τὴν αἰτία νὰ ἐπισταθεῖ ή ὑλοποίησις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος, ποὺ μέχρι τότε συζητεῖτο σὲ θεωρητικὴ βάση.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα καί σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἄρθρο 238 ή Συνθήκη τοῦ Maastricht διατήρησε σὲ ἰσχὺ τὴν διάταξιν ποὺ προέβλεπε πὼς «Ἡ Κοινότητι δύναται νὰ συνάπτει, μὲ ἕνα ή περισσότερα κράτη ή μὲ διεθνέες ὁργανισμούς, συμφωνίας ποὺ συνιστοῦν σύνδεση, ή ἡποία συνεπάγεται ἀμοibaία δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις, κοινές δράσεις καί εἰδικές διαδικασίες», ἀλλὰ **ἀφαίρεσε τῆς διατάξεως** ποὺ προέβλεπαν ὅτι «Οἱ συμφωνίες αὐτές συνάπτονται ἀπὸ τὸ Συμβούλιο ὁμόφωνα καί μετὰ ἀπὸ σύμφωνην γνώμην τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, **τὸ ὁποῖο λαμβάνει ἀπόφαση μὲ τὴν ἀπόλυτη πλειοψηφία τῶν μελῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζεται.**

Ὅταν οἱ συμφωνίες αὐτές συνεπάγονται τροποποιήσεις τῆς παρούσης συνθήκης, οἱ τροποποιήσεις αὐτές πρέπει νὰ ἀποφασισθοῦν προηγουμένως κατὰ τὴ διαδικασία τοῦ ἁρθρου 236».

Εἶναι πιστεύουμε προφανές, ἂν ὄχι κραυγαλέα, ή προσπάθεια συγκέντρωσιν τῶν ἐξουσιῶν στὰ διορισμένα Ὑπόργανα τῆς Κοινότητος καί ή ἀποδυνάμωσις τῶν κρατῶν μελῶν ἀπὸ κάθε μορφῆς ἐξουσία καί δικαιοδοσία.

Τέλος, διατηροῦνται ὡς ἔχουν τὰ δύο καταληκτικά ἄρθρα τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης ποὺ προβλέπουν:

«Ἄρθρο 239. Τὰ πρωτόκολλα ποὺ προσαρτῶνται στὴν παρούσα συνθήκη μὲ κοινή συμφωνία τῶν Κρατῶν μελῶν ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς.

Ἄρθρο 240. **Ἡ παρούσα συνθήκη ἰσχύει ἐπὶ ἀπεριόριστο χρόνο».**

Ἀξίζει νὰ ἀναφερομεν πὼς τὰ πρωτόκολλα ποὺ προσαρτήθηκαν στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht ἦσαν ὀρεκτά καί κάλυψαν ἕνα εὐρὸ φάσμα ἀντιπροθέσεων καί ἐνστάσεων ἐκ μέρους τῶν κρατῶν μελῶν, **πλὴν τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἀπεδέχθη τὰ πάντα ἀνευ συζητήσεως!** Γιατί;

«1. Πρωτόκολλο γιὰ τὴν ἀπόκτησις ἀκινήτων στὴ Δανία

2. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὸ ἄρθρο 119 τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότηας

3. Πρωτόκολλο γιὰ τὸ καταστατικὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συστήματος Κεντρικῶν Τραπεζῶν καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κεντρικῆς Τράπεζας

4. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὸ καταστατικὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Νομισματικοῦ Ἰδρύματος

5. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴ διαδικασία τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐλλείμματος

6. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὰ κριτήρια σύγκλισης ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 1091 τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτος

7. Πρωτόκολλο γιὰ τὴν τροποποίησις τοῦ πρωτοκόλλου περὶ τῶν προνομιῶν καί ἀσυλιῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

8. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴν Δανία

9. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴν Πορτογαλία

10. Πρωτόκολλο γιὰ τὴ μετάβασι στὸ τρίτο στάδιο τῆς οικονομικῆς καί νομισματικῆς ἑνώσεως

11. Πρωτόκολλο γιὰ ὀρισμένες διατάξεις ποὺ ἀφοροῦν τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἱρλανδίας

12. Πρωτοκόλλο σχετικά μὲ ὀρισμένες διατάξεις ποὺ ἀφοροῦν στὴ Δανία

13. Πρωτόκολλο γιὰ τὴ Γαλλία

14. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴν κοινωνικὴ πολιτικὴ, στὸ ὁποῖο προσαρτᾶται συμφωνία ή ὁποῖα ἔχει συνασθεῖ μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτος, ἐξαιρεῖται τὸν Ἡνωμένο Βασίλειο τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἱρλανδίας, στὴν ὁποῖα ἐπισυνάπτονται δύο δωλύ-

σεις

15. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴν οικονομικὴ καί κοινωνικὴ συνοχή

16. Πρωτόκολλο σχετικά μὲ τὴν Οἰκονομικὴ καί Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καί τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν

17. Πρωτόκολλο προσαρτημένο στὴ συνθήκη γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσι καί στῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

Οἱ Συνδιασκέψεις συμφώνησαν ὅτι τὰ πρωτόκολλα ποὺ ἀναφέρονται στὰ σημεῖα 1 ἑως 16 ἀνωτέρω θὰ προσαρτηθοῦν στὴ συνθήκη γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότηας καί ὅτι τὸ πρωτόκολλο ποὺ ἀναφέρεται στὸ σημεῖο 17 ἀνωτέρω θὰ προσαρτηθεῖ στὴ συνθήκη γιὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσι καί στῆς συνθήκες γιὰ τὴν ἰδρυσι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων.

2. Κατὰ τὴν ὑπογραφή τῶν κειμένων αὐτῶν, οἱ Συνδιασκέψεις ἐνέκριναν τῆς δηλώσεις ποὺ ἀπαριθμοῦνται κατωτέρω καί προσαρτῶνται στὴν παρούσα τελικὴ πράξη».

Ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht κλείνει μὲ μία σειρὰ ἀπὸ δηλώσεις, δηλαδὴ **δεσμεύσεις**, ποὺ υπέγραψαν ὅλα τὰ κράτη μέλη **δεσμευόντας τοὺς πολίτες τοὺς ἐπὶ ᾠρίστον σὲ μία σειρὰ κρίσιμων ζητημάτων!**

«1. Δῆλωση γιὰ τὴν **πολιτικὴ ἄμυνα, τὴν ἐνέργεια καί τὸν τουρισμὸ**

2. Δῆλωση γιὰ τὴν **ιθαγένεια κράτους μέλους**

3. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ τρίτο μέρος, τίτλοι ΙΙΙ καί Ι, τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

4. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ τρίτο μέρος, τίτλος Ι, τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

5. Δῆλωση σχετικά μὲ τὴ **νομισματικὴ συνεργασία** μὲ τῆς τρίτες χώρες

6. Δῆλωση σχετικά μὲ τῆς νομισματικῆς σχέσεις μὲ τὴ Δημοκρατία τοῦ Ἁγίου Μαρίνου, τὸ κράτος τοῦ Βατικανοῦ καί τὸ Πριγκιπάτο τοῦ Μονακό

7. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ ἄρθρο 73 Δ τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

8. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ ἄρθρο 109 τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

9. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ τρίτο μέρος, τίτλος XVI, τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

10. Δῆλωση γιὰ τὰ ἄρθρα 109, 130 Ρ καί 130 Q τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

11. Δῆλωση γιὰ τὴν ὁδηγία τῆς 24ης Νοεμβρίου 1988 (Ἐκτομπετές)

12. Δῆλωση γιὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Ἀνάπτυξης

13. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὸ ρόλο τῶν ἐθνικῶν Κοινοβουλίων** στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσι

14. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὴ Διάσκεψιν τῶν Κοινοβουλίων**

15. Δῆλωση γιὰ **τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου**

16. Δῆλωση γιὰ τὴν **ιεράρχησι τῶν κοινοτικῶν πράξεων**

17. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὸ δικαίωμα τῆς πρόσβασης στὴν πληροφόρησι**

18. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὸ ἐκτιμώμενο κόστος τῶν προτάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς**

19. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὴν εφαρμογὴ τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου**

20. Δῆλωση σχετικά μὲ τὴν ἐκτίμησι τῶν ἐπιπτώσεων τῶν κοινοτικῶν μέτρων στὸ περιβάλλον

21. Δῆλωση σχετικά μὲ τὸ Ἑλεγκτικὸ Συνδρίο

22. Δῆλωση γιὰ τὴν Οἰκονομικὴ καί Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ

23. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὴ συνεργασίαν μὲ τῆς φιλανθρωπικῆς ὁργανώσεως**

24. Δῆλωση σχετικά μὲ τὴν προστασία τῶν ζώων

25. Δῆλωση σχετικά μὲ τὴν ἀντιπροσώπευσι τῶν συμφερόντων τῶν ὑπερτινόντων χωρῶν καί ἑδαφῶν ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἄρθρο 227, παραγράφοι 3 καί 5, στοιχεῖα α) καί 6), τῆς συνθήκης γιὰ τὴν ἰδρυσι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτήτας

26. Δῆλωση σχετικά μὲ τῆς ἐξόχως ἀπόκεντρες περιοχῆς τῆς Κοινοτήτος

27. Δῆλωση γιὰ τὴν **ψηφοφορία στὸν τομέα τῆς κοινῆς εξωτερικῆς πολιτικῆς καί πολιτικῆς ἀσφαλείας**

28. Δῆλωση γιὰ **τοὺς πρακτικούς διακανονισμούς στὸν τομέα τῆς κοινῆς εξωτερικῆς πολιτικῆς καί πολιτικῆς ἀσφαλείας**

29. Δῆλωση γιὰ τὴ **χρήσι γλωσσῶν στὸν τομέα τῆς κοινῆς εξωτερικῆς πολιτικῆς καί πολιτικῆς ἀσφαλείας**

30. Δῆλωση γιὰ τὴ Δυτικοευρωπαϊκὴ Ἔνωσι

31. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὸ δαυλο**

32. Δῆλωση σχετικά μὲ **τὴν ἀστυνομικὴ συνεργασία**

33. Δῆλωση σχετικά μὲ τῆς διαφορῆς μεταξὺ τῆς EKT καί τοῦ ENI, ἀφενὸς, καί τῶν ἀπαλλήλων τους, ἀφετέρου».

Μέσα στὴν περιορισμένη ἔκτασι τῶν ἁρθρων μιάς ἐφημερίδος δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀναπτυθεῖ κανεὶς αὐτὰ ποὺ ἐμπτερχεινται τόσο στὰ πρωτόκολλα, ὅσο καί στῆς δηλώσεις, ποὺ ἀπλὰ ἀναφέραμε ἐπιγραμματικά. Ὡστόσο, ή ἀνάληψή τους θὰ συμπεριληφθεῖ στὸ βιβλίο ποὺ προέκυψε μὲσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν μελέτη τῶσων μηνῶν καί –στὸν Θεω– ἐλπίζουμε νὰ ἐκδοθεῖ σύντομα.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐνόητος τῶν 46 ἁρθρων ποὺ προηγήθηκαν καθὼς καί τοῦ σημερινοῦ, **ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο τῆς σειρᾶς**, ἦταν νὰ προβληθῶσι τὸν ἀναγνώστη παρουσιάζοντάς του τὸ πνεῦμα τῶν Δυτικῶν, ἀλλὰ καί τὴν τακτικὴ ποὺ κρύβεται μὲ πολὺ δόλο πίσω ἀπὸ τῆς "εὐγενεῖς" καί ὑποκριτικῆς ἐξαγγελίας.

Ἐλπίζουμε αὐτὴ ή σειρά τῶν ἁρθρων νὰ ἀπετέλεσε τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν περαιτέρω μελέτη καί σπουδὴ στὴν Δυτικὸ-Φράγκικη πανοῦργα πολιτικὴ, ὅποια, μεθοδικά καί ἐπιμονα –μὴν κοιμώμεν– κατᾶφερε νὰ κἀνῃ Γερμανικὸ φέουδο τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἔνωσι, καί ἐτσι νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ μὲ τὴν συγκατάθεσι ὁλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν-Μελῶν!

Ἀπὸ τὴν συνθήκη τοῦ Maastricht καί μόνο ἀντιλαμβάνεται κάθε νοήμων ἀναγνώστης τὴν ἀνεβληλικὴν τακτικὴ τῶν κομμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ἀπὸ τὰ Μέλη τῶν ὁποίωv κάποτε πρέπει νὰ ζητηθοῦν εὐθύνες ἐσχάτης Προδοσίας!

Η ΟΣΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

Τὴν 19ην Φεβρουάριον ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῆς Οσίας Φιλοθέης τῆς Αθηναίας.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. 2017

3ον
ΜΟΝΑΧΟΣ

Σὲ ἡλικία λοιπόν, μάς λέγει τὸ συναεῖρα του, εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἐπειδὴ εἶχε πόθο πολὺ νὰ γίνῃ μοναχός, ἀφῆνι δὲλὰ τὰ τοῦ βίου μὲ ἀρχοντία, τὰ ἔδωσε μεγαλοψύχως καί ἐλευθέρως στοὺς φτωχοὺς, ὅπως ἔκαναν ἀνάκεαν οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι.
Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ποθοῦσε τὴν ἡσυχία, ποθοῦσε τὴν ἡρεμία, γιὰτὶ λένε οἱ Πατέρες ὅτι ή ἡσυχία εἶναι ή ἀρχὴ τῆς καθάρσεως, ἂν δὲν ἡσυχάζῃ, δὲν μπορεῖ νὰ δῆς τὰ ἐνδον. Αὐτὰ τὰ ἤξερε, ἦταν καλὰ κατηρητισμένος, φιλόσοφος πραγματικά καί ἤθελε νὰ ζήσει πολὺ ἐρημικῶ. Στὴν νῆσο Ἀντιγόνη ποὺ εἶναι πλησίον στὴν Κωνσταντινούπολη, πῆγε μαζί μὲ τὸν Γέροντά του, τὸν Συμεὼν τὸν θαυμασιό ποὺ ἦταν «κρείττων τῶν ἄλλων», πολὺ σπουδαῖος πνευματικὸς πατέρας.
Ἄρρησε μεγάλο πένθος, μεγάλη λύπη, λυπηθήκαν ὅλοι. Κλάψανε πραγματικά ποὺ ἔχασε ή Πόλη, ἕνα τέτοιο ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο ἀρίστα κατηρητισμένο, καί στὴν Ἁγία Γραφή καί στοὺς Πατέρες καί στὴν θύραθεν σοφία, διδάσκαλος ἦδη ἀπὸ τὴν νεανικὴ τοὺ ἡλικία, ἀδαμάντινος στὸ ἦθος καί δαλὰ τὰ ἐγκατέλειψε, γιὰ νὰ γίνῃ μοναχός ἐκεῖ πλησίον τῆς νῆσο Ἀντιγόνη. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐλύπησε πολὺ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους, τοὺς φίλους, τὸν βασιλεῖα τὸν ἴδιο, ποὺ τὸν ποθοῦσε καί ποὺ τὸν παρακαλοῦσε, γιὰτὶ εἶχε ἀνάγκη τῆς σοφίας του καί τῆς ἐπιστήμης του καί οἱ τὰ ἀνίστατα ἀξιώματα ἔχοντες. Καί ἐκεῖνοι ἐλυπηθήσαν, πολλοὶ νέοι ποὺ ἦταν κοντά του, μαθηταὶ θεώρησαν οἱ πάντες ὅτι τώρα ἔμειναν ὀρφανοί. Ἐφυγε ὁ Μανουὴλ, ὅπως ὠνομάζετο καί ἐν συνεχείᾳ ὠνομάσθηκε Μάρκος καί τῶρα ὅλοι, ἀπὸ τὸν βασιλεῖα μέχρι τὸν τελευταῖο πιστὸ, ἔμειναν ὀρφανοί.
ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ
Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀντεῖς τῆς φοβερῆς δοκιμασίας, ποὺ πέρασε μετὰ ταῦτα, γιὰτὶ ἦταν στὴν ἴδια γραμμὴ μαζί μὲ τοὺς μεγάλους Πατέρες, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο καί τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ ἦταν ἡσυχαστής. Αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ ἡσυχασμοῦ εἶναι πολὺ δυναμικὸ, διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ ἄνθρωπος ἐρχεται στὸν ἐαυτό του, καθαρίζεται, φωτίζεται καί ἐν συνεχείᾳ ἐνοῦται μὲ τὸν Θεὸ καί γι' αὐτὸ ἀνεξέλεγκσαν μεγάλοι ἄνδρες καί σπουδαῖοι Πατρίάρχες. Ἐνὺ ἐφῆνε τὸ Βυζάντιο, ἐφῆνε αὐτὴ ή αὐτοκρατορία, μάς εἶχαν περικυκλώσει οἱ Τοῦρκοι, μάς εἶχαν ἐπὶ τῆς ριμῆς οἱ σαυροφορεῖς, ὅμως εἶχαμε ἀκόμη πνευματικὴ ἀσκή. Εἶχαμε σπουδαῖους πνευματικoὺς ἄνδρες ἐκείνη τὴν δύσκολη ἐποχὴ, χάρι στὸ ἡσυχαστικὸ κίνημα. Τέτοιοι λοιπὸν ἡσυχαστῆς ἦταν καί ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός.
Ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι περικυκλώσαν τὴν Κωνσταντινούπολη καί ἐκινδύνευαν νὰ συλληφθοῦν ἐπῆγαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Μαγκάνων. Ἐζῆσε μὲ ἀκραν σκληραγωγίαν. Δουλαγωγοῦσε τὸ σῶμα του, ἴνα μὴ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ἄλλως κριρῶς ἐγὼ ἀδοκίμως γένωμαι» (Α΄ Κορινθ. θ' 27) μὲ νηστεία καί ἀγρυπνία. Ὁ βιογράφος καί κατὰ σάρκα ἀδελφός του Ἁγίου Μάρκου λέει ὅτι ἐπέτρεχε τῆς τέσσερις βασικῆς ἀρετῆς «τῆς ἀνδρείας τὸ σταθερὸν καί μεγαλοπρεπές», «τῆς δικαιοσύνης τὸ εὐθές», «τῆς σωφροσύνης τὸ σεμνόν», «τῆς φρονήσεως τὸ τέλειον».
ΙΕΡΕΥΣ
Ζοῦσε σὰν νὰ μὴ εἶχε σάρκα καί νὰ ἦταν ἄγγελος πραγματικά. Μόλις καί μετὰ βίας ἐδέχθη κατόπιν θερμῆς παρακλήσεως τῶν ἄλλων τὴν ἱερωσύνην. Καί ὅταν τελοῦσε τὴν ἀνάμικτο Θεία Λειτουργία, ἐκείνοι ποὺ τὸν ἔβλεπαν τοὺς ἐφαινοτο σὰν νὰ εἶχε βγῇ ἐξω ἀπὸ τὸν ἐαυτό του, ὅλος φωτισμένος, ἐκδόμων ἑλός, ἱερωμένος, ἀφιερωμένος στὸ Θεό, σὰν νὰ ἦταν ἕνας ἑνσάρκος ἄγγελος. Ὁ ἀδελφός του τὸν ἔβλεπε πὼς λειτουργοῦσε, μὴ μαρτυρία ὁλοζώντανη ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ποὺ ἦταν δίπλα του.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ύστερα ἀπὸ πολλὰς παρακλήσεις καί λόγους καί ἱκεσίες « ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν καί λαμπρὰν ἐπέβη τῆς Ἐφέσου καθέδραν ». Ἀνεδείχθη σπουδαῖος Ἐπίσκοπος ὁ Ἅγιος Μάρκος, ὅπως περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, (Α΄ Τιμ. γ' 2) «δεῖ τὸν ἐπίσκοπον εἶναι» καί τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικά.
Ἦθε δέ ή ὥρα τῆς μάχης στὴ σύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τὸ 1438-39 καί ἐκεῖ φάνηκε ή μεγάλη ἀξία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Εἶδατε τὴν

'Η Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

"Ἐλεγε σαφῶς ὁ "Ὅσιος Παῖσιος, ὅτι ἂν ὁ καθένας μας διόρθωνε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ, ἀμέσως θὰ ἦταν διορθωμένο ἓνα μικρὸ κομμάτι τῆς Ἐκκλησίας, τῆς κοινωνίας, τῆς χώρας κλπ. Ἐπιπλέον, ἂν ἡ νοοτροπία τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων (κατακρίνουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ κάνουνε τίποτα) ὑπῆρχε στοὺς πρῶτος τοῦ 1821 οὐτε ἐπανόσταση θὰ γινόταν οὐτε ἑλληνικὸ κράτος θὰ εἶχαμε σήμερα. Ἄν κάθε Ἑλληνας συνειδητοποιοῖσε τὴ σημαίνει Σιωνισμὸς καὶ κάπως ἀντιδρῶσε, κατὶ θὰ γινόταν πρὸς τὸ καλύτερο.

"Ἐνας τέτοιος Ἑλληνας, ποὺ σκεφτόταν τοὺς συμπατριώτες του καὶ ὅχι τὴν ἀνεστία του, ἦταν ὁ Ἅγιος Κοσμῆς ὁ Αἰτουλῶς, ποὺ ἔζησε τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸν Βολταῖρο καὶ τὰ ἄλλα καλὰ παιδιά! Ἦταν μοναχὸς στὸ Ἅγιο Ὅρος, εἶχε τὴν «ἀνεστία» του, ἀλλὰ δὲν ἦταν διάδοφος. Πονοῦσε γιὰ τὰ δεινὰ τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων, γιὰ τὰ βάσανα, τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ μορφωτικὴ φτώχεια τοῦ λαοῦ. Καὶ πῆρε τὴ μεγάλῃ ἀπόφαση, νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἀνεστία τοῦ μοναστηρίου, μὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία βέβαια, καὶ νὰ βγεῖ στὸν κόσμο.

Ἐξῆχθηκε στὸν κόσμο, στὸν Ἑλληνισμὸ τῆς τουρκοκρατίας, χωρὶς λεφτά, χωρὶς στρατό. Μόνον μὲ μία φλόγα μέσα του, νὰ σπείρει ἐξανά στὶς καρδιές τῶν βασανισμένων Ἑλλήνων τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴ μία τοὺς διδασκε θεολογικά, σὲ λαϊκὴ γλῶσσα, καὶ τοὺς ἐπανεφέρει στὸν ὀρθόδοξο δρόμο, ἀπὸ τὴν ἄλλη τοὺς παρακινοῦσε νὰ φτάξουν ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ νὰ μιλοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Δὲν πάλεψε μόνον γιὰ τὴν Ὁρθόδοξία, πάλεψε ταυτόχρονα καὶ γιὰ τὴν ἀνάσταση τῆς Ἑλλάδος.

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ καεῖ, ὥστε νὰ φωτίσει τοὺς ἄλλους. Δὲν τὸν ἐνοιάζε ὁ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ ὁ ταλαίπωρος Ἑλληνας. Ἀς χυθῶς ἕως, ἔλεγε, ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν κάποιοι ἄλλοι. Τελικὰ, ἐπειδὴ συγκρούστηκε μὲ τοὺς Ἑβραίους, βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο. Ὁ Θεὸς ὁμως, τὸν εἶχε ἐνισχύσει μὲ Θεία Χάρη, μὲ θεϊκὴ ἐνέργεια. Ὁ Ἅγιος Κοσμῆς δὲν ἔπαψε μόνον τὸν ρόλο τοῦ ἑλληνορθόδοξου Διαφωτιστῆ, ἀλλὰ ἔκανε καὶ θαύματα, εἶχε προφητικὴ χάρισμα, ἐρμήνευσε πολλὰ στοιχεῖα τῆς Ἀποκάλυψης καὶ φανέρωσε τὴ θὰ ἤρξομαι στὸ μέλλον, εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα. Ἐνας Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Στὶ ἴδια χνάρια βῆσιμε καὶ ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ "Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης. Μοναχὸς στὸ Ἅγιο Ὅρος, ποὺ ἔβρισε ὅμως λίγο ἐκτός καὶ περισσότερο ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὅρους, μὲ ἐξίσου θαυμαστὸ ἔργο, ὅπως ὁ Ἅγιος Κοσμῆς. Σὲ νεαρὴ ἡλικία (15 ἐτῶν) ἔζησε μία συγκλονιστικὴ ἐμπειρία. Ἐνας γνωστός του, μαρσθῆς, προσπάθησε νὰ τοῦ κλονεῖσι τὴν πίστι, ἐξιστορώντας τοῦ τὴ δαρβινικὴ θεωρία, ὅπως τὴ χρησιμοποίησαν οἱ Σιωνιστές.

Ὁ νεαρὸς Ἀρσένιος, ὅπως λεγόταν ἀρχικὰ πρὶν λάβει τὸ μοναχικὸ ὄνομα Παῖσιος, κλονίστηκε, παράχρησε. Κατέφυγε ἀπελπισμένος σὲ μία ἐκκλησία καὶ ἀρχισε νὰ σκέφτεται καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ ὤρες. Ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ ἐμφανιστεῖ, νὰ τοῦ ἀποδείξει ὅτι εἶναι ζωντανός. Μῆχρι ποὺ ἔβαλε ἓνα καλὸ καὶ ταπεινὸ λογιμὸ: «Ἐφ'ὅσον σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς γιὰ μένα, θὰ πεθῶναι καὶ ἐγὼ γι' Αὐτόν». Τότε τὸ θαῦμα ἐγίνε: Ὁ Θεὸς ἐπερίενε τὴν ἀντιμετώπισή μου. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ παρουσιάσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μέσα σὲ φθονοφῶς. Φαίνονταν ἀπὸ τὴν μέση καὶ πάνω. Μὲ κοίταξε μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ μοῦ εἶπε: Ἐγὼ εἰμι ὁ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνει ἵσταται. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν γραμμένα καὶ στὸ Εὐαγγέλιο ποὺ κρατοῖσε ἀνοικτὸ στὸ ἀριστερὸ χερὶ του.»

Μετά ἀπὸ μία τέτοια ἐμπειρία, δὲν εἶχε πλεόν ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀλήθεια. Σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ διδάσκει τὸν κόσμο νὰ μὴ πιστεῖται στὸ ψῆμα τοῦ δαρβινισμού. Οὕτως ἡ ἄλληθε, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ εἶδη ἐξελίσσονται, ἀλλὰ μέσα στὸ εἶδος τους, ὅχι ἀπὸ εἶδος σὲ εἶδος. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστημονικὴ δικτατορία τοῦ Σιωνισμοῦ δὲν ἔπρεπε στοὺς βιολόγους νὰ βροῦν ἡ νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια.

Τὸ ἔργο του Ὅσιου εἶναι τεράστιο, ἀντίστοιχο μὲ αὐτὸ τοῦ Ἀγίου Κοσμῆ. Διδάξε Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα. Ἐρμήνευσε πολλὰς εἰς τὴ προφητείες τοῦ Ἀγίου Κοσμῆ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψη, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐξηγοῖσε πολλὰ ἀπὸ τὰ δύσκολα σημεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὰ ὁποῖα ὅσοι δὲν ἔχουν ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ κριτήριό τὰ παρεξηγοῦν καὶ μετὰ συσκοφανοῦν τὴν Παλαιὰ Διαθῆκη, ἐρμηνεύονται τὴν Ἑκκλησίαν καὶ πλάθουν γελοῖες θεωρίες.

"Ὅσοι τὸν γνώρισαν, εἶδαν μὲ τὰ μάτια ποὺ τὸ ὅσα διδάσκει ἡ Ἀγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία γιὰ Θεία Χάρη, θαύματα, ἁγίους, δὲν εἶναι παραμύθια, ἀλλὰ ἀλήθεια. Καὶ ὁ "Ὅσιος Παῖσιος, ἐπιπλέον, μίλησε μὲ θαρρὸς ἐναντιὸν τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἐξηγήσθη τὰ πάντα. Μόνον ποὺ ὅσα ἔλεγε δὲν τὰ εἶχε διαβάσει σὲ βιβλία, δὲν τὰ εἶχε δεῖ σὲ ἐφημερίδες. Τὰ «ἔβλεπε» μὲ τὴ Θεία Χάρη, σὰν νὰ εἶχε ἐνα πνευματικὸ δоруφоро ποὺ παρακολούθησε ὅλη τὴ γῆ.

Ἡ ἀγιότητα καὶ ἡ σοφία τοῦ Ὅσιου εἶναι ἡ ἐπι-

Ἡ παιδεία εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ὑπ. Παιδείας

Τοῦ κ. Γρηγόρη Καλοκαιρινοῦ

«... Ἀπὸ τὸν προαιώνιο ὁμφάλιο λῶρο προπσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ οἱ σημερινὲ κυβερνήτωντες. Ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὸν στόχο τους νὰ ἀποχριστιανοποιήσουν τὸν Ἑλληνα, νὰ τὸν κάνουν θασιωτὴ καὶ ἡ πατάδι ἀκόμῃ τοῦ Δυτικοῦ Διαφωτισμοῦ, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ τὸν ἀλλάξουν τὴν ἰδιοτροπικωπία του καὶ τὴν ἔθνικὴ του ταυτότητα ποὺ εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένες μὲ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή του. Ἐτσι προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο νὰ τὸ πετύχουν, ἐξοστρακίζοντας καταρχὴν τὸ μῆθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, κατὶ ποὺ ἀποφεύχθηκε μέχρι στιγμῆς, χάρις στὴν ἀντίσταση τῆς Ἐλαιοδικῆς Ἐκκλησίας. ... Νὰ ἐρθούμε κλεινόνατες, σὲ ἓνα θέμα «ἄνω ποταμῶν καὶ κάτω θαλασσῶν»... Καθιερώνετὸ ὁ ὑπουργὸς στὰ γυμνάσια τῆς πατρίδος μας τὴ «θεματικὴ ἐξβοδόμαδα», ὅπως τὴν ἔχει ὀνομάσει. Δὲν θὰ σταθώσω στὰ λοιπὰ ἀπαράδεκτα, ἀκατανόητα καὶ ὑποτιμητικά γιὰ τὴν Παιδεία καὶ τὰ παιδιά μας, ἀλλὰ μόνον σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ... θεσπιζόμενα, τὴν ἀναφερμένη σὰν ἐνόηται: τὰ «Ἐμφυλες ταυτότητες». Καλοῦνται νεαροὶ βλαστοὶ καὶ τῶν δύο φύλων, σχολικῆς ἡλικίας, ποὺ βρίσκονται δηλαδὴ στὴν τρυφερὴ καὶ ἐπικίνδυνὴ ἐφηβεία, καθὼς καὶ στὴ σταδιακὴ διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρου καὶ τῆς προσωπικότητός τους, νὰ ἀποφασίσουν σὲ πὸ φίλο ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνέκουν, ἐνῶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά γνωρίζουν ὅτι ἔχουν γεννηθεῖ ἀγόρια ἡ κορίτσια. Ὁ κ. ὑπουργὸς θέλει νὰ τὰ βάλει σὲ ἓνα ἐγκληματικὸ καὶ παρὰ φύσιν διλλημα: Νεαρὲς καὶ ἄδολες ψυχὲς νὰ ἐπιλέξουν ἑὺς καὶ ἓνα...τρίπο φύλο! Ἐχοῦν ἀντιληφθεῖ οἱ γονεῖς σὲ τὴ «λοῦκι» βάζει ὁ κ. Γαβρογλοῦ τὰ παιδιά τους; Καὶ δὴα αὐτὰ, ἀπ' ὃ, π, λέγεται, θὰ γίνουν γιατί οἱ κυβερνήτωντες ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποδείξουν τῆς προοδευτικῆς ἰδέεας καὶ τὴ δημοκρατικὴ τους εὐαισθησία γύρω ἀπὸ τὰ «ἀνθρώπινα δικαιώματα», τὰ ὁποῖα οὐσιαστικά καὶ αὐταρχικὰ καταπατοῦν οἱ ἴδιοι μὲ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση, ποὺ πρέπει ὀπισωδῆποτε νὰ ἀποσυρθεῖ. Καὶ τὸ αὐταρχικὸ καὶ ἀντιδημοκρατικὸ στὴν ὅλην ὑποπτικὴ αὐτὴ ὑπόθεση ὑπονομεύσεως τοῦ μέλλοντος τῆς Χώρας, ἀποκρύπτεται ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὸ χερίστηκε ὁ ὑπουργός. Χωρὶς νὰ ἐνημερώσει τὴν κοινὴ γνώμην, γονεῖς καὶ κληδόμενες καὶ νὰ ζητήσει τῆς ἀπόψεως τους, νὰ κάνει δημοτικές συζητήσεις, εἰτοιμάζει τὴν ἐγκύκλιο καὶ τὴν κοινοποιεῖ πρὸς ἐφαρμογὴ στὰ γυμνάσια...».

Πηγή: Ἐφημερίς «ΣΤΟ ΚΑΡΦΙ» 11.02.2017

σφράγιση, ἡ σιγουριά ὅς οἱ θεωρίες γιὰ τὴ συνωμοσίαν τὸν Σιωνιστῶν εἶναι μία πραγματικότητα, ὅχι ἓνας μῦθος. Ἐνας ἀόρατος ἐχθρός, ποὺ μᾶς πολεᾷ ὑποῦλα. Ἀλλὰ σὲ κάθε πόλεμο, ἀκόμῃ καὶ πνευματικὸ, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸν ἐχθρό μας, γιὰ νὰ προστατευοῦμε ἀπὸ αὐτόν. Ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα οὐκ γνωρίζουμε τὸν ἐχθρό μας οὐτε ἀμύνομαστε.

Παρομοίως, βλέπουμε ὅτι ἡ Ἅγία Γραφὴ μιλεῖ γιὰ τὸν Ἐωσφόρο, τὸν Διάβολο. Γιατὶ ἀσχολεῖται μαζί του, ἀφοῦ ἐμᾶς μᾶς νοιάζει ὁ Χριστός, ὅχι ὁ Ἐωσφόρος; Γιὰ νὰ μὴ πέψουμε στὶς παγίδες του, κατὶ σὰν νὰ κατασκοπεύουμε τὸν ἐχθρό, ὅχι γιὰ νὰ μπουῖμε στὸ στρατόπεδό του, ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθουμε νὰ τὸν πολεμᾶμε, μέχρι νὰ τὸν νικήσουμε.

Τὶ μέλλει γενεσθαι;

Ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται ἀπὸ τὸ 2010 μέχρι σήμερα στὴν οικονομικὴ Κατοχὴ, ποὺ ὀνομάζεται Μνημόνιο. Τὸ πρόβλημα, ὅμως, δὲν εἶναι μόνον τὸ ἐπισχόνον Μνημόνιο, ἀλλὰ ἡ ἀποστασία. Οἱ Ἑλληνες ἀποστάτησαν, πλὴν ὀλίγων, ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησία. Εἶναι διαπιστωμένο ἐδῶ καὶ χρόνια ὅτι λιγότερο ἀπὸ τὸ 5% τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἐκκλησιαζέται τακτικά. Τὸ ὑπόλοιπο 95% τὶ κάνει; Ἐρχεται (ἂν ἔρχεται) τρεῖς φορές στὴ ζωὴ του στὴν Ἐκκλησίαν, στὴ βάπτισή, στὸν γάμο καὶ στὴν κηδεῖα του!

Ἡ ἀποστασία εἶχε προφητεθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, στὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, σχεδὸν δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν! Οἱ ἄνθρωποι θὰ παθαίνουν καταστροφές, ἀλλὰ δὲν θὰ μετανοοῦν. Ἡ ἀποστασία ποὺ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ ἔχει συντελεστέ. Τὶ θὰ συμβεῖ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα; Ἐὰ ἐφαρμοστεῖ ὁ αἰώνιος πνευματικὸς νόμος, ποὺ λέει ὅτι ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν μετανοοῦν, καταστρέφονται. Ἐνῶ ὅταν μετανοοῦν, σώζονται, ἔρχεται ἡ ἀποκατάστασή, ἡ πρόδοσις.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται τί θὰ συμβεῖ τὸ μέλλον. Ὁ Θεὸς γνωρίζει, ἀλλὰ δὲν προορίζει, δὲν ἐπιβάλλει, δὲν ὑπάρχει πεπρωμένο. Οἱ προφητείες βασίζονται στὴν πανσοφία τοῦ Θεοῦ, ὅχι στὴν ἀπόφασή τοῦ Θεοῦ. Ἐλάχιστα ἀπὸ ὅσα ἔχουν γίνει στὴν ἱστορία ποὺ ἀνθρώπου ἦταν βέλημα Θεοῦ, τὰ περισσότερα ἦταν ἀντίθετα στὸ θέλημά του. Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, κακὲς ἐπιλογές, ἐνῶ παρὰδύλα ὑπάρχει καὶ ἡ ἀόρατη δράση τοῦ Διεβόλου μέσα στὴν ἱστορία.

Αὐτὸ ποὺ χρειαζόμαστε ἄμεσα στὴν Ἑλλάδα εἶναι μετάνοια. Νὰ ἐναντιωοῦμε συνειδητὰ μὲλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον ἐπιφανειακά, ἀλλὰ οὐσιωδῶς. Νὰ ἐπαναφύσεται στὴ ζωὴ μας τῶν δύο μεγάλες ἀρετὲς ποὺ μᾶς διδάξε ὁ Χριστός, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπεινότητα. Ἄν τὸ κάνουμε αὐτὸ, σὲ μία στιγμὴ θὰ ἀλλάξουν τὰ πάντα. Ὁ αὐρόβορος ὅφης, ποὺ σφίγγει μέχρι ἀσφυξίας τὴν Ἑλλάδα (καὶ ὅλο τὸν κόσμο), θὰ συντριβεῖ ἐπὶ τόπου! Ἄν τὸ «ἀναλώσει ὁ Κύριος τὸ πνεῦμά τοῦ στόματος αὐτοῦ» (Ἦ' Β'σθ. 2, 8).

Ἄν, ἀντίθετα, παραμεινοῦμε ὅπως εἴμαστε, τότε θὰ ἔρθεῖ ἡ καταστροφή, τόσο τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ἑλλάδα. Καὶ κάποια στιγμή θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ ἐφιαλτικὸ σχέδιο τῶν Σιωνιστῶν, ἓνα κράτος, μία θρησκεία, ἓνα βασιλεία, ψευδοεσθια. Δὲ ἐπιβληθεῖ ἡ παγκόσμια δικτατορία τοῦ Σιωνισμοῦ, μὲ τὸν ἀπαισιο τύραννο στὴν κορυφῇ, τὸν λεγόμενο Ἀντίχριστο. Αὐτὴ ἡ δικτατορία θὰ εἶναι ἡ πῖο φορικτὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητης, ἀκόμῃ καὶ τὰ πῖο φοβερὰ ἐγκλήματα τοῦ παρελθόντος θὰ εἶναι σὰν βρεφικὸ χᾶδι, μπροστὰ στὰ ἔργα ποὺ θὰ πράξει ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιωνισμοῦ.

Καὶ σὰν νὰ μὲ ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, θὰ ἐπιβάλλει σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς καὶ μεγάλους, τὸ χάραγμά του, ἓνα ηλεκτρονικὸ πλινθίο (microchip) στὸ δεξι χερὶ ἡ στὸ μῆτωπο κάθε ἀνθρώπου μὲ τὸν ἀριθμὸ 666 (Ἀπ. 13, 18), ὥστε μέγας δоруφоро καὶ ὑπολογιστὴ νὰ ἐλέγχῃ τοὺς πᾶντες. Καὶ ὅσοι δὲν ὑπακούουν, νὰ ἐξοντώνονται ἐπὶ τόπου μὲ ἀκτινοβολία. Ἡ τεχνολογία αὐτὴ ὑπάρχει σήμερα καὶ ἔχει ῥῆθ ἀρχίσει νὰ ἐφαρμόζεται. Οἱ Χριστιανοὶ, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ δεχθοῦν αὐτὸ τὸ χάραγμα, τὸ σφράγισμα, καὶ θὰ ἐπιβιώσουν ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ὅποτε καὶ ἂν ἔρθουν.

Γιὰ ὅσους μπορεῖ νὰ χαμογελοῦν εἰρυνικά διαβάζοντας ὅλα τὰ παραπάνω, θὰ τοὺς θέσουμε δύο ἀπὸλυτὰ ἐρωτήματα. Πῶς ἤξερε ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ποὺ συνέγραψε τὴν Ἀποκάλυψιν τὸ 95 μ.Χ., ὅτι μία μέρα θὰ ὑπάρξει μία τέτοια τεχνολογία καὶ θὰ ἐπιβληθεῖ στοὺς ἀνθρώπους; Ἀπλὴ ἀπάντηση, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἔξει! Ὁ Θεὸς τοῦ τὸ φανερώσει, σὲ ἓνα στήλαιο στὴν Πλάτση. Καὶ πῶς ἤξερε ὅτι θὰ χρησιμοποιηθεῖ ὁ αριθμὸς 666 στὸς σημερινούς ραδιοφωνικὸς κωδικὲς (barcode);

Πῶς, ἀντίστοιχα, ἀνάμεσα στὶς συγκλονιστικὲς του προφητείες, ὁ Ἅγιος Κοσμῆς εἶχε πτεῖ ὅτι θὰ ἔρθεῖ μέρα ποὺ θὰ εἶναι γεμάτα τὰ πιάτα μας, ἀλλὰ τὰ φᾶγητά θὰ εἰν τρώγονται; Οἱ ἐπιστημονικὲς διαβεβαιώσεις ὅτι ἡ μόνωση τοῦ περιβάλλοντος θὰ εἶναι τόσο ἀλέθρια τὰ ἐπόμενα 100 χρόνια, ποὺ θὰ προκύψουν φρικτὰ ἀποτελέσματα. Τὸ πόσιμον νερὸ στὸν πλανήτη θὰ εἶναι ἐλαχιστό, ἐνῶ καὶ οἱ τροφές θὰ εἶναι πρακτικὰ ἀρχητές, χωρὶς θρηπτικές οὐσίες.

Καὶ τίποτα νὰ μὴ συμβεῖ, ἀπὸ ὅσα ἔχει προφητεῖσει ἡ Ἐκκλησία μας, ὁ πλανήτης Γῆ εἶναι καταδικασμένος σὲ θάνατο, σὲ καταστροφή, χάρις στὴν παγκόσμια μόνωση τοῦ περιβάλλοντος. Ἄλλο ἓνα δῶρο τοῦ Σιωνισμοῦ στὴν ἀνθρωπότητα! Ἄν δὲν ἀλλάξουμε, ἂν δὲν γίνουμε θαύματα, ἂν δὲν ἐπιβῇ ὁ Θεός, τὰ ἐγγόνια μας ἡ τὰ διατέγγονά μας δὲν θὰ μπορούν νὰ ἐπιβιώσουν, ὅπως «προφητείνει» ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη.

Συνεπῶς, καὶ ἄθεος νὰ εἶναι κανεὶς, δὲν μπορεί νὰ ἐπανάσταεταί εἰς πρὸς τὸ μέλλον. Ἀλλὰ ὅ, πὶ καὶ ἂν εἴμαστε στὴν Ἑλλάδα, ὀφείλουμε νὰ ἀγαπήσουμε ξανά Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα, γιὰ νὰ συνέλθουμε. Καὶ νὰ κρατήσουμε ἐνήμενους αὐτοὺς τοὺς δύο θρασυρούς. Γιατὶ πρέπει νὰ θυμώσουμε ὅτι ὅσο ἡμᾶστε στὴν ἐποχὴ πρὸ Χριστοῦ καὶ δὲν γνωρίζαμε τὴν ἀλήθειαν ποὺ Θεοῦ, εἶχαμε δικαιολογία. Μᾶς σκέπαζε ὁ Θεὸς μὲ ἓνα ἄγγελο. Ὅταν γίναμε Χριστιανὸι, δεχθήκαμε ἄφροντὴ τὴ Θεία Χάρη καὶ κάθε εὐλογία τοῦ Θεοῦ ῥῆθ στὴν Ἑλλάδα.

Ἄν, τώρα, πᾶμε νὰ χτίσουμε μία Ἑλλάδα χωρὶς Χριστὸ, θὰ εἴμαστε ἀδικολόγητοι, γιατί γνωρίζαμε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πεπαιχμένη, τὴν οὐδέαμε. Τότε θὰ ἀποσυρεῖ καὶ ὁ Θεὸς τὴ Χάρη Του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ καταστραφῶσι δολοκληρικὰ, θὰ μᾶς καταπτεῖ ὁ οὐρόβορος δρυκὸν τοῦ Σιωνισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν θὰ φταίει ὁ Θεός, ἐμεῖς θὰ φταίμε, ὅπως ἐφταῖναι καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ποὺ προτίμησαν μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς (Ἰω.3,19).

Ὡς κατακλείδα σὲ αὐτὴν τὴν ἀπολογία κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνορθόδοξας, θὰ ὑπενθυμίσουμε καὶ τὰ τόνισουμε κατὶ. Δὲν μισοῦμε καὶ δὲν ὑποτιμᾶμε κανένα ἄνθρωπο, σεβόμαστε καὶ ἀγαπᾶμε κάθε ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ἔχομε ἱερὸ χρέος νὰ ἀγωνιστοῦμε κατὰ Χριστόν νὰ πολεμήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ καθεπὶ ποὺ συνδέεται μαζί της. Καὶ σήμερα, σχεδὸν κάθε ἁμαρτία καὶ κάθε κακὸ σχετίζεται μὲ τὸν Σιωνισμό. Συνεπῶς, καθήκον μας εἶναι νὰ πολεμήσουμε καὶ τὸν Σιωνισμό. Ἀγαπᾶμε τὸν ἄνθρωπο, μισοῦμε τὴν ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ θὰ ἀγωνιστοῦμε, ἄχρι θανάτου (Ἀπ. 2, 10), ἐναντία στὰ ἔργα τῶν Σιωνιστῶν, ὅχι ἐναντία στοὺς Σιωνιστές ὡς ἀνθρώπους. Γιατὶ ἔτσι μᾶς διδάξε ὁ Χριστός, ποὺ λίγο πρὶν ξεψυχᾶσαι πᾶνω στὸν Σταυρό, εἶπε: «Πατέρες, συγχωρεσέ τους, γιατί δὲν ἔξερυν τί κάνουν» (Λκ. 23, 34).

Εἰς τὴν δίνην τῆς... μετὰ Κολυμπαρίου ἐποχῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πάρκοι καὶ παρεπίδημοι ὦν τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανῷ ὑπάρχει καὶ τέλος, ὥς προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἡμῶν ἑλπίδα"[3]. δὲν θὰ πρέπει νὰ ταρασσομεθα ἰδιαίτερα, διότι ὅλα αὐτὰ ποὺ γίνονται ἐξ ὧν προκαταγγελεῖ στὶς Θείες Γραφές, οὕτως ὥστε νὰ εἴμεθα γνώστες γιὰ τὸ πῶς συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ καὶ ἐστὶ νὰ μᾶς λύνονται πᾶντὲς ἀπορίες καὶ πολλὰ γιατί.

Ἐνδεικτικὰ λοιπὸν θὰ ἀναφέρουμε τοῦτο. Δὲν εἶναι λίγοι οἱ πιστοὶ προσκυνητές ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὅρος ποὺ ρωτοῦν μὲ πικρία. Πῶς ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ κυρίως, προδίδουν τὴν πίστι; Ἀπάντησή μᾶς δίδει ὁ μέγας Παῦλος λέγοντάς πως θὰ ἔρθει καιρὸς ποὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἀνέχονται τὴν ὑνεὶ διδασκαλία, ἀλλὰ θὰ προσέχουν σὲ πνεύματα πλάνης καὶ διδασκαλίες δαιμονίων, ἀφοῦ θὰ ἔχουν ἀσποχήσει περὶ τὴν πίστι. Πάντα ὑπῆρχαν τέτοιοι καὶ δυστυχῶς δὲν θὰ ἐκλείψουν. Ἀνθρώποι ἀδίστακτοι, ὑπερήφανοι, ποὺ ἀνθίστανται στὴν ἀλήθεια καὶ στοὺς Πατέρες. Ἀνθρώποι ἐπαγγελματίες, λύκοι βαρεῖς, πλανώντες καὶ πλανώμενοι, πρὸ ἐκ τῶν ἔργων τους ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν πιστεύουν. Γ'· αὐτοὺς εἶπε ὁ Κύριος: "πῶς δύνασθε ἡμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες;"[4]. Ἀλλωστε μὴ ξεχνᾶμε πῶς οἱ μεγαλύτεροι αἱρετικοὶ βῆγκαν μέσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐτσι καὶ τώρα προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης ἡ μᾶλλον εἶπειν "τὸ πονηρὸν συνέδριον τῆς μεταπολίτης", πῶς εἶναι ὀρθοτομοῦσα, σώζουσα καὶ περιφουροῦσα τὰ θέσμία τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως. Καθ' ὃν χρόνον καὶ οἱ λίθοι κεκραζόνται περὶ τοῦ ἀνοσιούργηματος τούτου. Σχεδὸν κάθε-μέρα, ἰδίως μετὰ τὸ πείσιμ τῆς Αὔλειας ἐκεῖ.... κάτω, γινόμεθα μάρτυρες, ὅλο καὶ περισσότερο, στὶς Οἰκουμενιστικὲς τους τρακτικὲς καὶ «περιπτύξεις» τύπου ἱ. Μ. Δράμας (ὄνομα καὶ πράγμα) πρὸς ποδηγένησιν καὶ ἐφηρσασμοῦ τοῦ λαοῦ. Τώρα μάλιστα πῖο φανερά καὶ μὲ μεγαλύτερη ἀναίσχυντα γίνονται προκλητικότητες, βλέπε Ἀντιόχεια (ἱεροκήρυκας μουσουλμάνος Μουφτῆς !!!) "Ἡμεῖστον Κύριε! δρώντας ὅμως ἐτσι, ἀπὸ μόνου τους ἐκθίβεται ἀνεπαρόντως στὸν πιστὸ λαὸ καὶ "διὰ τοῦτο αὐτοὶ (οἱ πιστοὶ) κρταὶ ἐσονται ὠμῶν"[5]. Πόσο σοφά, ἀλήθεια ἔλεγε ὁ "Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης": **«ἀπὸ ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δὲν εἶδα νὰ ἔχουν οὔτε ψιγα πνευματικὴ οὔτε φλοῖο»**. Διὸ, λοιπὸν πρέπει νὰ συμβαίνουν. Ἡ ὃτι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ὑπερμαρῶν γιὰ τὸ, θῆθεν, κύρος τῆς ΑΚΜΖ (sic) εἶναι ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι (γιατὶ καὶ αὐτὸ ἀκούστηκε) ἡ ὃτι ἐμεῖς ὅλοι πλανώμεθα πλάνην οἰκτράν καὶ μάλιστα γινόμεθα καὶ θεομάρτυ (μὴ γένοιστο) μὴ ἀποδεχόμενοι τὶς ἀποφάσεις τῆς. Ἀλλ' ὅμως οὔτε τὸ ἐνα συμβαίνει, οὔτε τὸ ἄλλο. Τότε ποῦ εἶναι ἡ Ἀλήθεια; Οὐδὲν ἀσφαλέστερον, οὐδὲν πιστότερον ἀπὸ τὴν διαχρονικὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πατερικὴ μᾶς παράδοση. Τὴν Ἀγιοπνευματικὴ σφραγίδα τοῦ ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ, μέσα στὴν διαγιγλιετὴ πορεία τῆς. Ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν ἀντισυνδοκίτητα ἀντικανονικότητα καὶ ἀντορθοδοξότητα τῆς "Συνόδου" ἔχουν ῥῆθ πᾶρα πολλὰ γραφεῖ καὶ ἄλλα τόσα ἐπιθετὰ ἀπὸ πανεπιστημιακοὺς καθηγητῆς τῆς θεολογίας καὶ ἀπὸ πολλοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ποὺ κοριοστοποιοῦν παντελῶς τὰ ψευδοεπιχειρήματά τους. Στὸ διάβα τῶν αἰώνων πάντοτε οἱ σ

Πρόσωπων και φύσις κατά τούς Πατέρας και «μεταπαιτερικούς» θεολόγους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φύση. Τὴν φύση ὅμως δὲν τὴν ἀποκαλοῦν κακὴ, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι καταδικασμένο, ἀλλὰ τὴν ἀντιλαμβάνονται σὰν ἀνάγκη, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται στὸν ἄνθρωπο, ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει μὲ τὸ νὰ γίνει πρόσωπο νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς φύσεως. Πῶς ὅμως θεώρησαν τὴν ὕλη σὰν ἀνάγκη. Ἀπὸ ποῦ εἰσάγουν μία τέτοια θεωρήρη;

Αὐτὸς ὁ τρόπος σκέψης προκύπτει ἀπὸ τὴν μηχανιστικὴ ἀπομὴ τῆς μοντέρνας φυσικῆς. Ἡ φυσικὴ θεωρεῖ ὅπὶ ἡ φύση εἶναι μία μηχανή, ἡ ὁποία κινεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίρρεια δυνάμεων καὶ νόμων. Κατὰ συνέπεια θεωρώντας τὸν κόσμον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἀποκοβοντας τοὺς φυσικοὺς νόμους ἀπὸ τὴν ἠθικὴ, καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, προκύπτει ὅτι ὑπάρχει μία μηχανὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν νόμων.

Γιὰ νὰ ξεπεράσουμε λοιπὸν τὴν μηχανιστικὴ αὐτὴ ἀπομὴ, ὡ μεταπαιτερικοὶ παρισινὸι θεολόγοι εἰσηγήθηκαν μία καινοὕργια ἰδεά, μία ὀντολογία ποὺ ἀναφερεται στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ἐτερότητα, θεωρούμενα σὰν ἀποκλειστικὲς πηγὲς ἐλευθερίας, ἐντελὺς ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴν κοινὴ φύση. Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ ἡ φύση στερεῖται ἐλευθερίας κινεῖται ἐντελὺς μηχανικὰ καὶ ἀναγκαστικὰ καὶ ἡ ἐλευθερία ἀνήκει τὸ πρόσωπο, «τὸ μόνον ἀληθινὸ ποὺ ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς φύσεως» ποὺ καὶ αὐτὸ ὅμως ὑπόκειται στὸν ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὴν μηχανικὴ κίνηση τῆς φύσεως.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν πτωτικὴ νοοτροπία σκέψεως τὸ πρόσωπο φαίνεται νὰ ἔχει μεγάλον πρόβλημα μὲ τὴν δὴθεν μηχανικὴ κίνηση τῆς φύσεως καὶ ἐπειδὴ ὅσοι ἀντιλαμβάνονται εἰς τὰ πράγματα νομίζουν ὅτι τὰ πρόσωπα δὲν κινουῖνται μηχανικὰ, ἀλλὰ διαθέτει τὸ καθενα τοὺς δικὴν τοῦ ἐλευθερία. Ἐτσι τὸ πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λυθεῖ ἀπὸ τέτοιους μεταπαιτερικοὺς στοχαστὲς σήμερα εἶναι πῶς θὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν δὴθεν ἐσωτερικὴ μηχανικὴ ἀναγκαιότητα τῆς φύσεώς του. Ἀλλὰ προτοῦ λύσουν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ μεταβιβάζουν στὸν ἴδιον τὸν Θεο, Τὸν Ὅσιον φαντάζονται κἀτω ἀπὸ τὴν ἐπίρρεια τῆς δὴθεν ἐξανακαμμένης φύσεώς Του. Αὐτὴ ἡ ὑποταγμένη στὴν ἀναγκαιότητα φύση Του τὸν ἐξαναγκάζει νὰ εἶναι καὶ ἀναθός. **Τὸ πραγματικὸ ἐρώτημα ποὺ θέτουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι: πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν φυσικὴν τοῦ ἀναθόητας;** Ἄν κατ᾿αφ᾽ερνε νὰ ἀπαλλαγεῖ Αὐτὸς θὰ μπορούσαμε νὰ ἀπαλλαγούμε καὶ μεῖς!

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀσκεῖ τὴν ὀντολογικὴ ἐλευθερία Του, ἐκεῖνο ποὺ τὸν κάνει νὰ εἶναι ὀντολογικὰ ἐλεύθερος, εἶναι διὶ ὑπερβαίνει καὶ καταργεῖ τὴν ὀντολογικὴ ἀναγκαιότητα τῆς οὐσίας μὲ τὸ νὰ εἶναι Θεὸς ὡς Πατὴρ, δηλαδὴ ὡς Ἐκείνος, ποὺ γεννᾷ τὸν Υἱὸν καὶ ἐκπορεύει τὸ Πνεῦμα! (Ζηζυούλας «Ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ νέου ἐλληνισμοῦ»: συλλογὴν κειμένων. Ἰδρυμα Γουλανδρὴ Χόρν, Ἀθῆνα 1983. Σελίδα 314).

Κατὰ συνέπεια γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς φύσεώς Του - σύμφωνα μ' αὐτοὺς τοὺς στοχαστὰς - πρέπει νὰ χωριστεῖ ἡ ἐλευθερία Του ἀπὸ τὴν βούλησιν, ἡ ὁποία δὲν θὰ πρέπει πλεόν νὰ θεωρεῖται αὐτεξούσια οὔτε κἀν ἐλευθερία. Ἡ βούληση Του κατ' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἐλευθερὴ. Ἡ ἐλευθερία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φύση, τὴν θεωροῦν ἀποκλειστικὴ ἰδιότητα τοῦ προσώπου καὶ μάλιστα τοῦ προσώπου τοῦ Πατρὸς, οὕτως ὥστε κάθε πρόσωπον νὰ προηγεῖται ὀντολογικὰ ἀπὸ τὴν φύση καὶ νὰ γίνεται ἐτσι σημαντικότερο ἀπὸ αὐτὴν. *Γιὰ τοὺς Ἑλληνας Πατέρας τὸ ἐνιαῖον τοῦ Θεοῦ ὁ ἕνας Θεός, καὶ ἡ ὀντολογικὴ ἀρχὴ ἡ αἰτία τῆς προσωπικῆς τριαδικῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ δὲν συνίσταται εἰς τὴν μίαν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπόστασιν, δηλαδὴ τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς. Ὁ ἕνας Θεὸς δὲν εἶναι ἡ μία οὐσία, ἀλλὰ ὁ Πατὴρ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Πνευμάτος* (Ζηζυούλας «Ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ νέου ἐλληνισμοῦ»: συλλογὴν κειμένων. Ἰδρυμα Γουλανδρῆ Χόρν, Ἀθῆνα 1983. Σελίδα 310). *Τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Πατρὸς προηγείται καὶ καθορίζει τὴν οὐσία του δὲν προκαθορίζεται ἀπὸ αὐτὴν* (Γιαννάκης, «ἀλφαριθμητὰ τῆς πίστεως»).

Σ' αὐτὴν τὴν τερατώδη ἀντίληψη περὶ Θεοῦ ὁ Ἅγιος Σωφρόνιος ὁ μέγας πατριάρχης Ἱερουσολύμων καὶ

Οἱ ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἄνθρωποι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κεῖται γιὰ κατ' ὄνομα μόνον χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐνδοхиάζουν, ὅταν ἀθρόα ἐρχονται στὸ ναὸ γιὰ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἢ γερμίζουν τὴν πλατεῖα στὸ πανηγύρι.

Ἡ πομπαντικὴ συνειδήσις τοῦ καλοῦ ἱερέα, παρόλη τὴν διαδιαφωρίαν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἡσυχάζει. Δὲν βρίσκει ἀνάπαυση. Πρέπει κατὶ νὰ κάνει. Νὰ βρεῖ τρόπους προσέγγισης καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, προκειμένου νὰ στραφῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησία.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες ἔχουν κάποια μὀρφωση, δημιουργοῦν συχνὰ διάφορα προβλήματα μὲ τῖς ἰδέες του, οἱ ὁποῖες ἐρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Συνήθως «ἐχουν» γνῶσιν γιὰ ὅλα τὰ θέματα, διαφωνοῦν σχεδὸν καὶ ἐπαιρόνται γιὰ τὴ σοφία τους. Νομίζουν ὅτι μόνον αὐτοὶ βρίσκονται στὸ σωστὸ δρόμο καὶ ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθοῦν. Σεβασμένον ἀκόμα καὶ ἀπέναντι τὸν ἱερέα τους καὶ τοῦ ζητοῦν νὰ ἐκσυγχρονιστεῖ, νὰ ἐγκαταλείψει τὸ συντηρητικὸ πνεῦμα, νὰ ἀποκτήσει κοσμικὸ φρόνημα, νὰ ζεῖ φύσις ἐκεῖνοι, γιὰτὶ μόνον ἐτσι θὰ προσελκύσει τοὺς σύγχρονους ἀνθρώπους στὴν Ἐκκλησία. Πρόκειται προφανὸς γιὰ ἀστρικτοὶ ἐπιχειρήματα. Ἀλίμονο ἂν ὁ κληρικὸς γίνει ὁμοῖός τους. Θὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἱερὴ του ἀποστολὴ καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι προσωπικὴ του τραγωδία. Ὁ σκοπὸς εἶναι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀμυστιστοῦν πνευματικὰ, νὰ ἐρθουν στὴν Ἐκκλησία, νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ζήσουν σύμφωνα μὲ τῖς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὸ ἁμαρτωλὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ χριστιανὸς ποὺ θέλει νὰ ρίχνει συνεχῶς νερό στὸ κρασί τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρόκειται νὰ ὀδηγηθεῖ στὴ σωτηρία.

Ὁ ἀείμνηστος ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Καντιώτης, μιλώντας γιὰ τὸν ποιητὴ τῶν ὄντων, τὸν Χριστὸ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἰδιόρρυθμους ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἀμφισβητοῦσαν, τὸν ἔλεγε: «Πάντα, ἀπὸ τὰ μικρότερα μέχρι τὰ μεγαλύτερα, ἔγιναν διὰ τοῦ Χριστοῦ· ἀπὸ τὸ χορταράκι ποὺ πατοῦμε μέχρι τὰ πελώρια δέντρα, ἀπὸ τὸ ζωφιο ποὺ μὲχρι τὸν ἄερα, καὶ ἀπὸ τὸ ὅτιο πο μὲχρι τῖς σφαῖρες καὶ τοὺς γαλαξίες ποὺ στροβιλίζονται στὸ ἄπειρο. Τὸ πιστεύεις αὐτό; εἴσαι χριστιανός; δὲν τὸ πιστεύεις; δικαίωμά σου. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ὀπαδούς. Εἶμαι ὑπὲρ μίας ποιοτικῆς καὶ ὄχι ποσοτικῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο ἀξίζει ἕνας ποὺ πιστεύει, δὲν ἀξίζουν χιλιάδες ἀπίστων. Καὶ ὁποῖος πιστεύει δὲν λέει «ἐγὼ ἔχω τὴ γνῶμην μου». Ποιὰ «γνῶμην σου», κύριε; Εἰς εἴπε καὶ ἐλάλησε ὁ Θεὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ποὺ εἶναι αἰώνιον· “πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὁ γέγονεν” (Ἐμφνευσμένα κηρύγματα ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ ἀγιοπατερικῆς πνοῆς, Θεσσαλονικῆς 2011, σελ. 26).

Εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξηθοῦν οἱ ἔξοι κληρικοὶ καὶ οἱ πιστοὶ χριστιανοί. Μόνον τότε θὰ μπορούμε νὰ ἐλπίσουμε σὲ κατὶ καλύτερον στὴν χειμαζόμενη κοινωνία μας. Δίχως τὴν πίστη στὸ Χριστὸ κάθε προσπάθεια βελτιώσης τῶν κακῶς κειμένων εἶναι ματαιποινία.

πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἀπαντᾷ: *«εστιν οὖν μετὰ τὸ εἶναι Θεός, Πατὴρ ὁ Πατὴρ, καὶ οὗτε Υἱός, οὔτε Πνεῦμα Ἅγιον, ἀλλ’ ὅπερ ὁ Υἱὸς κατ’ οὐσίαν ἐστι, καὶ κατὰ φύσιν τὸ Πνεῦμα τυγχάνει τὸ ἅγιον. Καὶ ἐστὶ μετὰ τὸ εἶναι Θεός, Υἱὸς ὁ Υἱός, καὶ οὔτε Πατὴρ, οὔτε Πνεῦμα Πανάγιον, ἀλλ’ ὅπερ ὁ Πατὴρ κατὰ φύσιν κηρύττειται, καὶ ὁ κατ’ οὐσίαν τὸ Πνεῦμα καθορᾶται τὸ ἅγιον. Καὶ ἐστὶ μετὰ τὸ εἶναι Θεός, Πνεῦμα ἅγιον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ οὔτε Πατὴρ θεωροῦμενον, οὔτε Υἱὸς λαμβανόμενον, ἀλλ’ ὅπερ ὁ Πατὴρ κατ’ οὐσίαν πεπίστευται, καὶ ὅπερ ὁ Υἱὸς κατὰ φύσιν ἀγγέλλεται».*

(ΕΠΙΣΤΙΛΑ ΣΥΝΟΔΙΚΑ Sophronius of Jerusalem and Seventh-Century Heresy.The Synodical Letter and Other Documents. Edited by Pauline Allen. Oxford Early Christian Texts. Σελίδα 82 παράγραφος 2.2.6.

Ἐντελὺς ἀντίθετα πρὸς τὸν Ἅγιον Σωφρόνιο γιὰ τοὺς μεταπαιτερικοὺς αὐτοὺς θεολόγους ἡ θεία φύση εἶναι ἀναγκαστικὴ καὶ ἂν κάποιος πτεῖ τὸν Θεό, φύσει Θεὸ καὶ φύσει ἀναθὸ καὶ φύσει δημιουργὸ, τὸν βάζει ὑπὸ τὸ κράτος μίας ἀνάγκης, ἡ ὁποία αἰρεταὶ μόνον μὲ τὴ «ὀντολογία» τοῦ προσώπου. Ἄν ἡ ψυχὴ εἶναι φύσει ἀθάνατος τότε ἡ προσωπικὴ ἐπιβίωσις εἶναι ἀναγκαστικὴ, ἐπανερχόμεθα πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν κλασσικὴν ὀντολογίαν. Τότε καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀθάνατος ἀπὸ τὴν φύση του, δηλαδὴ κατ’ ἀνάγκην καὶ ὁ ἄνθρωπος συγγενεῖται οὐσιαστικά, ἀναγκαστικά, μὲ τὸν Θεόν (Ζηζυούλας: «Ἡ ἰδιοπροσωπία τοῦ νέου ἐλληνισμοῦ»: συλλογὴν κειμένων. Ἰδρυμα Γουλανδρῆ Χόρν, Ἀθῆνα 1983. Σελίδα 318).

Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν εἶναι ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴν φύση του νὰ εἶναι Θεός, διότι τὸ πρόσωπο τοῦ Πατρὸς ἐλευθερά ἀπορρασίει νὰ εἶναι Θεός, νὰ ἔχει δηλαδὴ αὐτὴ τὴν φύση. Ἐπομένως ἡ φύση ἐκτιηγάζει ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατρὸς, πράγμα ποὺ γιὰ τὸν Παλαμά καὶ ὁλους τοὺς Πατέρες εἶναι μία μεγάλη δυσσέβεια. (“Τῶν τριῶν τοιγαροῦν ἐστι καὶ ἐκ τῶν τριῶν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνευμάτος αὐτῇ ἡ λαμπρότης ἡ δὲ φύσις τῶν τριῶν ἐστὶ ἀλλ’ οὐκ ἐκ τῶν τριῶν ἀπαγε τῆς δυσσεβείας»).

Εἶναι ἀλήθεια ὅμως ὅτι χωρίζοντας, μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὴν θέληση, φτάνουν σὲ μία ἄλλη ἀνάγκη, στὴν ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας! Δηλαδὴ, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλύτερα: ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἰμαστε ἀναγκασμένοι νὰ εἰμαστε ἐλεύθεροι. Ἀναγκασμένοι γιὰτὶ ἡ ἐλευθερία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν μας. Κανένας δὲν μᾶς ρώτησε ἂν θέλουμε νὰ εἰμαστε ἐλεύθεροι, μὰ ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ γεννιόμαστε εἰμαστε ἐλεύθεροι καὶ θέλοντας ἡ ὄχι πρέπει νὰ ἀσκήσουμε τὴν ἐλευθερία μας. Ἄραγε καὶ στὸν Θεό ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀνάγκη γιὰ ἐλευθερία, πέφτει καὶ ὁ Θεὸς στὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐλεύθερος; Ἄν στὸν Θεό ἡ ἐλευθερία εἶναι προσωπικὴ ἐπιλογὴ καὶ ὄχι αὐθόρμητον ἀναύρησημα τῆς φύσεως Του τότε καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατρὸς εἶναι ἀναγκασμένο νὰ εἶναι ἐλεύθερο. Λοιπὸν τὸ ζήτημα ἂν πέσουμε ἀπὸ τὴν μία ἀνάγκη στὴ ἄλλη;

Ἄς υποθέσουμε γιὰ μία στιγμή ὅτι λύνεται, τί θὰ κάνομε στὸ θεολογικὸ ἐπίπεδο; Εἴδαμε διὸ στὸ κάθε πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος, τὰ ὑποστατικὰ ἰδιώματα, ἀνήκουν μόνον σὲ αὐτὸ καὶ ὄχι σὲ ἄλλο πρόσωπο. Δὲν ὑπάρχει ὑποστατικὴ κοινωνία προσώπων, γιὰτὶ τὰ πρόσωπα, εἶναι ὑποστατικῶς ἀκονιώνητα. Ἄν λοιπὸν ἡ ἐλευθερία εἶναι δεγμένη μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Πατρὸς ἀνήκει μόνον σὲ αὐτὸν καὶ δὲν κοινωνεῖται σὲ κανένα ἄλλο πρόσωπο. Ρωτᾶμε λοιπὸν ὑπάρχει ἐλευθερία στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Πνεῦμα; Καὶ ἂν ὑπάρχει τὶ εἶδος ἐλευθερία εἶναι αὐτὴ κτιστὴ ἢ ἀκτιστή; Ἄν εἶναι ἀκτιστὴ ποῖα θὰ εἶναι ἡ διαφορά τῆς ἐλευθερίας τοῦ Υἱοῦ ἢ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνευμάτος ἀπὸ τὴν ἐλευθερία τοῦ Πατρὸς; Μήπως μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο σκέψεως εἰμαστε ἀναγκασμένοι νὰ διακρίνουμε τρεῖς ἐλευθερίες διαφορετικῆς ἐστὸς τὸν κίνδυνον τῆς τριθείας; Καὶ μάλιστα ἂν κανεῖς ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐνιαῖον τοῦ Θεοῦ ὀφείλεται στὸ πρόσωπο τοῦ Πατρὸς, ἂν στὴν Τριάδα οἱ διακριτικὲς προηγοῦνται τῶν ἐνώσεων, τότε ὁ ἕνας Θεὸς ἐξαφανίζεται. Καὶ δὲν σώζουμε τὴ κατάσταση ἂν μόνον ἀποδώσουμε στὸν Πατέρα τὴν αἰτία τῆς ὑπαρξὲς τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πνευμάτος. Καὶ στὴν ἐλληνικὴ μυθολογία ὁ Δίας εἶναι ἡ αἰτία τῶν ἄλλων θεῶν, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἔχομε ἐνα Θεό ἀλλὰ δύοδεκα. Καὶ ὁ Ἀδᾶμ εἶναι ἡ αἰτία τῆς Εὗας, ἀλλὰ δὲν συναποτελεῖ μὲ τὴ Εὗα ἓνα ἄνθρωπο.

Τὰ πρόσωπα σὰν ἐλεύθερα ποὺ εἶναι, καθώς καὶ οἱ προσωπικὲς διαφορὲς τοῦς, σύμφωνα μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχαστὰς, προηγοῦνται τῆς δὴθεν ἀναγκαιότητας τῆς φύσεως τους. Μὲ ἄλλα λόγια καταργοῦν τὴ φύση ὀριστικά. Γιατὶ πλεόν δὲν τὴν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ μόνον τους μποροῦν νὰ βρεθοῦν σὲ σχέση καὶ νὰ ἐπικοινωνήσουν. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός ὅπὶ μιλάνε γιὰ τὴν ὀντολογία τῆς ἐτεροτότητος, τὴν ὀντολογία δηλαδὴ τῆς διαφορᾶς.

Οἱ Ἀρειανοί

Εἶναι ὅμως ἀλήθεια διὸ, αὐτὸ ποὺ διατύπωσαν μὲ πομπώδη τρόπο, οἱ μοντέρνοι μεταπαιτερικοὶ στοχαστὲς, δὲν εἶναι σμερνιὸ ἀλλὰ τὸ εἶχαν σκεφεῖ καὶ διατύπωσει καὶ αἰρετικοὶ στὸν παρελθόν. Οἱ Ἀρειανοὶ γιὰ παράδειγμα, πίστευαν, ἐρμηνεύοντας ὅπως νομίζαν τὸν Ἀριστοτέλη, ὅτι: πᾶν φυσικὸν πάντως καὶ ἡνγκασμένον, ὅπὶ δηλαδὴ ἡ φύση εἶναι ἀναγκαστικὴ, σὲ ὑποχρεώνει νὰ εἰσαι αὐτὸ ποὺ εἶσαι καὶ ἡ φύση κινεῖται πάντοτε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ γιὰτὶ λοιπὸν ἐκμεταλλεύοντουσαν, ἐτσι τὸν Ἀριστοτέλη; Ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ μόνος ἀκτιστος εἶναι ὁ Πατέρας καὶ ὅπὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ προϊόντα τῆς Θεᾶς θελήσεως, ὅπως ἀκριβῶς εἰμαστε ἔμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Πατέρας, σύμφωνα μὲ αὐτούς, ἤθελε νὰ γεννήσει τὸν Υἱὸν καὶ τὸν γέννησε μὲ τὴν θέληση Του. Ἐπομένως ὁ Υἱός, ὡς προϊόν, εἶναι ἐνα κτίσμα καὶ δὲν ἔχει ἀκτιστὴ φύση. Γιατὶ ἡ θέληση, ὅπως εἴδαμε, εἶναι μία ἀκτιστὴ ἐνέργεια τοῦ ἀκτιστοῦ Πατρὸς καὶ παράγει κτίσματα. Οἱ ὀρθόδοξοι ὅμως ἔλεγαν ὅπὶ ὁ Υἱὸς δὲν εἶναι προϊόν τῆς θελήσεως, ἀλλὰ τῆς φύσεως τοῦ Πατρὸς. Δηλαδὴ ὁ Πατὴρ τὸν γεννᾷει κατὰ φύσιν (φυσικά) καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν θέλησή Του. Ἀπὸ τὴν μοναδικὴ κοινὴ θέληση τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων δύο προσώπων, πηγάζει ὁ ὀρατός καὶ ὁράτος κόσμος. Ἄλλοι λοιπὸν γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους σημαῖνε τὸ ρῆμα γεννῶν καὶ ἄλλο τὸ ποιεῖ. Τὸ γεννῶ εἶναι ὑποστατικὸ ἰδιώμα ἀκονιώνητο τοῦ Πατρὸς, τὸ ποιεῖ ὅμως εἶναι ἐνέργεια καὶ ἀνήκει καὶ στὰ τρία πρόσωπα, γιὰτὶ ἀνήκει στὰ κοινά, ποὺ ἔχουν στὸν ἴδιο βαθμὸ καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Παναγίας Τριάδος.

Οἱ Ἀρειανοὶ ὅμως ὅταν ἀκούσαν ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους νὰ λένε ὅτι ὁ Πατὴρ γεννᾷ τὸν Υἱὸν κατὰ φύσιν (φυσικά) καὶ Αὐτὸς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεως τοῦ Πατρὸς, ἐκαναδάλιστσαν καὶ ἀντέδρασαν ὡς ἔξω. Αφοῦ λοιπὸν δὲν εἶναι προϊόν τῆς θελήσεως ὁ Υἱός, ὁ Πατέρας, ἔλεγαν, εἶναι ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴν

φύση Του νὰ Τὸν γεννᾷ. Ἐπομένως τὸ κατὰ φύσιν γ' αὐτοὺς ἦταν συνώνυμο μὲ τὸ κατ' ἀνάγκην. Δηλαδὴ **πάν φυσικὸν πάντως καὶ ἡνγκασμένον**. Νομίζουν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο σκέψης θὰ στριμώξουν τοὺς ὀρθοδόξους, ἔκαναν μία δύσκολοι ἐρώτηση: πῶς ὁ Πατὴρ γεννᾷ τὸν Υἱόν; ἄραγε ἐπειδὴ Τὸν θέλει; Ἡ μήπως τὸν γεννᾷει φυσικά; Ἄν ἀπαντοῦσε κάποιος ἐπειδὴ Τὸν θέλει θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν: ἄρα ὁ Υἱὸς εἶναι προϊόν τῆς θελήσεως, δηλαδὴ κτίσμα, τὸν ἔκτισε ὁ Πατὴρ πρὶν ἀπὸ ὁλους τοὺς αἰῶνες καὶ βέβαια ὑπῆρχε χρόνος ποὺ ὑπῆρχε ὁ Πατὴρ ἀνευ τοῦ Υἱοῦ (ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν). Ἄν ἀπαντοῦσε κάποιος διὸ Τὸν γεννᾷ φυσικά, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε πρὶτὲ καιρὸς ποὺ ὑπῆρχε ὁ Πατὴρ ἀνευ τοῦ Υἱοῦ (οὐκ ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν), τότε θὰ τοῦ ἔλεγαν. Ἄρα εἶναι ἀναγκασμένος νὰ Τὸν γεννᾷ χωρὶς νὰ Τὸν θέλει, ἀπλῶς ἡ φύση Του Τὸν ἀναγκάζει νὰ Τὸν γεννήσει. Σ' αὐτὴν τὴν δύσκολη ἐρώτηση πρῶτος ἀπάντησε ὁ μέγας Ἀθανάσιος, μὲ πολὺ ἀποτελεσματικὸ τρόπο καὶ αὐτὴν τὴν ἀπάντηση τὴν συναντᾶμε σ' ὁλους βέβαια τοὺς Πατέρες: *Ἐπειδὴ αὐτοὺς εἶναι φυσικὸς Υἱός, καὶ ὄχι κατὰ θέληση, μήπως νομίζετε ὅπὶ εἶναι Υἱὸς ἀθέλητος ἀπὸ τὸν Πατέρα καί, εἶναι*

*Υἱὸς μὴ θέλοντος τοῦ Πατρὸς; ὄχι βέβαια! Ἀντιθέτως εἶναι Υἱὸς ἐπιθυμητός καὶ ἀποδεκτός ἀπὸ τὸν Πατέρα καί, ὅπως αὐτοὺς λέγει, ὁ Πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν Υἱὸν καὶ ὅλα τὰ δέχνει σ' αὐτόν. Καὶ ὅπως ὁ Πατὴρ δὲν ἀρχισε νὰ εἶναι καλὸς ἀπὸ θέληση καὶ εἶναι καλὸς ὄχι ἐνάντια στὴν θέληση καὶ πρόθεσή Του, ἐτσι καὶ ὁ Υἱὸς δὲν ἀρχισε νὰ ὑπάρχει ἀπὸ θέληση, δὲν ὑπάρχει ὅμως παρά τὴ θέληση, οὔτε ἐνάντια στὴν πρόθεσή Του. Γιατὶ ὅπως ἐπιθυμεῖ τὴν δικὴ Του οὐσίαν ἐτσι καὶ ὁ Υἱὸς ὁμοούσιος Αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἀντιθέτῳμῆτος ἐἰς Αὐτόν. Τὸν θέλει καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὁ Πατὴρ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ θέλειν τοῦ Θεοῦ, κάποιος ἂν σκεῖταιται μὲ εὐσέβεια, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσει χωρὶς βούληση. Καὶ βέβαια ὁ Υἱὸς ἀγαπήθηκε καὶ θελήθηκε μὲ τὴν ἰδίᾳ θέληση ἀπὸ τὸν Πατέρα ποὺ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀγαπᾷ καὶ θέλει καί, τιμᾷ τὸν Πατέρα, καὶ μία εἶναι ἡ θέληση τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ. Ἐτσι λοιπὸν πρέπει νὰ θεωρήσουμε τὸν Πατέρα ἐν τῷ Υἱῷ. **Κανένας λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ νομίζει ὅπὶ ἡ θέληση στὸν Θεό προηγεῖται ἀπὸ τὴν φύση, σύμφωνα μὲ τὸν Οὐαλεντίνου. Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐνδιάμεσο μεταξύ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, δηλαδὴ κατὶ σὰν θέληση. Γιατὶ βέβαια θὰ ἴταν τεράλως αὐτὸς ποὺ εἰσάγει μεταξύ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ θέληση καὶ σκέψη»** (κατὰ Ἀρειανὸν ΙΙΙ, LXVI).*

Δηλαδὴ ὁ Μέγας αὐτὸς Πατὴρ μᾶς λέει ὅτι ἡ φύση δὲν εἶναι ἀναγκαιότητα καὶ ἐξηγῇ τὸ γιὰτὶ. Κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιον, ὁ αὐθορημητισμὸς τῆς φύσεως δὲν ἐλέγχεται οὔτε καθορίζεται ἀπὸ τὴ θέληση, ἀλλὰ ὑπερκεῖται τῆς θελήσεως. Ἐτσι ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι ἀναθός, ὄχι γιὰτὶ τὸ διέλεξαν καὶ τὸ θέλησαν ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐθορημητῶς, ἀνάγκως καὶ ἐλευθερία ἡ φύση τους ἐκδηλώθηκε ἐτσι, γ' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ δὲν ὑπάρχει ἀναγκαιότητα οὔτε στὸν Θεό, οὔτε στὸν ἄνθρωπο. Καὶ βέβαια δὲν ὑπάρχει καμμία ἐνδιάμεση θέληση, ἀκριβῶς γιὰτὶ ἡ φύση εἶναι αὐθόρμητη, μὰ ὁ αὐθορημητισμὸς αὐτὸς τῆς φύσεως, δὲν εἶναι οὔτε κατὰ τῆς θελήσεως, οὔτε καὶ ἀκούσιος. Τηρώντας τῖς ἀναλογίες εἰς πόρουμε ἐνα παράδειγμα, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλύτερα. Ἄν κάποιος συζητᾷ μ' ἓνα συνάνθρωπό του, ἐντελῶς αὐθόρμητα ἀκουμπᾷ τὸ χερί στὸν ὦμο του, ἐντελῶς αὐθόρμητα τοῦ σφιγγεῖ τὸ χερί. Δὲν τὸ σκεφθῇκε ἀπὸ πρὶν νὰ τὸ κάνει, δὲν τὸ ἀποφασίσει, μὰ ἐντελῶς αὐθόρμητα τὸν ἀκούμπησε. Καὶ ὁ ἄλλος ἐντελῶς αὐθόρμητα ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴν κίνηση μὲ τὸ ἴδιο τρόπο. Βέβαια αὐτὴ ἡ πράξη δὲν εἶναι κατὰ τῆς θελήσεως, οὔτε καὶ ἀκούσια. Γιατὶ ἡ φύση καὶ ἡ ἀνθρώπινη κα

΄Επιστολή - Απάντησις

Με άφορμή δημοσίεiuμα στην έφημερίδα σας στις 20-1-2017, πού άφορά τó πρόσωπό μου και σχετίζεται με έγγραφo της Μητροπόλεως Καρδίτσας, έχω να έπισημάνω τá κάτωθι:

Ελθίβομαι γιά τήν πνευματική ένδεia τών γνωστών διωκτών μου, πού στερούμενοι διακρίσης και όρθόδοξης συμπεριφοράς, λασπολογούν εις βάρος μου. ΄Η πορεία μου ως κληρικό και ανθρώπου είναι γνωστή στό εύρύ κοινό, πού αντίλαμβάνεται τήν αλήθεια και παραμένει σταθερή και άτάλάντευτη με τήν βοήθεια τού Θεού, παρά τá μεγάλα έμπόδια και τίσ δυσκολίες πού αντιμετώπισα. Βρίσκομαι στόν Άμαραντό Καρδίτσας 20 περίπου χρόνια και τó τοπικό κοινωvία γνωρίζει τούς άγώνες μου και τó πνευματικό μου έργο.

Άναρωτιέμαι λοιπόν, γιατί ή τοπική Μητρόπολη Καρδίτσας περίεμεν τόσα χρόνια, γιά νά εκδώσει ενάντιον μου τήν παραπάνω έγγραφη έπιστολή της, θέλοντας με περίεργη βιασύνη νά πλήξει τήν προσωπικότητά μου ως κληρικό και άνθρωπου; Πότε ήταν ή τελευταία φορά, πού άσχολήθηκε μαζί μου; Δέν γνωρίζει άραγε τόσα χρόνια τήν πνευματική μου όδρση; Δέν γνωρίζει πού υπάγωμαι πνευματικά και πώς λειτουργώ τόσα χρόνια; Δέν ένημερώνεται άραγε τόσα χρόνια άπό τήν τοπική κοινωvία και τούς ικανούς πληροφοροδότης της; Δέν ένημερώνεται άπό τó διαδίκτιο όπου είναι γνωστή σέ όλους ή έπίσημη ένημερωτική ιστοσελίδα πού διατηρώ; Φαίνεται δηλαδή νά άδιαφορεί γιά τήν ύπαρξη μου τόσα χρόνια και έαφνικά νά ένοχλείται πολύ άπό αύτήν!

΄Ετερωγνία εις μίαν «Σύναξη»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σας, παρέμειναν κατά κανόνα άμέτοχοι στά τεκταινόμενα...· οί έπίσκοποι συμμετείχαν στή Σύνοδο περισσότερο ως «άτομα» και λιγότερο ως ποιμένες τών ευχάριστικάν τους κοινοτήτων».

Ο κ. Παπαθανασίου γράφει: «Κέρδος μπορεί νά αποβεί άκόμη και τó άπό διάφορες πρωτοβουλίες υποβλήθηκαν...· προτάσεις, έστω κι άν ή Σύνοδος τελικά δέν άντεξε νά αναμετρηθεί μαζί τους». Δέν «άντεξε» ή δέν ήθελε; Ο π. Νικόλαος έχει τήν άποψιν όι «ο,πόθποτε προτεθήκε άπό τόν ακαδημαϊκό θεολογικό κόσμο πρό της Σύνοδoυ άφανίσθηκε μέσα στίς άστρατιάς διεξαχθείσες συνάξεις της...· ή Σύνοδος έδωσε τήν έντύπωση...· μιάς άβαθούς θεολογικής άπόφασης, πού άγνοεί και θέλει νά άγνοεί τάσεις, γνώμες, ένστάσεις, κριτικές, άλλα και έμπνεύσεις και προτάσεις».

Ο κ. Παπαθανασίου μνημονεύει τμήμα της ένερκατηρού όμίλιας τού Αρχιεπί. Αλβανίας πού σημειώνει με έμφασιν ότι ή αντίπροσωπία του περιελάμβανε δύο γυναικάς. Άν υπάρχουν γυναικές είναι τó σημαντικόν ή άν έπέλεγχσαν τά κατάλληλα πρόσωπα; Σημειώνει ο π. Νικόλαος ότι ούτε ειδικό «έκλήθθησαν νά όμιλήσουν, έστω άκροθιγώς, γιά τά «προαποφασισθέντα», ότι όλιγίστως, και συχνά μη-ειδικός, «άντιπροσώπουτος»...· Μήπως και ή αντίπροσωπία τού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως δέν περιελάμβανε δύο γυναικάς, τήν Καθην, της Ι. Μ. Χρυσοπηγής και τήν κ. Ελισάβετ Πρόδρομου, γνωστήν και διά τήν συνεργασίαν της με τήν CIA τών ΗΠΑ; Οί άλλοι άρθρογράφοι, πού προφανώς γνωρίζουν αύτό -όπως επίσης όι έπισθεν τών προωπίων υπάρχει ή πολιτική σκοπιμότης-ευκαιρως άκαιρως δέν άποφύουν τás αναλόγους έπίσημáσεις. Ο κ. Γιαγκάζογλου ότι «ή άπουσία της Ρωσίας...έπιβεβαίωσε έμπρακτα...· τόν αναδυόμενο ένθικιστικό ή γεωπολιτικό άναγνωρισμό». Ο π. Νικόλαος ότι «πρέπει νά συνειδητοποιηθεί πως ή άποδοχή δέν έπιτυχάνεται μέσω πτίσεων ή πολιτικών συναλλαγών...· δέν είμαι ειδικός στήν εκκλησιαστική πολιτική, **άλλά δέν άγνώω πώς διαδραματίζονται και πολιτικά παίγνια** στίς περιπτώσεις αυτές». Ενώ ο π. Δημήτριος θεωρεί «πολύτιμη τήν διασάφηση (ένν. εις τήν Εγκύκλιον τού Κολυμβαρίου) ότι ή μαρτυρία της Έκκλησίας είναι «ουσιαστικές πολιτικές», τó όποιον πρέπει νά συνεκτιμεί κατάλληλως με τά παραπάνω έστω και άν αναφέρεται με διαφορετικό νόημα στήν πολιτική. Μήπως λοιπόν τó ρητόν πού αναφέρει ο κ. Παπαθανασίου ότι «ή Έκκλησία δέν είναι έξωστία, είναι άκακία» δέν άφορά μόνον μίαν μερίδα, άλλα πολλοί περισσοτέρους;

Όσον άφορά εις τó άν συνεζητήθηκαν τά θέματα τού Κολυμβαρίου ή όχι ύπάρχει επίσης διχογνωμία. Ο κ. Γιαγκάζογλου καταθέτει τήν άποψιν ότι «πρόκειται γιά θέματα πού άρχισαν νά συζητούνται ήδη άπό τίς άρχές της δεκαετίας τού '60 και ύστερα άπό άλληπαλλήλες πανορθόδοξες συνδιασκέμεις άποτέλεσαν τά τελικά και επίσημα κείμενα τών άποφάσεων...». Η κ. Σταθοκώστα στοιχοιυμένη εις τήν ίδίαν γραμμήν ισχυρίζεται ότι «τά κείμενα ήταν στή διάθεση τών ένδιαφερομένων ήδη άπό τή δεκαετία τού '70 και καθ' όλη τή διάρκεια της σύνταξης και της έπεξεργασίας τους μέχρι πρόσφατα...· δημοσιεύονταν σέ θεολογικά περιοδικά και εκδόθηκαν άπό τίς ειδικές εκδόσεις τού Σαμψέτς, συζητούνταν και δισάσκονταν στίς Θεολογικές Σχολές...· δημοσιοποιήθηκαν καί στόν διαδίκτιο...· διατέθηκαν στό βιβλιοπωλεία κ.λπ.». Ο π. Νικόλαος ύποστηρίζει ότι δέν συνέβη κάτι τέτοιο στήν άχαρή διάρκεια της τελευταίας έκαστοταετίας, μέσω άποσπασμάτων και άδημοσίευτων προσυναοικών άποφάσεων, οί όποιες μάλιστα «επισκοποποιήθηκαν» τελευταίως, με πλήρη **άγνοια πάντων, κληρικών τε και λαϊκών**, ειδικών τε και άδών». Περαιτέρω ο π. Δημήτριος προσθέτει ότι «ή άπατήρη ομοφωνία γιά τά πάντα κατέστρεψέ τή συζήτηση (ένν. εις τó Κολυμβάρι) επί σημαντικών άλλα άμφιλεγόμενων θεμάτων άδύνατη».

Σχετικώς με τás διαχριστιανικές σχέσεις και τήν φράσι «ή Ορθόδοξη Έκκλησία άποδέχεται τήν ιστορικήν όνομασίαν...» ο κ. Γιαγκάζογλου ισχυρίζεται ότι «ή σύλληψη της διατύπωσης αύτής ύπονοεί ότι άλλο πράγμα είναι ή ιστορική ύπαρξη και άλλο ή ιστορική όνομασία. Η Ρωμαιοκαθολική δέν είναι -έστω και σέ κατάσταση σχίσματος ή διαίρεσης- άλλα άπλως όνομάζεται Έκκλησία. Τό όλο ζήτημα δείχνει νά άποτελεί μία συμβολική άπλως ύπόμνηση ότι πέρα άπό τήν Ορθόδοξη Έκκλησία δέν ύφίστανται άλλες Έκκλησίες... ή έπιμονή νά άναγνωριστεί ή ιστορική όνομασία και όχι ή ιστορική ύπαρξη μοιάζει ως μία επάνοδος τού νομιναλισμού, ως ήβελιμένη άρνηση μιας ιστορικής πραγματικότητας». Παρομοία είναι ή θέσις τού κ. Σταυρόγιάν ότι πρόκειται διά «μία άλλαγή, πού έχω τήν αίσθηση ότι συνιστά **πισωγύρισμα** άπό τά κεκτεμένα τομήματα τού παρελθόντος» και αναφέρει ότι ο π. Γ. Φλωρόφσκυ όπως και ο Γέρων Σωφρόνης πού Έσσεξ έδέχοντο ύπαρξιν χάριτος τούλάχιστον εις τούς Παπικούς. Έντελώς άντίθετον άποψιν έχει ή κ. Σταθοκώστα: «ή καινούρια διατύπωση (ένν. ιστορική όνομασία) μάλλον δέν διαφέρει εις τίς ουσίας άπό τήν προηγουμένη (έν. ιστορική ύπαρξιν) ούτε, βέβαια, τήν άκρίυνει. Πράγματι, οί ιστορικές όνομασίες άποδίδονται σέ όνότητες ένός της ιστορίας».

Έπειδή λοιπόν γιά έμένα είναι άφανρό ότι ή παραπάνω ενέργεια της Μητροπόλεως Καρδίτσας σχετίζεται άμεσα με τήν έπικείμενη εκδόκασ ύπόθεσης εναντίον τρίτου προσώπου, κατά τού όποιου άσκηση άγωγή γιά προσβολή της προσωπικότητάς μου και ψευδή καταμήνυση, έπιφυλάσσομαι νά άπαντήσω όριστικά και νά αναλυτικότερο τρόπο στήν άήχη και συκοφαντική έπίθεση τών ανωτέρω, μετά τήν παραπάνω δική.

Πρός τó παρόν παραπέμπω τόν κάθε καλόπιστο ή μη ένδιαφερόμενο γιά τó πνευματικό μου έργο ή τήν ιδιότητά μου ως κληρικό, στήν παραπάνω ένημερωτική ιστοσελίδα mitropolitisloukaspsotiriou, στήν όποία είναι άνηρτημένη όλη ή έπίσημη άκολουθία και τó τυπικό της χειροτονίας μου, πού με έντάσσει στίς τάξεις της Έκκλησίας τού Παλαιού Έσροταλογίου ως Μητροπολίτη Λιτζάς και Αγράφων και ά σχετικά νομομοτηρικά έγγραφα είναι στό άρχείο της Έρας Μονής Αγίου Παντελεήμονα Άμαράντου Καρδίτσας και βρίσκονται στήν διάθεση τού κάθε πιστού.

Έπισημαίνω όμως ότι, πρίν τήν δημοσίευση στήν έφημερίδα σας τού παραπάνω έγγραφου της Μητροπόλεως Καρδίτσας, δέ έπρεπε γιά λόγους δεοντολογίας και διαφάνειας νά έρωτηθώ και έγώ γιά τίς θέσεις μου.

Ο Μητροπολίτης
Ο Λιτζάς και Αγράφων Λουκάς ο Α΄
Άμάραντος Καρδίτσας 26-1-2017

Ορθόδοξος Τύπος

΄Η Arigato έπιχειρεί νά διεισδύση...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρογνωμώνων Έκπότησης τού Προγράμματος Σπουδών στά Θρησκευτικά, μέλος της νεοϋσταθείσης Έπιτροπής τού ΙΕΠ γιά τήν αναβάθμιση τού μαθήματος τών Θρησκευτικών και διευθυντής μέχρι πρό τινος τού **περιοδικού Θεολογία της Έκκλησίας της Ελλάδος**.

Τά σεμινάρια γιά τó Νέο Πρόγραμμα Σπουδών πού διεξήχθησαν στό Διορθόδοξο Κέντρο Πεντέλης **υπό τήν αιγίδα** τού Ίνστιτούτου Έκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) και, έπομένως, έν γνώσει τού ύπευθύνου Συμβούλου τού ΙΕΠ γιά τά Θρησκευτικά και συντονιστή τού ως άνω Προγράμματος κ. Σταύρου Γιαγκάζογλου, ήταν σεμινάρια τού Προγράμματος LTLT της Arigato. Αυτό βεβαιώνει ή ίδια ή Arigato σέ άνακοινωθέν πού αναρτήθηκε, μετά τή λήξη τού σεμιναρίου, μαζί με τή σχετική φωτογραφία. Μάλιστα, ή όρνάνωση βεβαιώνει ότι οί καθηγητές και οί δάσκαλοι πού συμμετείχαν στό σεμινάριο, άσκήθηκαν στό διάλογισμό, προφανώς γιά νά γνωρίζουν νά τόν διδάσκουν στούς μαθητές τους.

Λίγες ήμέρες μετά άπό τήν άπόφαση της Διαρκούς Έρας Συνόδου (Ιανουάριος 2016), ή όποία άπέριψε τó προτεινόμενο νέο Πρόγραμμα Σπουδών, διεξήχθη, με τήν εύκαιρία τού έορτασμού τών Τριών Έραρχων, εκδόλωση σέ χώρο της Αρχιεπισκοπής, με συνοργανωτή φορέα τó ΙΕΠ, στήν όποία προβλήθηκε τó Πρόγραμμα Σπουδών. Κανένas σεβασμός πρός τή συνολική άπόφαση, έμπαιγμός στήν εορτή τών αγίων Τριών Έραρχων, πού ύππρέτησαν τήν Ορθόδοξία και τήν ελληνική Παιδεία, και όχι τήν πανθηρσκεία και τά προγράμματα τών βουδιστών, ινδουιστών και πνευματιστών ιεραποστολών και της κάθε κοσμικής αντίληψης.

Κατά τήν ανωτέρω εκδόλωση, έγινε πρόταση νά εκπαιδευθούν τά στελέχη της Αρχιεπισκοπής με τó πρόγραμμα της Arigato. Όπτερ και έγινετο. Προφανώς, τó πρόβλημα δέν είναι ή συνάντηση, ούτε ή εκμάθηση παιγνιδιών στό στελέχη τών κατασκηνώσεων της Αρχιεπισκοπής. Τό μείζον ζήτημα είναι, ότι μία παραθρησκευτική όργάνωση, όπως ή Arigato, άφενός, άποκρύπτει τούς σκοτεινούς πανθρησκειακούς και συγκρητιστικούς σκοπούς της, έμφανίζομενη με άθωο πρόσωπο, και άφετέρω, δρπάττει τή εύκαιρία και είλωχερ στό χώρο και στίς δραστηριότητες της Ορθόδοξης Έκκλησίας.

Βασικές ιδέες και προτάσεις τού προγράμματος "Learning To Live Together" στό ελληνικό νέο Πρόγραμμα Σπουδών στά Θρησκευτικά.

Τή σχέση τού ελληνικού νέου Προγράμματος Σπουδών στά Θρησκευτικά με τó Πρόγραμμα Σπουδών της Arigato βεβαιώνει ή ίδια ή όρνάνωση, όταν άναγνώρισε πώς τά σχετικά σεμινάρια πού διοργάνωσε τó ΙΕΠ και ο κ. Βαλλιανάτος γιά τούς εκπαιδευτικούς, είναι σεμινάρια στό δικό της εκπαιδευτικό Πρόγραμμα "Learning To Live Together" - (LTLT) Μαθαίνοντας νά ζούμε μαζί. Μάλιστα, στήν ιστοσελίδα της φιλοξενεί άρκετά άπό αύτά τά σεμινάρια με τίς φωτογραφίες τους.

Ένα δεύτερο στοιχείο είναι ότι ή Arigato προβάλλει τόν κ. Βαλλιανάτο μεταξύ τών μελών τού Συμβουλίου πού είχε τήν ευθύνη γιά τή συγγραφή τού Προγράμματος της, τó δέ πρόσωπο αύτό είναι συγγραφέας και άξιολογητής τού ελληνικού νέου Προγράμματος Σπουδών στά θρησκευτικά.

Τρίτο άποδεικτικό στοιχείο είναι ή όμοιότητα τών δυό προγραμμάτων σέ βασικά θέματα άλλα και σέ λεπτομέρειες εκάστου κειμένου. Από τίς όμοιότητες αυτές χαρακτηριστικές είναι:

Τό ΠΣ έμφαρίζει τίς όδηγίες τού προγράμματος LTLT «μέ θρησκευτική ευλάβεια». Προκειμένου νά υπάρξει τó άπαιτούμενο «διαθρησκειακό περιβάλλον», συνεξάτζει, ταυτόχρονα και με αυθαίρετο συνδυασμό στοιχείων, τά έπιμέρους θέματα πού άφορούν τών Χριστιανισμό, τόν Ιουδαισμό, τó Ισλάμ, τόν Ινδουισμό, τó Βουδισμό, τόν Ταοισμό - στή δέ Α΄ γυμνασίω προστίθεται και ο Κομφουκιανισμός. Ενώ τó υπό εξέταση θέμα άφορά π.χ. τόν Χριστιανισμό, κατά τήν έπεξεργασία του, συσχετίζεται με έτερόκλητες πληροφορίες, άπαράδεκτες γιά τή θεολογική αλήθεια, τίς όποιες όμως ο εκπαιδευτικός και οί μαθητές αναγκάζονται χάριν τού ΠΣ νά παραβλέψουν.

Οί «κρείς μέγιστοι φωστήρες της τρισηλίου θεότητος» συνεξάτζονται με δοξασίες ειδωλοκρατών θρησκειών, ο δέ σταυρός, τó «όπλο κατά τού διαβόλου», συνεξάτζεται με χώρους ένγκλωβισμένους στίς πλεκτάνες και άπάτες του.

Ως γνωστόν, ή συνεξάταση τού Χριστιανισμού και τών θρησκειών από μόνη της έμπεδώνει τήν έσφαλμένη ιδέα, πως πρόκειται γιά κοινούς τόπους και όδηγεί στό συγκρητισμό. Μολονότι είναι θεολογικά και παιδαγωγικά άπαράδεκτη, όμως έπιβάλλεται άπό τίς όδηγίες τού προγράμματος LTLT.

Αντίστοιχες αναλύσεις έπιβάλλονται και ύπάρχουν σχεδόν στό σύνολο τού ΠΣ. Στο LTLT οί «διαφορετικές θρησκείες και κοσμικές παραδόσεις... άποτελούν πηγή υλικού» τού προγράμματος. Στο ΠΣ αντιμετωπίζονται «ώς ποικιλία θρησκευτικών προσανατολισμών», ως ένα σύνολο πού τó άποδίδει διάφορα όνόματα: «θρησκεία», «ό κόσμος της θρησκείας», «θρησκευτικές παραδόσεις», «θρησκευτικό φαινόμενο στήν πολυμορφία του», «οί θρησκείες τού κόσμου».

Η δημιουργία συγκρητιστικού σκηνικού είναι σκόπιμη. Γι' αύτό τó LTLT έπιμένει στήν άποκλειστική διαθρησκειακή μάθηση, φθάνει δέ στό σημείο νά έπισημαινει πως άκόμη και οί χώροι διδασκαλίας δέν πρέπει νά παραπέμψουν σέ ιδέα συγκεκριμένης θρησκείας: «Βεβαιωθείτε ότι τά δωμάτια πού θά χρησιμοποιηθούν δέν έχουν θρησκευτικά άντικείμενα άπό μία συγκεκριμένη θρησκεία. Ο χώρος πρέπει νά είναι ουδέτερος και νά καλωσορίζει όλες τίς πεπιωθήσεις και τούς τρόπους σκέψης». Αντίστοιχα, οί συντάκτες τού ΠΣ θεωρούν τή διδασκαλία, με βάση τίς άρχές της Ορθόδοξης Έκκλησίας, «μονοφωνία», «ιδεολογικό ένγκιβωτισμό σέ άπολυτοποιημένες έρμηνείες και στάσεις ζωής».

Πολύ σημαντικό είναι όι τó παιδί στά νέα Προγράμματα βγαίνει έξω άπό τήν πίστη και τήν Έκκλησία του: στέκεται ως ουδέτερο ύπαρξη ως νά μη είναι βαπτισμένο στόν Χριστό και έχει άπέναντί του και σέ ίσες άποστάσεις ή διδασκαλία της Ορθόδοξης (Λειψή) τίς χριστιανικές όμολογίες και τίς θρησκείες· όλη αύτή ή θρησκευτική ποικιλία πού μεθεωδεύεται τού προσφέρεται άπό 8-9 έτών τó κατευθύνει με τόν άναστοχασμό, τόν προβληματισμό τήν άμβιβήρηση τών πάντων σέ ένα άδειασμα άπό αύτό πού πίστευε ή πιστεύει και σέ ένα ζαναγνέσιμα με στοιχεία όλων τών θρησκειών τού τού διαδίσκει ισότητα, ισάξία και χωρίς άξιολογισμούς. Ένα παιδί πού δέν έχει άκόμη άναπτυγμένη τήν κρίση και τή διακρίση δέν θά άποπροσανατολισθεί εύκολα και δέν θά δεχθεί ισχυρή όδοση θρησκευτικού συγκρητισμού και σύγχυσης; Αυτό είναι τó έργο της Arigato. Η δημιουργία μιάς διαθρησκειακής συνειδήσης όπου όλες οί θρησκείες είναι ίδιες, ισάξιες, πού προσφέρουν λύτρωση και σωτηρία και φυσικά προσφέρουν συναδελέφωση τών ανθρώπων και τών λαών. Αυτό είναι τó προστάδιο της πανθρησκείας. Γι' αύτό, τó έργο της λαμβάνει και προσφέρει τόσος υμώβεις πού κανείς δέν γνωρίζει άπό διόσημους χρηματιστές πού σχεδιάζουν τó παλζ της Νέας Τάξης με τούς ίδιους ως ήγέτες!

Τό ΠΣ άντγράφει τó LTLT και μεθοδικά όδηγεί τούς μαθητές στήν πανθρησκεία.

58% τών Ελλήνων κατά μουσουλμανών μεταναστών

΄Η άδρόα εισροή μεταναστών εις τήν πατρίδα μας άλλα και τά έγκληματα τού ISIS εις τόν πόλεμον της Συρίας έχουν άνησυχήσει τούς Έλληνες. Αναλογιζόntαι οί κυβερνώντες ότι μέσα εις αύτό τó κλίμα ή άνέγερσις τού τεμένους εις τας Άθήνας θά πυροδοτήσει νέα προβλήματα; Ός κατέστη γνωστόν άπό τήν ιστοσελίδα «protothema.gr» της 8ης Φεβρουαρίου 2017:

«Τό 58% τών Ελλήνων τάσεται ύπέρ της άπαγόρευσης εισόδου μεταναστών κυρίως άπό μουσουλμανικές χώρες, σύμφωνα με έρευνα πού διεξήχθη σέ δέκα χώρες της γηραιάς ήπείρου και δημοσιεύει ή βρεταννική έφημερίδα «Independent». Η πλειοψηφία τών Ευρωπαίων πολιτών κινείται στό ίδιο μήκος κύματος με τούς Έλληνες, στρίζοντες στήν ουσία τó άντιμεταναστευτικό διάταγμα Τράμπ. Η σχετική δημοσκόπηση πού διενήργησε τó think tank «Chatham House», με έδρα τó Λονδίνο, πραγματοποιήθηκε πρίν τήν ύπογραφή τού σχετικού προεδρικού διατάγματος άπό τόν Ντόναλντ Τράμπ. Με βάση τά άποτελέσματα της, τó 55% τών Ευρωπαίων πολιτών στις δέκα αυτές ευρωπαϊκές χώρες λέει «ναί» στήν άπαγόρευση εισόδου μεταναστών κυρίως άπό μουσουλμανικές χώρες. Στις δημοσκοπήσεις συμμετείχαν οί έξής χώρες: Πολωνία, Ουγγαρία, Βρεταννία, Αυστρία, Ιταλία, Γαλλία Ισπανία, Ελλάδα, Γερμανία, Βέλγιο. Στήν Πολωνία, τó 71% τών πολιτών στηρίζουν τήν σχετική άπαγόρευση όλων, στή Χώρα μας, τó αντίστοιχο ποσοστό άνέρχεται στό 58%. Τό 22% τών Ελλήνων δηλώνουν πώς δέν συμφωνούν ούτε διαφωνούν με τήν άπαγόρευση τών τού 20% τάσσεται κατά».

Η «ΝΕΑ ΟΥΝΙΑ»: ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ Β΄ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμμίζοντας τó θεολογικό ταξίδι «μεταξύ τών Έκκλησιών μας και της άγάπης, τού σεβασμού και της συνεργασίας»...

Στή διάλεξή του, ή όποία ήταν πλήρως έναρμονισμένη με τά μηνύματα τού Φραγκίσκου, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εξέηγησε τήν έννοια της κοινωvίας ως έκφρασης της άγάπης της τριαδικής σχέσης, άναφέροντας τίς Γραφές: «Κοινωvία είναι μία κοινή μετοχή στή χάρι, τήν άγάπη και τήν κοινωvία της ζωής τού Θεού, ή όποία καθίσταται ή κατ' έξοχην έμπειρία, «νά βρίσκεισαι σέ σχέση». Αυτό σημαίνει μετοχή τή θεία φύση, μέσω της χάριτος πού χορηγείται σέ μάς άπό τόν Θεό σέ όλες τίς πτυχές της χριστιανικής ζωής. Σημαίνει νά μοιράζεσαι τήν πίστη, νά μοιράζεσαι τήν πνευματικότητα, νά προσεύχεσαι ο ένας γιά τόν άλλον, σημαίνει νά πραγματοποιούμε αύτή τήν κοινωvία με συγκεκριμένο τρόπο στή ζωή μας, τήν άσκούμε. Έτσι, άν έχουμε καταλλαγή με τόν Θεό μέσω τού Ίησού Χριστού, άν είμαστε οικείοι Του, εξέηγησε ο Βαρθολομαίος, άντιλαμβάνομαστε τούς αδελφους και τίς αδελφές μας ως ανθρώπους πού ανήκουν σέ έμάς, πού μοιράζονται τή τριαδική καταγωγή μας και πορευόμαστε όποίον έμπερικλείει τά πάντα». «Η τριαδική άγάπη, μάς μετατρέπει σέ ανθρώπους πού σχετίζονται ο ένας με τόν άλλο, κοινωvούntα ύποκειμενα, συμψυή σέ διάλογο, ικανά νά αναπτύσσουν σχέση άγάπης, ή όποία μεταμορφώνει τó έγώ μας, μάς κάνει ικανούς νά ένεργήσουμε και νά σκεφτόμαστε ότι ή ειρήνη προέρχεται άπό τó διάλογο και ο διάλογος όδηγεί στή ένότητα»... Ο Αρχιεπίσκοπος τού Μπάρι Francesco Caracci περιγράφει τήν ιστορική έπίσκεψη τού Πατριάρχη στό Μπάρι ως «ένα σημαντικό βήμα στήν πορεία πού φέρνει Καθολικούς και Ορθόδοξους πιστούς πió κοντά...».

Ο Πατριάρχης υποδέχεται τους Ουνίτας εις τὸ Φανάρι

και ειλικρινή έναγκαλισμό, νά μπορούμε όλοι νά πορευθούμε με τó διάδοχο τού Πέτρου και με τούς έπισκόπους πού είναι σέ κοινωvία μαζί του».

Έπειδή δέν κατεπαύθησαν αί φωναί τών Καρδιανών νέον δημοσίευμα άνηρτήθη άπό τόν Stephen Walford εις τήν ιστοσελίδα lastamp.ra.it της 7ης Φεβρουαρίου 2017, τμήμα τού όποιου δημοσιευόμεν εις μετάφρασιν:

«Υπάρχει ένα μικρό άλλα πολύ σημαντικό εδάφιο στήν Αγία Γραφή, πού είναι ή βάση γιά τó χάρισμα πού Πάπα. Ο Ίησους είπε στόν Πέτρο: «ένώ έδεήθην περί σου ίνα μη έκλίπη ή πίστις σου» (Λκ 22,32). Με αύτά τά λόγια, ανακαλύπτουμε μία μοναδική άποστολή πού δόθηκε μόνο στόν Πέτρο, και όχι στούς άλλους Άποστόλους. Ο Άγιος Ιωάννης Παύλος Β΄ τήν περιέγραψε ως τó «χάρισμα της ειδικής βοήθειας», και έξηγεί περαιτέρω: «Αυτό σημαίνει τή συνεχή βοήθεια τού Αγίου Πνεύματος σέ όλη τή άσκησι της διδακτικής άποστολής, ή όποια προορίζεται νά έξηγήσει τήν άποκεκλιμμένη αλήθεια και τίς συνεπίεις της στή ζωή τού ανθρώπου. Γιά τó λόγο αύτό, ή Β΄ Σύνοδος τού Βατικανού αναφέρει ότι όλη ή διδασκαλία τού Πάπα πρέπει νά άκουστεί και νά γίνει άποδεκτή, άκόμη και όταν δέν δίνεται άπό καθέδρα»...

Ο Πάπας Βενέδικτος XVI (όηλ. ο τέως Πάπας πού είναι άκόμη έν ζωή) έπιβεβαίωσε άκριβώς τήν ίδια έρμηνεία, όπως οί προκάτοχοί του, σέ μία όμιλία γιά τήν εορτή τού Αγίου Πέτρου και Παύλου: «Η προσευχή τού Ίησού» (Λκ 22,32) είναι ταυτόχρονα μία ύπόσχεση και ένα καθήκον. Η προσευχή τού Ίησού διαφυλάσσει τήν πίστη τού Πέτρου, τήν πίστη τήν όποία όμολόγησε στήν Καισάρεια τού Φιλίππου: «Συ είς ο Χριστός, ο Υίος τού Θεού τού ζώντος» (Μτ 16,16). Και έτσι, πού δέν άφαιρε νά σιγήσει αύτή ή πίστη. Τήν ένίσχυσε ξανά και ξανά, άκόμη και στή δοκιμασία τού σταυρού ότι σέ όλες τίς άντιφάσεις τού κόσμου: αύτό είναι τó καθήκον τού Πέτρου. Ως έκ τούτου, τó θέμα είναι ότι ο Κύριος δέν προσεύχεσαι μόνο γιά τήν προσωπική πίστη τού Πέτρου, άλλα και γιά τήν πίστη του ως λειτουργήμα πρός τούς άλλους. Αυτό είναι άκριβώς έκείνο τó όποίο έννοεί με τή φράση: «και σιι ποτε έπιστρέψας στρίψιόν τους αδελφούς σου» (Λκ 22,32)...

Έν κατακλείδι, θά πρέπει νά έπιστρέψουμε στήν δήλωση τού Πάπα Πίου XII: «Όποιοδήποτε και άν είναι τó όνομα, τó πρόσωπο, ή άνθρώπινη καταγωγή τού κάθε Πάπα, πάντοτε ζεί μέσα σ αυτόν ο Πέτρος. Είναι ο Πέτρος έκείνος ο όποιός διοικεί και κυβερνά». Ως έκ τούτου, ο Πέτρος ζεί μέσα στόν Πάπα Φραγκίσκο και είναι βέβαιο, ότι όταν ο Ίησους είπε στόν Πέτρο «ένώ έδεήθην περί σου ίνα μη έκλίπη ή πίστις σου», είδε κάθε Πάπα έως τά έσχατα. Είπε αύτά τά λόγια στόν Jorge Mario Bergoglio (όηλ. στόν Πάπα Φραγκίσκο). Όσοι έχουν άμφισβητήσει τόν Άγιο Πατέρα -ειδικά εκείνοι οί όποίοι συνεχώς βάλλουν εναντίον του με ένα τρόπο πού ευτελίζει τήν χειροτονία του - πρέπει τώρα νά θέσουν στόν έαυτό τους τó έρώτημα: Πρόκειται νά έλλειψη έμπιστοσύνης όχι στόν Πάπα, άλλα στήν πραγματικότητα στήν προσευχή τού Ίησού: «ένώ έδεήθην περί σου»; Άν ισχυρίζομαστε ότι έχουμε στήν κατοχή μας τήν Παρόδοσιν, ότι θά τήν παρασπαστούμε με όλες μας τίς δυνάμεις, τότε θά πρέπει νά άποδεχθούμε νά ύπερασπιστούμαστε τόν Πάπα Φραγκίσκο και τó δέξιμά του, επίσης. Δέν ύπάρχει άλλη διαθέσιμη έρμηνεία, οί Πάπες μίλησαν».

Συμπέρασμα

Οί Παπικοί δέν έχουν μετακινηθί εις τó έλάχιστον εις τά θέματα τού «Πρωτείου». Είς τόν νυν Πάπα «ζει ένός τος ο Άπ. Πέτρος»! Παρά όλα αύτά ο Πατριάρχης συνεχίζει εις τήν γραμμήν τού δθεν «διαλόγου της άγάπης», ο όποίος έχει ως σκοπόν νά καταστή μοναδικόν κριτήριον ή συμφιλίωσης, ως πεμπτουσία τού δογματός! Άν αύτό συμβή, τότε ή άποδοχή τού «Πρωτείου» θά είναι άπλήρ ύπόθεσις, διότι αύτό δέν θά είναι σπουδαιότερον πλέον άπό τήν συμφιλίωσην. Ίδου διατί δέχεται τους Ουνίτας ο Πατριάρχης. Δέν πρόκειται διά ευγένειαν, άλλα διά μίσσην. Ποίο είναι αύτό; Πρώτον, ότι ή άγάπη είναι σπουδαιότερα άπό τó «Πρωτεϊον»! Δεύτερον, ότι δυνάμει νά παραμείνωμεν Όρθόδοξοι έχοντες «Πρωτεϊον»! Τρίτον, ότι είναι δυνατή ή καθιέρωσις «Πρωτείου» και εις τήν Ανατολήν!

Αυτή θά ήτο δυνατόν νά άποκληθί ως «νέα Ουνία»; μία Ορθοδοξία πού νά άποδέχεται τó «Πρωτεϊον» πρωτίστως διά τή έσωτερική της. Ένώ ή Ουνία ήρχιζεν άπό τή άποδοχήν τού δώματος και κατέληγεν εις τήν ουδέτερότητα διά τήν παράδοσιν (όηλ. δύνασαι νά άνήκης εις τήν ανατολικήν παράδοσιν άρκει νά άποδεχσαιο τó «Πρωτεϊον»), ή «νέα Ουνία» άρχίζει άπό τήν προτεραιότητα εις τήν «χαλεκωμένην θεολογικόν παράδοσιν (όηλ. διά δυνηθίς νά άποδεχθίς τó «Πρωτεϊον», άν εις τήν ίδικην σου παράδοσιν τήν ανατολικήν τó εξης ήδη άποδεχθίς) και ίδιαιτέρως της «άγάπης», ή όποία άνάγεται εις τήν Ζηζυούλειον τριαδολογίαν, ή όποία προϋπóδετε ι τó «Πρωτεϊον» τού Πατρός!

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τό Έθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Τμήμα Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας, Τομέας Φιλοσοφίας, σάς προσκαλεί στό Συνέδριό με θέμα:

«Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης: Προσεγγίσεις στήν πρόσληψη της χριστιανικής παράδοσης στό άρεοπαγινκα συγγράμματα».

Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου 2017, 17:00 π.μ. - 20:15 π.μ. Έθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (Πανεπιστημίου 30), Αθήουσα «Ιωάννης Δρακόπουλος».

Σάββατο 18 Φεβρουαρίου 2017, 10:15 π.μ. - 20:00 μ.μ. Έταιρεία Φίλων τού Λαού (Ευριπίδου 12, Κεντρική Αθήουσα).

Είς τά πρόθυρα θρησκευτικού πολέμου διά τήν Ἱερουσαλήμ

Ἡ προεκλογική ἐξαγγελία τοῦ νέου προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Ντ. Τράμπ, ὅτι σκοπεῖτε νά μεταφέρῃ τήν ἀμερικανική προεβρία ἀπό τό Τέλ Αβιβῆ στά Ἱερουσόλυμα, ἐάν τελικά πραγματοποιηθῇ, ἐνέριε πολλούς καί πραγματικούς κινδύνους, ἀφοῦ οἱ ἐπιπτώσεις μιάς τέτοιας ἐπιλογῆς δά πυροδοτήσουν νέες συγκρούσεις μεταξύ Παλαιστίνων καί Ἰσραηλινῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι δυνατόν, στήν ἡδῇ ἐκρυθμῇ κατάστασῃ, νά ὀδηγήσουν ἀκόμη καί σέ πόλεμο. Βέβαια εἶναι γνωστό ὅτι ἡ προεκλογική αὐτή δήλωση ἔγινε, γιά νά ἐχῇ ὁ κ. Τράμπ τήν στήριξή τοῦ πανίσχυρου σιωνιστικοῦ λόμπυ τῆς Ἀμερικής στήν προεκλογική του ἐκστρατεία. Μία δήλωση τήν ὁποία κανεῖ Ἀμερικανός Πρόεδρος δέν εἶχε κάνει μέχρι σήμερα. Ἐξ ἄλλου ἡ κ Χίλαρι Κλίντον, ὡς αὐτίμως πού πρῶην Πρόεδρος Μπιλ Κλίντον, εἶχε ταχθῇ ὑπέρ τῆς ἀναγνώρισεως τῆς Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσας τοῦ Ἰσραηλινοῦ κράτους, κάτι τὸ ὁποῖο εἶχε προκαλέσει ἐκείνη τήν ἐποχὴ μεγάλη ἀναστάτῳση, με ἀποτελέσμα νά τ ἀνακαλέσῃ. Καί μάλιστα, ὅταν ἀντόθερα ἔγινε ὑπουργός ἑξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ, ἀπέφυγε νά θέσῃ ἑα νά τὸ ζήτημα αὐτό. Καί αὐτό, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι θά συναντήσῃ τήν σφοδρὴ ἀντίδραση ὁλοκλήρου τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου, καθώς ἡ ἐπίλυση τοῦ ζητήματος αὐτοῦ θεωρεῖται σχεδὸν ἀκατόρθωτη, ἐπειδὴ ἔχει τόσο θρησκευτικὲς ὅσο καί πολιτικὲς ρίζες. Χαρακτηριστικό εἶναι ὅτι οἱ Παλαιστίνιοι μετὰ τὴν δήλωση τοῦ κ. Ντ. Τράμπ ἀνέφεραν ὅτι «Μία

τέτοια ἐνέργεια θά μπορούσε νά θεωρηθῇ ὡς κήρυξή τοῦ πολέμου. Καί μάλιστα στὰ μουσουλμανικά τεμενὴ οἱ ιεροκήρυκες ἐλαβαν ἐντολὴ νά ἀφιερώσουν τὸ κήρυγμα τους σὲ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, ἀφοῦ ἡ μεταβολὴ τοῦ καθεστώτος τῆς ἱερῆς πόλης τῆς Ἱερουσαλήμ γιά τοὺς μουσουλμάνους συνεπάγεται κρίσιμη σὲ σχέσεις τῶν ΗΠΑ με τὸν μουσουλμανικό κόσμο».

Σήμερα ἀποκλειστικά μόνο τὸ ἴδιο τὸ Ἰσραήλ θεωρεῖ ὡς πρωτεύουσά του τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀφοῦ καμία ἄλλη χώρα στὸν κόσμο δέν τὴν ἀναγνωρίζει ὡς πρωτεύουσα καί μάλιστα διατηροῦν τίς προεβρίες τοὺς στήν πόλῃ τοῦ Τέλ Αβιβῆ. Πολλές ἀπὸ αὐτὲς τίς χώρες ἔχουν προξένεοι στήν Ἱερά Πόλη, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὴν ἐπικινδυνότητα τοῦ προβλήματος τοῦ τὴν δυσκολία τῆς ἐπίλυσής του. Καί ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἡ ἀναγνώριση τῆς Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσας τοῦ Ἰσραήλ ἀποτελεῖ ἀνάθεμα γιά τὸν ἀραβικό κόσμο.

Ἡ Ἱερουσαλήμ, ὅπως εἶναι γνωστό, καταστράφηκε τὸ 70 μ. Χ. ἀπὸ τὸν ρωμαῖο ἀυτοκράτορα Τίτο. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει νά παρουσιάζῃ μία σχετική ἀνάπτυξη μετὰ τὰ τέλη τοῦ 2ου αἰῶνα, ὅπου ἐγκαθίστανται χριστιανοὶ ἐθνικοὶ καί ἐντείνεται ἡ ἀνάπτυξή τῆς τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅταν κατασκευάζονται οἱ μεγαλοπρεπεῖς Ναοὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁπότε καί ἐξυμνῶνται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων σέ Πατριαρχεῖο. Κατόπιν ἡ Ἱερά Πόλη περιέρχεται στήν

κατοχή τῶν μουσουλμάνων πρῶτα τῶν Αράβων καί ἀργότερα τῶν Τούρκων καί τέλος καταλήγει στήν ἐπιτροπὴ τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τὸν Α' Παγκόσμιο πόλεμο. Μέχρι τότε οἱ κάτοικοι τῆς εἶναι μουσουλμάνοι καί ἀραβόφωνοι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πατριαρχείου (᾿ροῦμ πατριχανέ», ὅπως ἔχει καθορισθῇ με αὐτοκρατορικό κανονισμό τὸ 1875) καί ἡ ἀναλογία τῶν Παλαιστίνων στὸ συνολικό πληθυσμὸ τῆς περιοχῆς εἶναι 96,8%, ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι τὸ 3,25%. Ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα καί με τὴν ἴδρση τοῦ σιωνιστικοῦ κινήματος ξεκινά καί ἡ παράνομη μεταστέυση ἐκατοντάδων χιλιάδων Ἑβραίων στήν περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης ἀλλά καί ἡ ἀπαίτηση δημιουργίας ἀνεξάρτητου Ἰσραηλικοῦ κράτους. Ἔτσι ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα σταδιακά ἐκτοπίστηκε ὁ γηγενὴς πληθυσμός, ἀν καί ὑπερτεροῦν συντριπτικά. Ἔτσι τὸ 1948 ἔγουμε τὴν ἴδρση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Καί με τὸν «πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας», ὅπως τὸν χαρακτηρίσαν, οἱ Ἰσραηλινοὶ καταλαμβάνουν τὴν Δυτικὴ Ἱερουσαλήμ καί τὴν ἐπόμενη χρονιά τὴν ἀνακηρύττουν πρωτεύουσά τους. Ἀκόμα, τὴν ἴδια χρονιά ὁ Πρόεδρος τῶν ΗΠΑ, Χ. Τρούμαν ἀναγνώριζε τὸ Ἰσραήλ ὡς ἐπίσημο κράτος, ὅμως ἀπὸ τότε κανένας ἀμερικανός Πρόεδρος δέν ἔχει ἀναγνωρίσει μόνιμη ἰσραηλινὴ κυριαρχία ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς Ἱερουσαλήμ. Στὸν ἴδιο πόλεμο, τὸ 1948, ἡ Ὀρδανία καταλαμβάνει τὴν Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλήμ. Ὅμως τὸ 1967

με τὸν «πόλεμο τῶν ἑξὶ ἡμερῶν» τὸ Ἰσραήλ καταλαμβάνει τὴν Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποία ἡ Διεθνὴς Κοινότητα θεωρεῖ ὡς «κατεχόμενο τμήμα τῆς Παλαιστίνης». Ἐπίσης, τὸ Ἰσραήλ μετὰ τὸν πόλεμο τῶν ἑξὶ ἡμερῶν μεταφέρει ὅλη τὴν δημόσια διοίκησῃ τῆς χώρας, δηλαδὴ τὰ ὑπουργεῖα, τὴν Βουλὴ, τὴν Κυβέρνηση κλπ. στὰ Ἱερουσόλυμα ἀλλὰ καί τὰ στρατιωτικὰ ἐπιτελεῖα. Τέλος προσαρτὰ τὴν κατεχόμενη Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλήμ τὸ 1980, κάτι τὸ ὁποῖο δέν ἀναγνώριζε ἡ Διεθνὴς Κοινότητα. Καί μάλιστα οἱ Ἀραβες κάτοικοι τῆς καταγγέλλουν ἐπὶ υποθέρουν ἀπὸ διακρίσεις, ἀλλά καί τὴν αὐξήση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐποίκων πού μετακομίζουν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο.

Γιά τὸ Ἰσραήλ ἡ Ἱερουσαλήμ θεωρεῖται ὡς ἀδιάρητη πρωτεύουσα τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ καί ὡς αἰώνια πρωτεύουσα τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἐδῶ καί τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Οἱ δὲ Παλαιστίνιοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς καταγγέλλουν ὡς κατακτητές, φιλοδοξοῦν νά δημιουργήσουν ἓνα ἀνεξάρτητο κράτος στήν Δυτικὴ ὀχθὴ καί τὴν Ἀωρίδα τῆς Γάζας με τὴν Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλήμ ὡς πρωτεύουσα τοῦ κράτους αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θρησκεία παίζει καθοριστικό ρόλο στήν ζωὴ τῶν δύο λαῶν, ἰδιαιτέρα τὰ τελευταῖα χρόνια, γίνεται ἀντιληπτὸ ὅτι ἡ διένεξή μεταξὺ τῶν ἰσραηλινῶν καί παλαιστίνινων τείνει νά ἐξελιχθῇ σὲ διένεξή μεταξὺ θρησκειῶν.

Ὅμως ἡ κατάσταση περιπλέχθηκε ἀκόμα περισσότερο στίς ἡμέρες μας με τὴν

ἐκδοσὴ τοῦ Ψηφίσματος 2334 τοῦ Συμβουλίου Ασφαλείας τοῦ ΟΗΕ στὶς 23.12.2016, με τὸ ὁποῖο ὁ ἐβραϊκὸς τομέας τῆς παλαιᾶς πόλης τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸ Δυτικὸ μέρος, δηλαδὴ τὸ τεῖχος τῶν δακρύων καί τὸ Ὅρος τοῦ Ναοῦ κηρύχθηκαν ὡς κατεχόμενα καί ἡ ὁποιαδήποτε ἐβραϊκὴ παρουσία στους χώρους αὐτοὺς, χωρὶς παλαιστινιακὴ συναίνεση, κρίθηκε παράνομη. Ἐπὶ πλέον, ὁ τότε ὑπουργός ἑξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ Τζόν Κέρι, τῆς κυβέρνησης Ὀμπάμα, ἀνακοίνωσε στίς 28. 12. 2016 ὅτι ἡ Ἱερουσααλήμ θά πρέπει νά εἶναι πρωτεύουσα καί τῶν δύο λαῶν, κάτι τὸ ὁποῖο δέν ἀποδέχεται με κανένα τρόπο ἡ ἰσραηλινὴ πλευρά. Γιά τοὺς μουσουλμάνους ὁ χώρος πού ἐκτείνεται τὸ τέμενος ἂλ Ακσά καί τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὸν ἀραβικό τομεᾶ τῆς παλαιᾶς πόλης τῆς Ἱερουσαλήμ ἀποτελεῖ τὸν τρίτο κατὰ σειρά ιερότερο τόπο γιά τὸ Ἰσλάμ, καθώς ὅπως πιστεύουν οἱ μουσουλμάνοι ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Μωάμεθ ἀνυψώθηκε στὸν οὐρανὸ καί γιά αὐτὸ ὀνομάζεται τὸ Ὅρος τοῦ Θεοῦ. Ὁ τόπος αὐτὸς ἀποτελεῖ ἐπίσης καί γιά τοὺς ἐβραῖους ιερό τόπο, ἀφοῦ πιστεύουν ὅτι στὸν χώρο αὐτὸ πρὶν 3000 χρόνια ὁ Σολομὸν ἔκτισε τὸν πρῶτο Ναὸ καί ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀδιανόγητ ἡ παράδοσή του στους μουσουλμάνους. Τὸ status quo τῆς περιοχῆς ὀρίζει ὅτι ἂν καί ἡ κυριαρχία ἀνήκει στους Ἰσραηλινούς, αὐτοὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἔχουν τὴν δυνατότητα νά ἐπισκεφθοῦν τὸν ἱερό τόπο

τοῦ Ὅρους τοῦ Ναοῦ, πού ἔχει τεράστια ἐθνικὴ σημασία γιά αὐτοὺς, θά πρέπει τσεβόμενοι θά θρησκευτικὰ αἰσθήματα τῶν μουσουλμάνων νά μὴ προσεῦχωνται στὸν χώρο αὐτό. Ἔτσι ἡ θρησκευτικὴ κυριαρχία ἀνήκει στήν μουσουλμανικὴ πλευρά. Ὡστόσο οἱ μουσουλμάνοι καταγγέλλουν στήν Διεθνή Κοινότητα ὅτι οἱ Ἰσραηλινοὶ ἐπιχειροῦν νά μεταβάλουν αὐτὸ τὸ status quo καί μάλιστα ὅτι προσπαθοῦν νά καταδικάσουν με ὑπόγειες δονήσεις τὸ τέμενος τοῦ ἂλ Ακσά!

Ἔτσι, ἡ δήλωση τοῦ κ. Ντ. Τράμπ γιά μεταφορά τῆς προεβρίας ἀλλὰ καί ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραηλινοῦ λαοῦ θά ἔχει ευρύτερες ἐπιπτώσεις στήν ὅλη περιοχὴ, διότι ἐστὶ ἀναβαθμίζεται ἀκόμα περισσότερο ὁ ρόλος τοῦ Ἰσραήλ στήν Μέση Ἀνατολή, με ἀποτελέσμα νέες συγκρούσεις. Τὴν στιγμὴ μάλιστα πού ἡ διεθνὴς κοινότητα τείνει ὅλο καί περισσότερο νά ἐγθρεῖται τὸν μουσουλμανισμό ἀφ' ἐνός γιά τίς πράξεις πού προβαίνουν οἱ μουσουλμάνοι τοῦ ΙSSIS καί ἀφ' ἑτέρου γιά τὴν πίεση πού δέχονται οἱ δυτικὲς κοινωνίες με τὸν μεγάλο ἀριθμὸ μουσουλμάνων πού εἰσρεῖ σὲ αὐτές. Ὅμως δέν θά πρέπει νά μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἀπὸ πανάρχαιους χρόνους ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι γιά τὴν πλήρη κυριαρχία μεταξὺ τῆς ἀκτῆς τῆς Μεσογείου καί τῶν κοιλάδων τοῦ Ὀρδανῇ ἀπαιτεῖται ὁ πλήρης ἔλεγχος τῆς Ἱερουσαλήμ.

Γ.Κ.Τ.

Ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀμβρόσιος, ὁ κ. Γαβρόγλου καί «οἱ ἔμφυλες σχέσεις»

Δέν γνωρίζουμε ἐάν ὁ κ. Ἀμβρόσιος εἶναι γραφικός, ὅπως ἱσχυρίζονται ἡ ὑπερβάλει, ὅμως ὁ λόγος του εἶναι ἀληθὴς καί γιὰ αὐτὸ δέν θά πρέπει νά καταφρονῆται. Ὁ Σεβασμιώτατος καί πάλι μίλησε με τὸν χειμαρρῶδῃ λόγῳ πού τὸν διακρίνει καί κατήγγυλε αὐτὴ τὴν φορὰ τὸν ὑπουργὸ Παιδείας καί Θρησκευμάτων κ. Γαβρόγλου, ὁ ὁποῖος παρα τίς ἐπικρίσεις πού δέχεται παραμένει ἀκλόνητος στίς ἐπιλογές του. Καί μάλιστα γιά τὸ φλέγον θέμα, τὸ ὁποῖο ταλαιπωρεῖ τὸν μαθητῳσα κοινότητα τοὺς τελευταίους μῆνες, σχετικὰ με τὴν «θεματικὴ ἐβδόμαδα», ὅπου πρόκειται νά συζητηθοῦν στὰ σχολεῖα οἱ ἔμφυλες σχέσεις.

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος εἶπε ἀλήθειες, ἔκανε προτάσεις, νουθετήσε ὡς ποιμὴν, ἀλλὰ καί κατήγγειλε τόσο τὸν ὑπουργὸ ὅσο καί ἐμᾶς πού μένουμε ἀδρανεῖς στὰ προβλήματα πού μᾶς ταλαιπωροῦν. Διότι εἶναι «ἠθικό κακούργημα», ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει, τὰ μαθήματα αὐτά. Καθὼς τὸ κριτικό πνεῦμα πού θέλει νά καλλιεργήσῃ, ὅπως ὁ κ. ὑπουργὸς ἱσχυρίζεται, δέν ἐπιτυγχάνεται σὲ αὐτὴ τὴν ηλικία με ἓνα δόκιμο καί πρόχειρο τρόπο, ξεγυμνώντας χωρὶς αἰδῶ τὸ πρόβλημα. Μιλᾶμε δηλαδὴ γιά ἀρρωστημένες καί ἀνώμαλες καταστάσεις, γιά τίς ὁποῖες ἀντὶ νά σκύψουμε με προβληματισμὸ καί ἐνδιαφέρον, τίς προπαγανδίζουμε καί ἐμμεσα τίς ἐπικυρώνουμε ὡς νόμιμες καί φυσικές.

Ὁ Σεβασμιώτατος πολὺ σωστὰ ἀναφέρει ὅτι θά πρέπει νά κληθῇ ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ὁ Μακαριώτατος, τὸν ὁποῖο μάλιστα καί προτρέπει, ὥστε νά μὴ

θεωρηθῇ ἐκθετος γιά νωθρότητα,

ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει στὸ κείμενό του ὁ κ. Ἀμβρόσιος, καί νά ἀποφασίσῃ καί σώμα νά καταγγεῖλῃ τὸν κ. ὑπουργὸ. Καί μάλιστα τονίζει ὅτι «ἐκπροσωπεῖ» μία καθ' ὅλα εὐκατασφαρμένη ὁμάδα ἱεραρχῶν, πού καί αὐτοὶ ἀνισχυοῦν καί συντάσσονται με τοὺς προβληματισμούς του. Καί ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἴδια ἀνησυχία, γιά δὲ τὴν δυναμικὴ ἀντίδραση τῆς ἱεραρχίας, θά θέλαμε νά πιστεύουμε ὅτι ὁ κ. Ἱερώνυμος καί τὸ σύνολο τῶν ἱεραρχῶν θά ἀντιδράσουν πολὺ σύντομα στίς ἀποκλήσεις διαθέσεις τῆς «άθεξης Κυβέρνησης».

Ἐπίσης πρότεινε πρὸς τοὺς γονεῖς νά ἀντιδράσουν. Θά πρέπει νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι ἡ ἀδράνεια εἶναι αὐτὴ πού μᾶς ἔχει ὀδηγήσει στὸν ξεπεσμό τοῦ βιώουμε σήμερα, τὴν ὁποία ἐκμεταλλεύονται οἱ ἀρμόδιοι, γιά νά ὑλοποιήσουν τὰ σχέδια τους, ὅπως πολὺ σωστὰ ἀναφέρει ὅτι «ἐντελῶς ἀδιδαντροπα εἰσάγεται στίς ψυχές τῶν παιδιῶν ἡ πὸ σιχαμερὴ σαρκική φύσεως ἀνδρώπινη σχέση». Τέλος, συντασσόμεστε ἀπόλυτα καί με τὴν ἀποψη ὅτι θά πρέπει νά κινητοποιηθῇ ὁλόκληρὴ ἡ ὑνὴς κοινωvία, γιά νά ἀποτραπῇ ἡ περαιτέρω κατάρπωση τῆς Χώρας μας. Ὅμως θά θέλαμε νά ὑπενθυμίσουμε στὸν Σεβασμιώτατο, με πολὺ ταπεινωση, ὅτι ἐάν θέλουμε νά νοικοκυρεφώμε τὸν οἶκο τοῦ διπλανοῦ μας θά πρέπει πρῶτα νά ἀσχοληθοῦμε με τὰ τῆς οἰκίας μας. Διότι διαφορετικὰ δά δίνουμε λαβὴ στὸν κάθε κακοπορῶμετο ἀντὶ νά σταθῇ στὸ πρόβλημα, νά ἀσχοληθῇ με αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶναι σὲ ὁλοε γνωστὰ ... ὡς κουςούρια.

Κίνησις «μάτ» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὸ προσφυγικόν

Τοῦ κ. Μάνου Χατζηγιάννη

Τὴν στιγμὴ πού οἱ ἀριστερομπερδόμενοι ἐξουσιαστές ἀνταποκρίνονται τὴν δράση τῆς Ἐκκλησίας μονάχῳ ὡς κοινωνικὴ καί προβοκάκουν τὴν βοήθειά της σὰν ἐνὸς ἀκόμη...κοινωνικοῦ ἰδρύματος ὅσον ἀφορὰ στὸ μέγιστο ζήτημα τοῦ προσφυγικοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀποδεικνύει πῶς καί σὲ αὐτὸ τὸ πεδίο δύναται νά τοὺς ἐκθέσει! Πολλάκις ὁ κ. Τσίπρας ἀλλὰ καί οἱ σὺν αὐτῷ κυβερνῶντες ἔχουν ἐξάρει τὴν τεράστια συνδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ καί ὄχι ὡς στορικῆς μητρός, στὸ ζήτημα τοῦ προσφυγικοῦ. Ἵσως ὁ μοναδικὸς λόγος, μάλιστα, πού ὁ πρωθυπουργὸς δέν θέλει νά “τὰ σπᾶσει” με τὴν Ἐκκλησία εἶναι, ἐπειδὴ ἐκείνη με τῆς ὀργανωμένης δομῆς τῆς προσφέρει χεῖρα βοήθειας σὲ χιλιάδες ἀνάσπασθοντες, πρόσφυγες καί μὴ, ἀνὰ τὴν ἐπικράτεια. Κάτι δηλαδὴ πού θά ἔπρεπε νά κάνουν οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες παροχῆς βοήθειας καί πού φυσικὰ ἀδυνατοῦν! Καί ἂν λειπεῖ ἡ Ἐκκλησία στήν παροχὴ βοήθειᾶς στοὺς πρόσφυγες θά ἐπέλθει τὸ χάος! Ὅσο λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία “κάνει πολὺ καλά τὰ δουλεῖα της” στὸ προσφυγικό, καλύπτοντας τὰ τεράστια κρατικὰ κενὰ , ὁ κ. Τσίπρας δέν θά ἐπιχειρήσει ἀνοχήτῃ κόντρα μαζὶ τῆς...

Τὸ ἀτόπημα τῆς 8ης Φεβρουαρίου παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμου τελέσθηκαν τὰ ἐγκαινία τῶν νέων ἐγκαταστάσεων τοῦ Κέντρου Συμπαραστάσεως Παλιν-

Πηγή: pentapostagma.gr 09.02.2017

Ἀντικατάστασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς με συνοπτικὰς διαδικασίας;

Δεκαοχτὴ χρόνια μετὰ τὴν ἐπείσοδιακὴ ἀπομάκρυνση τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Στυριδῶνα καί τὴν τοποθέτηση τοῦ ἀπὸ Βρεσθένης σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γέροντα Ἀμερικῆς Δημητρίου, οἱ συζητήσεις γιά τὴν ἐπόμενη ἡμέρα στήν σημαντικότερη ἐπαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἔχουν πέραι «φωτιά».

Ὀνόματα, σενάρια καί ἱσοροπίες συζητοῦνται ἐντονα τόσο ἐντὸς ὅσο καί ἐκτὸς Πατριαρχεῖου, χωρὶς βέβαια νά γνωρίζει κάποιος τίς τελικὲς προθέσεις τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος καθόλῃ τῆς διαρκείας τῆς θητείας του ἔχει ἀποδείξει πῶς εἰδικὰ στὸ θέμα τῶν ἐκλογῶν μητροπολιτῶν ἐπιλέγει τὸν αἰφνιδισμό τόσο ὅσον ἀφορὰ τὸν χρόνο ὅσο καί τὰ πρόσωπα.

Σήμερα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γέρων Ἀμερικῆς Δημήτριος εἶναι ὁ μεγαλύτερος σὲ ηλικία ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱεράρχες μαζὶ με τὸν ἱσχυρὸ 89χρονο Ἀρχιεπίσκοπο Ουατερίων. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἐπιτυχημένους στὸ ἔργο του, ἀφοῦ κατόρθωσε σὲ σύντομο χρονικό διάστημα νά κατευνοῖσι τὴν ἐκρυθμῇ κατάσταση στοὺς κόλπους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί πᾶνῶ ἀπ' ὅλα νά δώσει τέλος στίς συζητήσεις περὶ αὐτονομίας τῆς ἐκεῖ τοπικῆς Ἐκκλησίας. Εἶχε ὀριστὴν σχέσῃ με ὅλους τοὺς προέδρους τῶν ΗΠΑ πού ὑπηρετήσαν κατὰ τὴν διαρκεία τῆς θητείας του, ἐνῶ ἡ συνεργασία του με τὸν Πατριάρχη Βαρλολομαῖος σὲ μία σειρά ἀπὸ κρίσιμα ζητήματα τὸν ἀνέδειξε σὲ προνομιακὸ συνομιλητὴ του καί στενὸ συνεργάτη.

Στὸν ἀντίποδα ὀρισμένον θεωροῦν πῶς ὁ Δημήτριος δέν καλὴ ἐλπίρσος ὅσο θά ἔπρεπε τίς σχέσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς με τὴν μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα, εἰδικὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς θητείας του. Αὐτὸ διορθώθηκε σὲ μεγάλῳ βαθμὸ κατὰ τὴν ἑξάρση

τῆς οικονομικῆς κρίσης στήν Χώρα, με τὸν Ἀρχιεπισκόπο Δημήτριο νά λαμβάνει σημαντικὲς πρωτοβουλίες γιά τὴν ὀργάνωση τοῦ ἀπὸ Βρεσθένης σημερινοῦ τῆς Ὁμογένειας, προκειμένου νά στηριχθῇ τὸ φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καί οἱ προσπάθειες τῆς Χώρας νά διαχειριστῇ τὴ μεταναστευτικὴ κρίση.

Γιὰ τοὺς περισσότερους συνομιλητῆς του κομβικό σημεῖο τῶν ἐξελίξεων πού ἀνεμνόνται στήν Ἀμερική εἶναι ἡ ὁλοκληρωσὴ καί ὁ ἐγκανασμός τοῦ νέου Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὸ Σημεῖο Μηδὲν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔργο τὸ ὁποῖο θεωρεῖται προσωπικὸ ἐπίτευμα τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου. «Ὁ Πατριάρχης δέν πρόκειται νά ἀντικαταστήσῃ τὸν Δημήτριο πρὶν ὅμως τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἁγίου Νικολάου» σχολιάζει ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχεῖου πού παρακολουθεῖ τίς ἐξελίξεις χωρὶς ὅμως νά εἶναι καί ἀπόλυτα βέβαιος γιά τὸ κατὰ πόσον αὐτὸ εἶναι ὀριστικό.

Γνωρίζοντας τὰ ὅσα προηγήθηκαν τόσο τίς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Στυριδῶνα ὅσο καί αὐτὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς Δημητρίου δέν θά πρέπει νά θεωρεῖται ἀπίθανη ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου με συνοπτικὲς διαδικασίες, ὥστε νά μὴ δοθῇ χρόνος σὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ασκήσουν πιέσεις στὸ Φανάρι με σκοπὸ νά ἐπηρεάσουν τίς ἐξελίξεις. «Μὴ ἐκπλαγείτε, ἐάν ἀκόμη καί στήν ἴδια συνεδρίαση, στήν ὁποία θά ἀνακοινωθῇ ἡ παραίτηση Δημητρίου ἐκλεγεί ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο ὁ διάδοχός του» εἶπε με νόημα ἄλλος ἱεράρχης πού θεωρεῖ βέβαια πῶς ὁ Πατριάρχης θά ἐπιλέξει προσεκτικὰ τὸν χρόνο, κατὰ τὸν ὁποῖο θά κινηθῇ, ὥστε νά ἀποφύγῃ τίς παρενέργειες.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῶν προβλημάτων πού μπορεῖ νά

προκαλέσει μία παρατεταμένη προεκλογικὴ περίοδος εἶναι οἱ ἀνύπαρκτες σήμερα σχέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ με τὸ Φανάρι καί προσωπικὰ με τὸν ἄλλοτε στενὸ φίλο του, Πατριάρχη Βαρλολομαῖο. Σχέσεις οἱ ὁποῖες διερραγμέναι, ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο δέχθηκε ἱσχυρὲς πιέσεις γιά τὴν μὴ μετακίνηση τοῦ Στυλιανοῦ στήν Ἀμερική. Τότε πρὶν κᾶν ἀκουστῇ τὸ ὄνομα τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶπε «κλειστὸ ὄνομα» ἡ ἐκλογὴ Στυλιανοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα βρίσκεται στήν Ἑλλάδα ἑτοιμος νά δεχθῇ κλήση ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, γιά νά μεταβῇ στήν Κωνσταντινούπολη.

Ἡ ὀνοματολογία

Φαβορὶ γιά τοὺς περισσότερους θεωρεῖται ὁ σημερινὸς μητροπολίτης Γαλλίας Ἑμμανουήλ, ὁ ὁποῖος τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει ἀναδειχθῇ σὲ στενὸ συνεργάτη τοῦ Πατριάρχου καί προνομιακὸ συνομιλητὴ του. Οἱ σχέσεις του με τὴν Ἑλληνοαμερικανικὴ κοινότητα θεωροῦνται καλές, ἐνῶ κατὰ καιρὸς ἔχει συνεργασθῇ με τὸν κατὰ πολλούς ἱσχυρὸ ἀνδρα τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας πρωτοπρεσβύτερο Ἀλέξανδρο Καρλοῦστο. Οἱ δύο τῶν συνεργατῶντων στενὰ καί τὴν διοργάνωση τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ὁποίας συνέδραμαν μέλη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Σημαντικὴ ὑποψηφιότητα θεωρεῖται καί αὐτὴ τοῦ μητροπολίτη Προύσης Ἐπιδοφόρου. Ὁ σημερινὸς ἡγουμένος τῆς μονῆς Ἁγίας Τριάδος Χάλκης προέρχεται ἀπὸ τὸν στενὸ πυρήνα τῶν συνεργατῶν τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ τῆς Ἀμερικῆς, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἔχει διδάξει καί στήν θεολογικὴ σχολή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Στοὺς δύο παραπάνω, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων βρίσκονται στήν

Πηγή: orthodoxia.info 10.02.2017

Σάλος εἰς τὴν Διαρκὴ Ἱερὰν Σύνοδον μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ο.Τ. διὰ τὰς μεθοδεύσεις περὶ τοῦ «σκηνώματος» τῆς Ἀγίας Ἐλένης

Μὲ δύο δημοσιεύματα ὁ Ο.Τ. ἐνὸς ὅλα τὰ μέσα ἐνημερώσεως ἐπαινοῦσαν τὰ περὶ τῆς ἐλευσεως κάποιων τεμαχίων, ὡς ἀπεδείχθη τελικῶς, ἀγνώστου «Ἀγίας», ἀπεκάλυψε τὰς μεθοδεῖας σχετικὰς με τὴν πολυκροτον ἐτοιμαζόμενῃ ὑποδοχῇ. Ἡ ΔΙΣ ἐπέληφθη ἀμέσως τοῦ ζήτηματος. Κατὰ τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις τῆς ἀπὸ τῆς 7ης ὅς καί τῆς 9ης Φεβρουαρίου 2017 ἡ Δ.Ι.Τ.:

«Κατήρτισε τὴν Ἡμερη